

Giới thiệu Nữ Quý

Người con gái tôi yêu đã yêu tôi đến hết cả cuộc đời. Nàng không xinh đẹp, không dịu dàng, cũng không có trái tim trong sáng. Nàng chỉ có một trái tim, trái tim ngôn tình đó chỉ yêu mình tôi.

Nàng yêu tôi nhiều hơn bất kì truyện gì trên thế giới này. Nàng vì tôi mà đi qua quỷ môn quan đôi lần, vì tôi mà yêu mà hận, cũng vì để tôi trở thành một vị anh hùng mà trở thành nữ quý dữ...

Nàng vì tôi mà giờ đây giọt nước mắt rơi xuống hóa thành màu đỏ. Vậy mà cả một tiếng yêu tôi nàng cũng chưa dám nói. Vậy mà cả một tiếng yêu nàng tôi vẫn chưa kịp tỏ bày.

Giờ đây tôi mang chút tro tàn của nàng cùng tình yêu ngọt ngào ngao du thiên hạ. Tôi sẽ kể cho nhân gian nghe câu chuyện kiếm hiệp về nàng: Nữ Quý, mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hoa Vương

Nàng là Hoa Vương có trăm kẻ hầu hạ

Nàng là Hoa Vương của Thiên Độc Môn. Dưới trướng nàng có trăm ngàn mỹ nhân hầu hạ. Nàng đến từ đâu không ai biết, thân phận của nàng cũng mập mờ như sương mù giữa đêm. Ngày mới đến Thiên Độc Môn, nàng chỉ là một cái xác đang thoi thóp được Thiên chủ mang về từ Hắc Vực. Thiên chủ phải bỏ biết bao công sức và thời gian nàng mới có thể sống lại. Giờ đây nàng đã là Hoa Vương - Thiên chủ mới của Thiên Độc Môn. Nàng lạnh lùng, sắc sảo, độc đoán và có phần tà ác.

Nàng ngồi tựa lưng vào một chiếc ghế được làm từ ngọc trắng đặt ở chính điện, hai tay đang mân mê lọn tóc đen dài. Chiếc áo ngoài khoác hở để lộ bờ vai trần với chiếc yếm lụa màu trắng. Nàng vốn không chú trọng cái gọi là lễ tiết, và ở Hoa Cung (Thiên Môn Cung từ ngày nàng lên làm chủ đã được đổi thành Hoa Cung) này chỉ toàn giai nhân diễm lệ có gì phải e ngại? Sự yên lặng của chính điện bị phá vỡ bởi tiếng bước chân ngoài hành lang. Tiếng bước chân càng gần, càng mạnh, càng vội vã. Ngay sau đó có hai nữ tử mặc y phục trắng, gương mặt thanh tú vội vã chạy vào. Hoa Vương không màng để ý đến sự vội vàng của thuộc hạ mà tiếp tục mân mê lọn tóc. Hai nữ tử ở giữa chính điện cách nơi Hoa Vương ngồi chừng mười bước quỳ hạ một chân, hai tay chắp vào nhau đưa về hướng Hoa Vương, đầu hơi cúi:

- Bẩm Hoa Vương!

Hai nàng cùng nói.

- Đứng lên, chuyện gì mà hai nàng hốt ha hốt hải thế?

Hoa Vương giọng nói dịu dàng nhưng đầy uy lực, hai tay vẫn mân mê mái tóc.

- Có người dám xông vào Hoa Cung ạ.

- Hừm?

Hoa Vương ngừng bàn tay đang vuốt tóc, nhú mày tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Các Tiên Tử đã bắt được hắc ở Tây lầu cạnh hồ Tương Tư. Liên Nhi cô cô và Hạ Huyền cô cô đang áp giải hắc đến đây ạ.

- Hắc vẫn còn sống?

- Vâng ạ.

Một trong 2 nàng trả lời.

Hoa Vương cười khẽ một cái, lại tựa lưng vào ghế, hai chân bắt chéo nhau, tay lại vuốt nhẹ lọn tóc.

- Có thể xông thẳng vào Tây Lầu mà vẫn còn sống thì cũng coi như có bản lĩnh.

Một lúc sau có hai đại mỹ nhân mặt y phục màu hồng và màu vàng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Hồng y nữ chính là Liên Nhi, người còn lại là Hạ

Huyền. Hai nàng đều xinh đẹp đến ngất ngây lòng người. Sau hai nàng là hai nữ tử mặc y phục trắng đang dìu một nam nhân đã bất tỉnh lẻo đẻo theo sau. Nhìn thấy Hoa Vương, Liên Nhi cùng Hạ Huyền chỉ nhìn nhẹ người hành lễ. Sau đó hai nữ tử mặc áo trắng vào trước cúi người hành lễ lại với hai nàng. Trong Hoa Cung cấp bậc của các nàng được quyết định bởi sự sủng ái của Hoa Vương. Hiện tại có bốn đại mỹ nhân được Hoa Vương sủng ái nhất. Đó là: Liên Nhi, Hạ Huyền, Hoa Linh và Hạt Linh.

- Hoa Vương người đã được đưa đến.

Liên Nhi nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nàng nghe ngọt ngào như đang hát.

Nàng phẩy nhẹ cánh tay, hai bạch y nữ ở phía sau dìu nam nhân tiến lên phía trước nhưng không quá gần với Hoa Vương. Đặt nam nhân xuống đất, hai nàng lập tức lui ra phía sau. Hoa Vương ngồi thẳng dậy, đầu hơi nghiêng chăm chú nhìn kẻ nằm dưới đất. Nam nhân nằm dưới đất mặc trang phục màu đen, gương mặt anh tuấn có chút lạnh lùng khí khái. Mái tóc đen dài được cột gọn bằng một vải đen. Gương mặt của nam nhân đã chuyển sang màu tím vì trúng độc.

- Hắn tay không xông vào đây à?

- Bẩm Hoa Vương, không phải. Đây là vũ khí của hắn.

Hạ Huyền nâng một thanh kiếm lớn cũng màu đen hướng về phía Hoa Vương.

- Hắn vào đây làm gì?

- Theo như Hạ Huyền nghĩ, hắn có thể dễ dàng vào được Tây Lâu mà không bị phát hiện cũng như không bị trúng độc bởi đã có chuẩn bị từ trước. Võ công của hắn cũng vô cùng lợi hại, đã có hơn mười nữ tử cùng hai tiên tử bị hắn đánh bại. Nếu không phải lúc đó có Hạ Huyền cùng Liên Nhi sử dụng Thiên Trùng Độc thì e rằng bọn muội cũng không đánh bại được hắn. Còn cụ thể hắn vào đây làm gì thì chưa rõ.

- Xem như hắn có bản lĩnh, đã khám xét người hắn chưa?

- Dạ rồi ạ.

Hạ Huyền tiến về phía Hoa Vương đưa ra một chiếc khăn tay hồng thêu hoa vàng bao bọc một cây trâm vàng. Nhìn thấy cây trâm, mặt Hoa Vương chợt biến sắc, đôi chân mày chau lại, bấm chặt môi. Hoa Vương lập tức đứng dậy đi về phía cửa. Biết sự việc không lành, Hạ Huyền hất tay về phía hai nữ tử mang nam nhân về phòng giam rồi nhanh chân cùng Liên Nhi đi theo Hoa Vương.

Họ đi qua những hành lang dài hai bên được che rèm trắng. Những cơn gió thổi qua khiến những chiếc rèm bay phấp phật. Xung quanh hành lang là những khóm hoa nhiều màu sắc đua nhau nở rộ. Chúng đẹp kiều sa và chứa đầy chất độc. Hành lang như dài vô tận. Tây Lâu ẩn hiện xa xa sau tấm rèm trắng, nhưng cả ba chẳng buồn để ý đến ngã rẽ về phía Hồ Trung Từ. Họ tiếp tục đi, hành lang càng lúc càng quẹo ngoằn ngoèo, đến cuối hành lang là một căn phòng lớn. Ngoài phòng có hai nữ tử mặc y phục màu trắng canh gác. Thấy Hoa Vương họ cúi đầu chào rồi nhanh nhẹn mở cửa. Bên trong căn phòng treo khá nhiều rèm trắng. Từng tia nắng cố lách mình xuyên qua lớp rèm vào căn phòng nhưng cũng không thể, chúng chỉ có thể mang lại cho căn phòng một chút ánh sáng yếu ớt. Căn phòng chia làm hai gian đối diện nhau, ở giữa là nơi để tiếp khách. Hoa vương rẽ sang phải, vén tấm rèm trắng bước vào. Trong phòng là một người phụ nữ tuổi trạc năm mươi, ăn mặc đơn giản, tóc búi gọn gàng đang ngồi nhìn ra chiếc cửa sổ đã đóng kín. Bên cạnh bà có khoảng hai, ba nữ tử hầu hạ. Nhìn thấy Hoa Vương họ liền quỳ hạ một chân thi lễ. Hoa Vương hất cánh tay ra lệnh không cần. Nghe thấy tiếng bước chân, người phụ nữ quay lại nhìn Hoa Vương rồi cười khẩy một cái:

- Hôm nay có chuyện gì mà phải khiến Hoa Vương lặn lội đến thăm bà lão điên loạn này thế?

Hoa Vương cũng cười khẩy đáp lễ, quay sang nhìn Hạ Huyền hất nhẹ đầu hướng về phía người phụ nữ như bảo “cho bà ta xem”. Hạ Huyền hiểu ý, mang chiếc khăn tay cùng cây trâm đến trước mặt người phụ nữ. Hoa Vương giọng lạnh lùng:

- Sư phụ người nhận ra vật này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Sư Phụ

Để sư phụ quỳ dưới chân, thì còn chuyện đại nghịch bất đạo nào mà không dám làm.

Hóa ra người bị giam trong căn phòng chính là sư phụ của Hoa Vương, người này cũng chính là tiền Thiên Chủ của Thiên Độc Môn, Triệu Tú Quyên. Vừa nhìn thấy cây trâm vàng bà liền hốt hoảng giật lấy từ trên tay Hạ Huyền. Giọng bà run lên bần bật:

- Làm... làm... làm... sao các người có nó?

Bà thở nặng nhọc rồi nhìn Hoa Vương với ánh mắt khẩn thiết, vẻ kiêu ngạo cùng nụ cười khinh miệt vừa rồi đã không thấy nữa.

- Hạ Huyền.

Hoa Vương ra lệnh cho nàng.

- Tôi tìm thấy trên người một nam nhân, hắn đã xông vào Hoa Cung với ý đồ bất chính.

Triệu Tú Quyên dường như không hề nghe thấy câu trả lời của Hạ Huyền, đôi bàn tay của bà run run vuốt ve cây trầm, tựa như đó là một món báu vật đã mất từ lâu nay bỗng nhiên tìm lại được.

- Cậu ta có vết sẹo hình hoa mai phía sau cổ? Bà hỏi nhưng không hề quan tâm là bản thân đang hỏi ai cũng không cần biết đến xung quanh, mắt bà vẫn không rời khỏi cây trầm.

- Phải.

Hạ Huyền gật đầu.

Niềm hạnh phúc của Triệu Tú Quyên dâng tràn trong đôi mắt, nó vỡ òa theo cùng những giọt lệ rơi xuống. Ôm chặt lấy cây trầm, bà ngẩng mặt lên trời cao như cố nói lời cảm ơn ông trời, nước mắt rơi là chảy, đôi môi run run cất lên hai tiếng: “ Trung Nhi”.

- Xem ra người đó rất quan trọng với người, đúng không sư phụ?.

Giọng nói lạnh lùng của Hoa vương làm niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của Triệu Tú Quyên đứt đoạn, thay vào đó là cảm giác sợ hãi. Dường như bà không còn chút sức lực nào nữa, đang ngồi trên ghế, bà từ từ ngã khụy xuống đất. Bà kéo lê đầu gối đến bên cạnh Hoa Vương, ôm lấy chân Hoa Vương khóc lóc cầu xin:

- Hoa Nhi, ta xin con đừng làm hại Trung Nhi. Ta cầu xin con mà!

- Trung Nhi, Trung Nhi nào? Trung Nhi là gì của bà? Tại sao tôi phải hại Trung Nhi?

Hoa Vương vờ như chẳng biết gì, cuối người xuống đỡ sư phụ lên ghế ngồi rồi ghé sát vào tai bà nói nhỏ:

- Tôi không những không hại mà còn giúp mẹ con các người trùng phùng.

- Đừng, Hoa Nhi. Ta không thể gặp Trung Nhi được. Con đừng nói cho nó biết ta là mẹ nó, đừng cho nó biết nó có một người mẹ như ta.

Giọng Triệu Tú Quyên nghẹn hẳn lại, một nỗi đau đang dầy xéo lên trái tim của bà.

- Nếu như hắn ta cố tình đến đây để tìm bà thì sao? Hắn ta mang theo trăm vàng và chuẩn bị cẩn thận để xông vào đây, nhưng tiếc là hắn không biết nơi đây đã đổi chủ.

Hoa Vương ngồi xuống cái ghế đối diện sư phụ, chân bắt chéo, đôi mắt nhìn chăm chú những ngón tay nhỏ của mình:

- Và hắn cũng không biết rằng hắn đã rơi vào tay ai. Sư phụ, người muốn ta đối với hắn như thế nào đây? Gọi hắn một tiếng sư huynh hay xem hắn như kẻ thù không thể không giết?

- Đừng mà, Hoa Nhi! Ta cầu xin con tha cho Trung Nhi một con đường sống!

Một lần nữa Triệu Tú Quyên hạ thấp mình quỳ dưới chân đệ tử, cũng là kẻ mà bà mất bao công sức để cứu sống, mất bao ngày tháng yêu thương, cũng như mất tất cả vào tay nàng: Thiên Độc Môn, sự tự do và sắp sửa là đứa con trai bà chưa từng gặp lại từ lúc sinh ra. Hoa Vương chẳng những không nghĩ đến tình sư đồ mà còn ghi hận trong lòng. Lòng nàng đã sớm chết, chẳng còn biết yêu thương, chỉ còn lại sự oán giận người sư phụ nhẫn tâm. Hoa Vương vung chân đạp sư phụ ngã ngửa ra sau. Nàng cười hả hê khi nhìn sư phụ đau khổ, khóc lóc, van xin. Nàng cất giọng lạnh lùng đầy nguy hiểm:

- Sư phụ yên tâm, không những con trai người có một con đường sống mà còn sống rất tốt.

Nói dứt lời Hoa Vương đứng dậy bỏ đi, để lại người sư phụ đang khóc thảm thương trên mặt đất. Khi đi đến gần cửa, nàng dặn những nữ tử hầu hạ bà:

- Cho bà ta những gì bà ta muốn trừ sự tự do.

Hạ Huyền và Liên Nhi chứng kiến mọi chuyện, hai người thấy đau lòng cho Thiên Chủ cũ, dù có bất bình nhưng lại không dám nói lời nào. Hai nàng không dám nói, những nữ tử khác trong Hoa Cung càng không dám nói. Ai cũng chứng kiến quá khứ, ai cũng hiểu nguyên nhân nhưng đầu sao Triệu Tú Quyên cũng là sư phụ của nàng, nàng đối với bà như vậy chẳng phải quá nhẫn tâm sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đôi Mắt

Yêu cầu ấy phải chăng là một âm mưu?

Kiểm Trung lơ mơ tỉnh lại. Xung quanh chàng là bóng tối và không gian tĩnh mịch vô cùng. Chàng không biết rốt cuộc chàng đang ở đâu? Chàng còn sống hay đã chết? Chàng chỉ biết rằng khắp cơ thể chàng không chỗ nào là không đau đớn. Kiểm Trung cố gắng ngồi dậy, sờ soạng trong bóng tối, cố xác định xem mình đang ở đâu? Nhưng tất cả chỉ là vô ích bởi vậy lấy chàng chỉ là một khoảng không vô định. Kiểm Trung thôi không tìm kiếm nữa, cố tập trung nhớ chuyện gì đã xảy ra.

Kiểm Trung theo lời chỉ dẫn của Sư Phụ đi vào Tây Lầu bằng một lối bí mật. Trước lúc vào được đây chàng luôn tự hỏi mình tại sao Sư Phụ lại biết rõ ràng các lối đi, cạm bẫy, và những loại cò độc ở nơi này đến như vậy. Đây là Thiên Cung của Thiên Độc Môn. Nó gần như tách biệt với ngoài đời, kẻ lạ không thể vào, người trong môn phái không thể ra. Vậy thì tại sao?

Chàng vừa đến được Tây Lầu, vẫn chưa định hình nơi nào là Bắc Viện thì đã có hơn mười cô nương y phục trắng xông ra vây quanh chàng. Chàng nhìn lướt qua thấy bọn họ võ công đều rất tầm thường. Dầu họ có cùng xông lên cũng không gây khó dễ được chàng. Nhưng chàng vẫn không quên cảnh giác bởi: "Người của Thiên Độc Môn võ công không đáng sợ nhưng độc thì vô cùng đáng sợ". Chàng chưa giây phút nào rời mắt khỏi mười vị cô nương đang chạy vòng tròn quanh chàng.

Đột nhiên Kiểm Trung nghe trong không khí thoang thoảng mùi hương rất lạ. Chàng lập tức dùng tay áo che cả mũi lẫn miệng, dùng nội lực kìm hãm hơi thở. Chàng không biết đó có phải là độc không nhưng đề phòng vẫn tốt hơn. Ngay sau mùi hương lạ là một làn khói trắng xóa không biết từ đâu bay ra. Lúc đầu làn khói chỉ như một tấm vải the mỏng manh sau đó trở nên dày đặc che cả tầm nhìn. Ẩn hiện trong sự mờ ảo của khói trắng, chàng nhìn thấy hai bóng người bay qua lại quanh mình rất nhanh. Chàng vội rút kiếm ra phòng bị. Nhưng kiếm chưa rời khỏi vỏ thì chàng đã nghe lưng và ngực mình cùng nhói lên đau đớn. Con dao nhanh chóng đánh gục chàng. Đầu chàng quay cuồng, mắt chàng chẳng còn nhìn thấy gì, âm thanh bên ngoài như biến mất chỉ còn hương thơm thoang thoảng trong không trung. Chàng ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Kiểm Trung đưa tay vào trong ngực áo lần mò tìm kiếm. Chàng tìm một lúc rồi khẽ kêu lên:

- Mất rồi!

Cây trâm vàng sư phụ đưa cho chàng đã biến mất. Nó đã bị rơi trong lúc chàng đánh nhau hay bọn họ đã lấy? Kiểm Trung vẫn đang suy nghĩ thì âm thanh kèn kệt vang lên nghe như cạnh bên nhưng cũng rất xa. Sau cái âm thanh đó là một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào mắt chàng. Nó quá chói buột Kiểm Trung phải dùng tay che mắt. Bên ngoài cánh cửa có âm thanh nói vọng vào:

- Ngươi tỉnh rồi à?

Mắt Kiểm Trung giờ đã quen hơn với ánh sáng. Tuy vẫn còn chói nhưng chàng đã có thể hạ cánh tay xuống. Chàng thấy mình đang ở trong một căn phòng rộng thênh thang. Xung quanh chàng là những bức tường được che bằng vải đen. Ngoài cửa, kẻ đang nói chuyện với chàng là một vị cô nương. Tuy chàng không nhìn rõ khuôn mặt đáng vóc nhưng vẫn toát ra vẻ uy nghiêm, kiêu diễm. Chàng cất giọng hỏi lại:

- Ta đang ở đâu? Ta muốn gặp Thiên Chủ?

- Hoa Vương muốn gặp ngươi.

Dường như vị cô nương ở cửa không hề quan tâm đến câu hỏi của Kiểm Trung. Cô nương ấy vừa dứt lời thì có hai nữ tử bước vào phòng. Kiểm Trung hiểu rằng chàng không có lựa chọn. Chàng cũng muốn đi xem vị Hoa Vương này là ai, tại sao Sư Phụ chưa từng nhắc tới. Có lẽ cô nương ấy có thể cho chàng gặp Thiên Chủ. Chàng chống tay xuống đất cố đứng lên nhưng cánh tay chưa kịp chống thẳng thì chàng đã ngã xuống. Ngay lúc đó có hai nữ tử đã kịp nắm lấy cánh tay chàng, mỗi người một bên đỡ chàng đứng dậy. Họ diu chàng đi một lúc lâu mới đến cánh cửa. Cũng chẳng biết là tại căn phòng quá rộng hay là vì chàng đang bị thương nên đi quá chậm. Họ vừa đến gần cửa thì vị cô nương đứng ở cửa quay mặt bước đi. Lúc này Kiểm Trung mới nhìn rõ lưng của cô nương ấy. Nàng mặc y phục trắng, tóc cột cao bằng một mảnh lụa, bên thắt lưng có đeo một thanh kiếm dài. Kiểm Trung cố gắng tự mình bước đi không muốn quá lệ thuộc vào hai vị cô nương ở hai bên. Nhưng điều đó là quá sức của chàng.

Họ đi qua những hành lang dài có treo rèm trắng. Ánh sáng xuyên qua những tấm vải mỏng manh ấy đang yếu dần, nhường lại cho màn đêm lạnh lẽo. Khi họ đi đến nơi cần đến thì cả Hoa Cung đã lên đèn. Những chiếc rèm trắng hắt ánh sáng của những chiếc đèn lồng trở nên đầy màu sắc. Kiểm Trung được đưa đến một căn phòng lớn, nền thấp sáng rực căn phòng. Căn phòng được ngăn bởi một lớp màn chắn và một tấm bình phong lớn. Nhưng Kiểm Trung vẫn dễ dàng thấy được sau bức bình phong có bóng người. Kiểm Trung được đặt ngồi trên đất. Vị cô nương mặc y phục trắng đi trước bước qua bức bình phong, nói điều gì đó. Sau đó vị cô nương quay trở lại rồi cùng hai nữ tử từ khi nãy đi ra ngoài, khép cửa lại. Lúc nàng đi ngang qua Kiểm Trung, chàng mới thoáng nhìn thấy gương mặt thanh tú của nàng. Nàng có sự oai hùng của một trang nam tử nhưng cũng đầy sự dịu dàng của một nữ nhi. Nàng chính là Hoa Linh - một trong bốn người được Hoa Vương sủng ái nhất.

Hạ Huyền bước ra từ sau bức bình phong, vẻ đẹp bí ẩn của nàng khiến kẻ khác không thể rời mắt. Sau lưng nàng là Hoa Vương và cuối cùng là Liên Nhi. Hoa Vương vừa tắm xong cơ thể vẫn còn đọng lại chút nước. Nàng cũng chỉ khoác hờ chiếc áo để lộ phần vai và đôi chân trần. Nàng đi về phía chiếc ghế tựa đặt ở một góc phòng, hững hờ ngồi xuống, bắt chéo đôi chân mà chẳng chút bận tâm đến Kiểm Trung đang ngượng thay nàng mà quay mặt chỗ khác.

- Nhìn thấy Hoa Vương sao không thi lễ.

Hạ Huyền lớn giọng quát.

Kiểm Trung biết là nàng đang nói mình nhưng vờ như không nghe thấy. Chàng đường đường là một đại trượng phu không thể nào quy dưới chân một vị cô nương lẳng lơ, hạ đẳng như thế. Nhìn biểu hiện trên gương mặt của Kiểm Trung, Hoa Vương dường như đã biết được suy nghĩ của chàng. Nàng khẽ cười, giọng ngọt ngào nhưng đầy nguy hiểm:

- Đừng ép Đại hiệp đây. Dầu sao dưới gối nam nhân cũng là vàng, vì có gì mà phải quỳ dưới chân của nữ nhi.

Câu nói của Hoa Vương khiến Kiểm Trung không thể không quay lại nhìn. Nhưng chàng vừa quay lại thì lại phải cúi mặt nhìn xuống đất. Chàng nghĩ: "Chẳng lẽ cô ta không biết thế nào là liêm sỉ, là lễ nghĩa, là nam nữ khác biệt hay sao?". Nghĩ là thế nhưng chàng vẫn có đôi phần để ý đến lời nói của Hoa Vương. Câu nói tưởng chừng như là hiểu đạo lý, thấu lòng người nhưng thật ra đầy sự châm biếm. Quả là một vị cô nương không tầm thường.

- Vị đại hiệp đây có thể không thi lễ với ta, có sao lại cả nhìn ta cũng không nhìn?

Hoa Vương vẫn giữ giọng ngọt ngào.

- Là vì nam nữ khác biệt.

Kiểm Trung lập tức trả lời.

- Ồ!

Hoa Vương ồ lên một tiếng rồi bật cười làm Kiểm Trung cảm thấy khó chịu.

- Đa tạ Đại hiệp đã vì ta mà giữ lễ.

Hoa Vương giả vờ cúi người cảm tạ, không quên kèm theo một nụ cười. Nàng vốn không quan tâm cái gọi là lễ tiết. Nó sáo rỗng và đầy sự nguy hiểm.

Kiểm Trung nghe Hoa Vương nói thế cảm thấy không hài lòng. Chàng như kẻ câm người điếc, chẳng nghe thấy gì cũng chẳng trả lời.

Hoa Vương hiểu ý cười nhẹ rồi nói thẳng vào vấn đề:

- Không biết lần này Đại hiệp đến thăm Hoa Cung là vì có gì?

- Ta muốn gặp Thiên Chủ.

- Tiếc thật, Thiên Chủ đã không còn...

- Không còn?

Kiểm Trung kinh ngạc nhìn lên Hoa Vương. Làn da trắng có chút xanh xao của Hoa Vương lộ thẳng vào mắt chàng, khiến chàng ngại ngần cúi mặt.

Hoa Vương thấy thế bật cười thành tiếng, nhưng vẫn không quên giải thích:

- Đại hiệp đừng vội hiểu lầm. Ý ta là Thiên Chủ đã không còn tại vị. Giờ đây Hoa Cung do ta làm chủ. Chứ Thiên Chủ vẫn sống rất tốt chỉ là không thể ra ngoài mà thôi. Không biết Đại hiệp muốn gặp Thiên Chủ có chuyện gì?

- Ta muốn xin Thiên Chủ ban cho ta thuốc giải?

- Dám hỏi Đại hiệp muốn cứu ai?

- Thục Quyên.

- Nghe cách xưng hô của Đại hiệp thân mật như vậy không biết cô nương ấy là...?

- Muội ấy là nương tử của ta.

- Đã báai đường?

- Phải.

- Đã động phòng?

Kiểm Trung cảm thấy khó chịu bởi câu hỏi thiếu tế nhị của Hoa Vương. Chàng ngập ngừng không trả lời chỉ gật đầu.

Chẳng hiểu sao Hoa Vương lại cười một tràng dài và lớn. Kiểm Trung châu mày khó chịu. Ánh mắt chàng vẫn dán xuống đất nhưng Hoa Vương vẫn

thấy rõ sự tức giận trong đó. Hoa Vương không cười nữa lại hỏi tiếp:

- Thế Nương tử của Đại hiệp trúng độc gì?
- Ta không rõ nhưng chỉ cần có Phục Linh Đơn sẽ cứu được muội ấy.
- Phục Linh Đơn?

Hoa Vương dừng lại suy nghĩ một lúc rồi lại mỉm cười:

- Hình như là ta có một ít.
- Vậy cô nương có thể cho ta...

Câu nói chàng bỏ lửng khi thấy nụ cười của Hoa Vương. Chàng biết chàng vừa làm điều mà một phút trước đây chàng vẫn coi là không giữ lễ tiết: nhìn thẳng kẻ đối diện. Trong lời nói của chàng là sự khẩn khoản cầu xin, chẳng có chút khí khái của một trang nam tử. Nhưng vì mạng sống của Thục Quyên, những thứ đó với chàng giờ đây là vô nghĩa. Chàng chợt thấm thía câu nói châm biếm của Hoa Vương lúc nãy. Chàng tự thấy mình hổ thẹn quay mặt đi, nhìn hướng khác.

Hoa Vương lại mỉm cười, nụ cười đầy ẩn ý. Nàng hiểu rõ cái biểu cảm của kẻ đối diện và lấy đó làm thích thú.

- Phục Linh Đơn ta có thể cho, nhưng ngươi có mạng về được hay không là chuyện khác.

Kiểm Trung nhận ra Hoa Vương đã đổi cách xưng hô với mình. Chàng biết giờ đây chàng đã vào thế không thể không nghe theo. Chàng đành một liếc ba bảy cũng liều, tùy cơ mà ứng biến.

- Cô nương có điều kiện gì cứ nói.

Hoa Vương biết rằng đây là lúc từ từ hành hạ chàng. Nàng nhếch môi cười thích thú.

- Gọi ta là Hoa Vương.

Kiểm Trung không cần suy nghĩ lập lại lời Hoa Vương:

- Hoa Vương.
- Quay lại nhìn ta.

Trong câu nói của Hoa Vương đầy vẻ cợt nhả. Kiểm Trung cảm thấy tức tối trong lòng nhưng vẫn quay mặt lại, cố không nhìn vào những nơi nhạy cảm trên thân thể của kẻ tự xưng là Hoa Vương kia. Chàng nghĩ rằng ta sẽ cười lớn một lần nữa. Nhưng không, gương mặt của Hoa Vương lúc này là sự lạnh lùng đáng sợ.

- Điều kiện của ta rất đơn giản: đưa ta rời Hoa Cung.

Nụ cười trên môi Hoa Vương lúc này làm kẻ đối diện phải rung mình. Đằng sau nó là một âm mưu vô cùng lớn. Kiểm Trung biết chàng đang phải đối mặt với một kẻ nguy hiểm mà có thể chàng cũng không thể kiểm soát được. Nhưng chàng không còn lựa chọn nào khác đành liều lĩnh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Biến Cố Ở Hoa Cung

Một người chết hơn trăm người phải chết

Hoa Linh vừa nghe tin Hoa Vương xảy ra chuyện đã vội vã chạy đến Đông Cung. Trước cửa phòng Hoa Vương có hơn mười tiên tử đang tụ tập. Các nàng đang đứng ngồi không yên, nét mặt vô cùng lo lắng. Vừa nhìn thấy Hoa Linh các nàng liền chạy đến vây quanh Hoa Linh. Hoa Linh nhìn thấy các nàng đang căng thẳng như thế trong lòng càng thêm lo sợ:

- Đã xảy ra chuyện gì?
- Là Hoa Vương - một nữ tử giọng run run, mắt đã đỏ hoe, lưng ướt nước, chỉ cần động nhẹ là những giọt nước mắt chứa trong đôi mắt đen láy của

nàng lập tức rơi xuống - thuộc hạ gọi thế nào Hoa Vương cũng không trả lời. Đêm qua Hoa Vương vẫn còn dặn thuộc hạ gọi người dậy sớm để chuẩn bị hành lý rời Cung. Vậy mà....

Nói đến đây nàng như không giữ được hồ nước trong đôi mắt nhỏ nữa, để mắt cho nó chảy tuôn tràn trên đôi má.

- Sao các nàng không mở cửa vào xem chuyện gì?

- Chúng tôi đã cố gắng nhưng không thể.

Một tiên tử trả lời.

- Các nàng tránh ra để ta thử.

Hoa Linh vừa nói vừa rút thanh kiếm mang theo bên người ra đi đến cánh cửa. Các nàng thấy thế liền nhanh chân tránh ra xa tạo một khoảng trống đủ cho Hoa Linh có thể vung kiếm. Thanh kiếm trong tay Hoa Linh nhẹ nhàng cắt ba đường thẳng trên cánh cửa tạo ra một ô hình chữ nhật đủ hai người đi vào. Hoa Linh tra kiếm vào bao rồi dùng sức kéo phần cánh cửa bị cắt rời ra, nhưng cánh cửa chỉ nhúc nhích một chút rồi lại đứng yên như có gì đó kéo lại. Các tiên tử cùng nữ tử lập tức chạy đến tiếp sức nhưng có vẻ như vẫn bất lực. Hoa Linh giờ cao cánh tay phải ra lệnh cho các nàng dừng lại, tránh ra một bên. Hoa Linh lại rút thanh kiếm ra khỏi vỏ. Nhanh như một tia chớp, chỉ thấy ánh sáng của thanh kiếm loáng thoáng trong không trung rồi lập tức trở về vỏ. Cánh cửa bị cắt ra làm trăm mảnh vụn rơi là tả xuống nền đất. Một vài mảnh còn dính lại bị treo lơ lửng. Khi mọi người đến gần thì đó là một cảnh tượng kinh hoàng. Cả căn phòng của Hoa Vương bị bao phủ bởi một màu vàng rực. Nhìn kĩ mới thấy rõ là những sợi kim tơ cực mảnh giăng chằng chịt khắp căn phòng. Cũng vừa lúc đó Hạt Linh chạy đến. Nhìn thấy cảnh tượng trong phòng sắc mặt Hạt Linh tái nhợt cắt không còn giọt máu. Trong đầu nàng đang diễn ra một điều vô cùng tồi tệ. Hoa Linh rút thanh kiếm mang bên mình toan vung kiếm chém đứt kim tơ xong vào xem Hoa Vương như thế nào. Hạt Linh hét hoảng nắm lấy cánh tay Hoa Linh ngăn lại:

- Muội điên à?

- Sao lại điên? Chúng ta phải cắt kim tơ để vào cứu Hoa Vương.

- Tỷ biết muội lo cho Hoa Vương nhưng muội không thể hành sự nóng vội. Kim tơ chứa đầy độc chất muội làm vậy là tự sát. Với lại muội có chắc là muội cắt được kim tơ không? Dù muội có dốc hết sức thì khi đến được chỗ Hoa Vương cũng quá trễ rồi.

- Vậy phải làm sao?

Hạt Linh nghĩ ngợi một rồi khẽ lên tiếng.

- Phải dùng lửa.

- Lửa? Vậy cả trăm người trong Hoa Cung phải làm sao?

- Quan trọng là phải cứu được Hoa Vương?

Hoa Linh không nói gì chỉ im lặng gật đầu. Nàng biết rằng lửa sẽ đốt được kim tơ nhưng độc khí từ kim tơ tỏa ra sẽ bao phủ cả Hoa Cung. Thập nhị tiên tử hay tứ trụ (cũng là tứ đại mỹ nhân mà Hoa Vương sủng ái nhất) như nàng có thể sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng còn gần hơn trăm nữ tử dưới trướng e rằng sẽ phải bỏ mạng. Còn dùng kiếm thì quá sức của nàng. Kim tơ không chỉ vô cùng chắc chắn mà độc chất cũng cực kì mạnh. Những kẻ tiếp xúc trực tiếp với dịch tiết ra từ sợi kim tơ bị đứt sẽ không sống nổi qua nửa canh giờ, cho dù người đó đã từng luyện độc như nàng. Thật sự không còn cách nào khác để cứu Hoa Vương.

Lệnh được truyền xuống cả Hoa Cung chấn động. Cùng lúc Liên Nhi và Hạ Huyền vừa đến nơi. Nhìn thấy cảnh tượng hai nàng vô cùng hoảng sợ đồng thanh hỏi:

- Hạt Linh, chuyện gì đã xảy ra?

- Theo như tỷ nghĩ Kim Tầm của Hoa Vương đã chết.

- Kim Tầm chết? Vậy Hoa Vương phải làm sao đây?

Giọng Liên Nhi run run, nước mắt không biết từ đâu thành dòng chảy xuống. Nàng sợ hãi, lo lắng. Trái tim nàng nhói lên khi nghĩ đến những điều khủng khiếp đang xảy ra với Hoa Vương. Đôi chân như không còn sức, Liên Nhi loạng choạng ngã xuống. Hạ Huyền nhanh tay kéo nàng ngã vào lòng mình. Giọng Hạ Huyền cũng đã run run:

- Hoa Vương phúc lớn mạng lớn sẽ không sao đâu. Người từng đi qua địa ngục không dễ dàng gì mà bỏ cuộc như vậy được. Bây giờ chúng ta phải nghĩ cách vào trong tìm người đã.

Hạ Huyền an ủi là thế nhưng trong lòng đang như lửa đốt. Nàng thầm cầu nguyện : “Xin ông trời đừng cướp đi Hoa Vương của chúng con. Người đã trải qua bao đau đớn mới có thể sống sót. Không thể chỉ vì một con kim Tầm nhỏ nhoi mà bỏ chúng con đi. Hoa Vương người không thể xảy ra bất cứ chuyện gì”.

Hạt Linh triệu tập tất cả mười hai tiên tử đến Đông Cung. Các nàng chỉ huy các nữ tử mang rèm ngăm trong tinh dầu của Bạch Liên được trồng ở Hồ

Tương Tư. Những đóa sen trắng sống trong hồ đầy độc chất mà sống. Hoa vẫn trắng ngần và thơm ngát. Hương thơm của Bạch Liên ẩn chứa chất độc chết người nhưng lại dễ dàng giải trừ. Thiên Chủ Triệu Tú Quyên đã phát hiện ra việc Bạch Liên có thể hút độc trong không khí và nước vì vậy đã cho chúng cất lấy tinh dầu của chúng để tắm vào rèm cửa và y phục của các nữ tử để bảo vệ các nàng khỏi độc khí trong Hoa Cung. Bên cạnh đó bà lại cho luyện Vô Độc Hoàn giúp các nàng chống độc từ Bạch Liên. Những chất độc tác động với nhau nên các nữ tử gần như vô hại trong Hoa Cung với điều kiện các nàng đừng tiếp xúc quá gần với Hoa Vương. Lần này Bạch Liên Hương và Vô Độc Hoàn chỉ giúp các nữ tử giảm phần nào độc khí xâm nhập vào cơ thể và kéo dài thời gian. Tất cả chỉ có thể Người trông đợi vào người duy nhất có thể giải độc kim tơ - Hoa Vương. Các nữ tử nhanh chóng tắm Bạch Liên Hương rồi treo thành nhiều vòng xoay quanh Đông Cung. Một số khác đến phòng luyện thuốc ở Bắc Viện lấy toàn bộ số Vô Độc Hoàn dự trữ cho cả năm mang ra chia đều cho các nữ tử uống. Sau khi mọi chuyện sắp xếp xong họ lập tức di chuyển đến Tây Lâu - nơi xa Đông Cung nhất cũng là nơi có nhiều Bạch Liên sống nhất.

Kiểm Trung vừa tỉnh lại. Trong đầu chàng vẫn mơ hồ khi nhớ về cuộc trò chuyện đêm qua cùng Hoa Vương. Chàng loáng thoáng nhận ra chàng đã đồng ý đưa Hoa Vương rời khỏi Hoa Cung với điều kiện Hoa Vương không được tùy tiện giết người cũng như dùng độc. Chàng nhớ hình như chàng và Hoa Vương có nói gì đó liên quan đến tín vật chàng mang theo và sự phụ của chàng. Nhưng sau đó chàng ngất đi vì chất độc trong người phát tác. Chàng đắm nhẹ vào đầu mình cố nghĩ ra xem Hoa Vương đã nói gì về sự phụ của chàng. Chàng càng suy nghĩ càng không thể nhớ. Chàng cũng không thể tập trung suy nghĩ bởi những bước chân chạy dồn dập ngoài cửa phòng. Chàng định ra ngoài xem thử nhưng vừa đặt chân xuống đất thì có ba nữ tử đã từ ngoài mở cửa bước vào. Nàng đi trước mang đến cho chàng một chén thuốc còn hai nữ tử đi sau thì bưng hai khay đựng những tấm vải trắng. Nữ tử mang thuốc đến bên cạnh giường đưa chén thuốc cho Kiểm Trung:

- Công tử đã tỉnh, xin hãy dùng thuốc.

- Có chuyện gì ngoài kia vậy? Cả trong phòng nữa?

Chàng không hề rời mắt khỏi hai nữ tử đang căng những tấm vải trắng khắp nơi trong phòng của chàng. Chàng nghe thoảng một hương thơm dịu ngọt, nhẹ hít vào. Nữ tử đứng cạnh bên liền cản ngăn:

- Công tử, trong hương có độc.

Kiểm Trung khẽ cười đánh tan sự lo âu trên gương mặt của các nữ tử:

- Trong người tại hạ cũng có độc mà.

Nói xong chàng bưng chén thuốc uống cạn, rồi quay sang nữ tử lại hỏi:

- Ta uống thuốc rồi cô nương có thể cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không?

- Chuyện này...

Nữ tử đứng cạnh chàng ngập ngừng phân vân không biết có nên cho chàng biết hay không?

- Chuyện không thể nói à?

- Không phải là không thể nói. Chỉ là... Chỉ là nói ra sẽ làm công tử thêm lo sợ.

- Chuyện gì mà phải lo sợ?

Vị nữ tử kia phân vân một chút rồi cũng nói cho Kiểm Trung nghe:

- Là Kim Tầm của Hoa Vương đã chết. Hiện Hoa Vương đang bị kim tơ vây kín trong phòng. Mọi người từ bên ngoài không thể tiếp cận. Tứ Trụ quyết định dùng lửa đốt kim tơ để cứu Hoa Vương.

- Vậy sao các cô nương lại căng thẳng như vậy? Vì lo cho Hoa Vương à?

- Thật ra chúng tôi đang lo cho tính mạng của chính mình thì hơn. Kim tơ mà cháy thì độc khí sẽ thoát ra. Những thuộc hạ chưa từng luyện độc như chúng tôi có thể sẽ chết.

Kiểm Trung không hiểu kim tơ, kim tầm là cái thứ gì chỉ biết rằng việc đốt chúng có thể gây hại đến mọi người trong Hoa Cung. Chàng từng nghe sự phụ nói thuộc hạ dưới trướng Thiên Chủ có hơn trăm người trong đó chỉ có vài người từng luyện độc. Nghĩa là sẽ có hơn trăm người bỏ mạng chỉ vì muốn cứu một Hoa Vương.

- Công tử yên tâm - nữ tử đứng cạnh Kiểm Trung tiếp lời sau một lúc im lặng - công tử đã trúng Thiên Trùng Độc lại uống chén thuốc từ trăm loại thảo dược quý hiếm. Độc khí của kim tơ sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng của công tử. Chúng tôi treo rèm tắm Bạch Liên Hương chỉ là để phòng bất trắc mà thôi.

Kiểm Trung nghe trong giọng nói của nữ tử ẩn chứa một nỗi buồn rất lạ. Trong lời nói không có chút gì sợ hãi, oán hận hay hối tiếc. Nàng cam tâm tình nguyện chết chỉ để Hoa Vương được sống. Có chăng là nàng không nỡ rời xa trần thế, rời xa những người trong Hoa Cung trong đó có thể có cả Hoa Vương. Kiểm Trung thấy nàng thật kì lạ: nàng là kẻ sắp chết mà vẫn trấn an tinh thần cho chàng. Kiểm Trung chống tay xuống giường cố đứng lên. Có lẽ chén bách thảo có tác dụng hoặc là độc trong người chàng đã được giải một phần nên chàng cảm thấy mình có thể tự đi lại bình thường. Các nữ tử nhìn thấy chàng rời giường vội ngăn lại:

- Công tử định đi đâu?
- Đi ngăn cản các cô nương làm chuyện đại dột
- Không được đâu. Với chúng tôi Hoa Vương rất quan trọng. Công tử không thể ngăn họ cứu Hoa Vương.
- Ta không ngăn họ cứu Hoa Vương chỉ là ngăn họ dùng cách điên rồ đó thôi. Có phải Hoa Vương bị vây bởi một loại tó độc nào đó? Có thể dùng kiếm cắt chúng đúng không?
- Kim tó của Hoa Vương rất mảnh nhưng vô cùng chắc chắn, rất khó để chém đứt. Hơn nữa lúc kim tó đứt sẽ tiết ra chất độc chết người.
- Nếu kim tó đứt chất độc đó sẽ giết chết bao nhiêu người?
- Nó chỉ giết chết những người trực tiếp tiếp xúc với nó. Và nó không tồn tại quá lâu. Sau khi chảy ra ngoài một lúc chất độc sẽ tự hủy.
- Một người chết vẫn tốt hơn trăm người đúng không?

Câu hỏi của kiếm trung khiến cả ba nữ tử trong phòng kinh ngạc đến tròn xoe mắt. Các nàng không thể trả lời chỉ gật đầu một cái thật mạnh trong vô thức. Các nàng nhìn Kiếm Trung đầy nghi ngại: “Hắn thật sự muốn cắt kim tó để cứu tất cả?”, “Hắn có thể cắt được kim tó?”. Kiếm Trung như hiểu ý tiếp lời trấn an:

- Các cô nương yên tâm ta luôn tin tưởng vào kiếm pháp của chính mình

Nói xong chàng lấy thanh kiếm của mình để trên bàn ở góc phòng đi ra cửa. Thấy các nàng vẫn đứng thừ người một chỗ, Kiếm Trung gõ nhẹ thanh kiếm vào cửa tạo ra tiếng động. Trong giọng nói có chút đùa dùa:

- Các cô nương không chỉ đường làm sao ta có thể đến nơi cần đến đây.

Các nàng nghe Kiếm Trung nói thế liền sực tỉnh, nhanh chóng chạy ra cửa mở cửa. Một nàng đi trước dẫn đường còn hai nàng lễo đẽo đi sau. Trong lòng họ vẫn còn nghi ngại nhưng đã có chút hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Cứu Hoa Vương

Đánh đổi một mạng sống lấy một mạng sống

Các nữ tử đưa Kiếm Trung qua những hành lang dài treo đầy rèm trắng đã tẩm Bạch Liên Hương. Con gió thổi ngang qua làm bật tung những chiếc rèm, nó còn cuốn theo hương hoa từ bên ngoài vào. Những bông hao ẩn hiện đầy màu sắc nhưng vẻ đẹp của chúng không làm cho những người đang vội vã dừng chân đứng lại, họ chỉ muốn nhanh chóng đến Đông Cung. Thật may, Hạt Linh vẫn chưa dùng lửa đốt kim tó. Trước phòng Hoa Vương chỉ còn lại mười hai tiên tử và ba người trong tứ trụ, các nữ tử khác đều đến Tây Lâu tránh khí độc. Vừa nhìn thấy Kiếm Trung và ba nữ tử đi cùng, Hoa Linh vô cùng giật gấu:

- Sao các nàng lại đưa hắn đến đây?
- Là ta bảo họ đưa đến.
- Người giúp được gì?

Hạt Linh nhìn kẻ trước mặt đầy nghi hoặc:

- Ta có thể cắt đứt chúng.

Ngón tay Kiếm Trung chỉ thẳng vào những sợi tơ đang giăng chằng chịt khắp căn phòng. Không khí trở nên ồn ào xôn xao. Trong lòng bọn họ vừa xen lẫn sự nghi ngờ, vừa có sự kì vọng vào một kẻ xa lạ như chàng.

- Người thật sự có thể chém đứt chúng và cứu Hoa Vương?

Liên Nhi ngập ngừng hỏi, nàng vẫn không tin vào tai mình, không tin vào chàng, không tin vào hiện thực.

Kiếm Trung không trả lời, chàng chỉ gật đầu, cái gật đầu mạnh mẽ và chắc chắn.

- Người có biết làm thế thì người sẽ chết không?

Đáp lại câu hỏi của Hoa Linh lại là một cái gật đầu rất bình thản:

- Vẫn tốt hơn là để cả Hoa Cung cùng chết.

- Họ còn có cơ hội sống sót nhưng người thì không. Người có thể chết trước khi cứu được Hoa Vương.

- Ta sẽ sống cho đến khi cứu được Hoa Vương.

Không còn ai nghi ngờ gì nữa, họ tin vào sự quyết đoán và uy lực của Kiếm Trung và tất cả đã đặt toàn bộ hi vọng vào chàng. Hạt Linh giải thích sơ lược cho chàng về dịch độc, sau khi trúng dịch độc thì người trúng độc không thể đi quá mười bước chân là chất độc sẽ nhanh chóng bộc phát, khiến người trúng độc đau đớn vô cùng, trong nửa canh giờ sẽ chết. Hạt Linh cũng chỉ cho chàng biết vị trí hiện tại của Hoa Vương, theo lẽ bình thường Hoa Vương vẫn đang ngủ trên giường, cách cửa năm thước.

- Được rồi, bao nhiêu đó là đủ. Ta sẽ cứu Hoa Vương của các người, vì vậy ta mong các người nhất định phải cứu Thực Quyên.

Kiếm Trung vừa nói vừa quan sát thật kỹ những sợi kim tơ.

- Ta sẽ cứu nàng ấy dù có bị Hoa Vương giết chết - Hoa Linh trả lời dứt khoát.

Hoa Linh ra hiệu cho tất cả đồng loạt lùi ra xa để giữ một khoảng cách an toàn. Kiếm Trung chậm chậm rút thanh kiếm đen lớn chàng luôn mang bên người ra, một thanh kiếm sáng bóng, đen láy, ánh sáng của nó có thể làm chói mắt người nhìn. Chàng dồn lực toàn thân xuống đôi chân, hai tay rần rần nắm chặt thanh kiếm vung lên cao. Đôi mắt chàng tập trung vào những sợi tơ vàng óng ánh. Chàng không muốn có sơ xuất vì chàng biết mình không có nhiều cơ hội để cứu Hoa Vương, vì vậy không được phép xảy ra bất kì lỗi nào. Chàng bước những bước vững chắc, quanh chàng tỏa ra một luồng khí đầy uy lực. Thanh kiếm trên tay chàng mạnh mẽ và nguy hiểm. Một kiếm chém xuống như cuồng phong, kim tơ bị cắt đứt thành những đoạn nhỏ rơi là tả tạo ra một khoảng lớn. Kiếm Trung nghe da thịt bông rớt, toàn thân chàng như bị dầu sôi tạt vào, chàng bước được hai bước chân thì ngực chàng bắt đầu đông cứng lại không thở nổi. Hạt Linh, Hoa Linh và Liên Nhi chắc chắn rằng dịch độc đã tiêu tan thì mới cẩn thận bước vào. Đường kiếm thứ năm được thực hiện cũng là lúc mắt chàng đã không còn nhìn thấy rõ vật phía trước, chân chàng bắt đầu đứng không vững, hai tay chẳng còn lại mấy sức lực. Điều đó thấy rõ qua đường kiếm thứ sáu của chàng, chỉ có một đoạn ngắn kim tơ được cắt đứt. Chàng bước thêm một bước không dễ dàng, người chàng mất thăng bằng nên lập tức ngã sang một bên, Liên Nhi nhìn thấy liền vội vàng chạy đến đỡ lấy chàng, nàng bắt chập mọi hiểm họa.

- Công tử, người sao rồi?

Kiếm Trung chống thanh kiếm xuống sàn nhà làm điểm tựa, dồn toàn lực cơ thể lên mũi kiếm. Chàng không trả lời Liên Nhi, chỉ gật đầu ý bảo “ta ổn”. Chàng đã không thể cử động các cơ trên gương mặt cũng như không thể mở miệng nói chuyện. Kiếm Trung nghĩ một lát thì đứng vững trở lại. Chàng nhắm mở đôi mắt vài lần nhưng không có gì khác hơn, mọi thứ trước mắt chàng cứ mờ mờ xoay xoay khiến chàng đau đầu chóng mặt. Chàng quyết định nhắm hẳn mắt lại, cảm nhận mọi thứ bằng trực giác và những giác quan còn sử dụng được. Chàng thận trọng giờ thanh kiếm lên cao, cảm nhận nơi mà đường kiếm sẽ đi qua. Cổ chàng hơi xoay về hướng của Liên Nhi chờ đợi. Liên Nhi đỡ tay chàng dịch chuyển sang trái một chút rồi lùi ra phía sau.

- Được rồi công tử

Cứ như thế hai đường kiếm nữa đã chém xuống, một khoảng trống lớn đã xuất hiện. Cơ thể Kiếm Trung giờ đây đã đông cứng gần như toàn bộ. Chàng chỉ có thể lê bàn chân nặng như đá về phía trước, đôi tay của chàng cũng sắp không giữ nổi thanh kiếm nữa. Vất hết chút sức lực cuối cùng dồn vào đường kiếm cuối cùng. Thanh kiếm như lấy đi toàn bộ sức lực của chàng mạnh mẽ chém xuống tạo ra một khoảng trống lớn. Họ có thể thấy được cạnh giường của Hoa Vương qua màn tơ mỏng. Khoảng cách đó tưởng chừng không lớn nhưng lại quá xa bởi Kiếm Trung đã thực sự ngã xuống. Chàng không còn gương được thêm khắc nào nữa.

- Công tử, người sao rồi?

Liên Nhi hốt hoảng chạy đến đỡ lấy Kiếm Trung đang nằm trên đất. Chàng như những sợi kim tơ bất lực rơi xuống nhưng vẫn đẹp óng ánh.

- Liên Nhi, dịu công tử tránh sang một bên. Phần còn lại để ta.

Hoa Linh vừa nói vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, tiến đến gần màn tơ.

- Mọi người chờ chưa?

Hạt Linh nắm chặt lấy cánh tay Hoa Linh, bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi. Nàng lo sợ sức Hoa Linh không đủ, không những không cứu được Hoa Vương mà còn bỏ oan mạng sống. Hoa Linh không trả lời chỉ gật mạnh cái đầu, đôi mắt nàng ánh lên một ngọn lửa quyết tâm, dù chết cũng phải cứu Hoa Vương. Bàn tay Hạt Linh buông xuống, để cho mọi thứ cứ diễn ra. Nàng chỉ biết chờ đợi vào sự an bài của số phận nhưng nàng vẫn không hiểu vì sao càng đến gần giường của Hoa Vương thì kim tơ càng mỏng, càng dễ phá hủy. Phải chăng nàng đã sai khi kết luận Hoa Vương vẫn ở trên giường.

Hoa Linh bước từng bước nặng nề về phía màn tơ, trong nàng lúc này là muôn vàng lo lắng và sợ hãi. Nàng không sợ chết, nàng chỉ sợ chết mà chưa cứu được Hoa Vương. Bàn chân nàng vừa bước qua Kiếm Trung thì dừng lại. Cái giọng thều thào được phát ra từ quai hàm đã đông cứng của Kiếm Trung làm nàng bừng tỉnh. Kim tơ mảnh nhưng chắc chắn. Không thể chỉ dùng lực và độ sát để cắt. Mà phải dùng mắt để quan sát, dùng tâm để cảm nhận. Một kiếm chém xuống nhẹ nhàng nương theo sợi tơ nhưng phải đủ uy lực để cắt đứt chúng, phải biết nơi nào trên sợi tơ là yếu nhất, không thể tùy

tiện chém, như thế chỉ gây tổn hại cho chính mình. Hoa Linh nhắm đôi mắt lại, nàng hít một hơi thật sâu rồi từ từ mở mắt ra. Nàng nhìn những sợi kim tơ không còn như trước nữa, nàng thấy rõ ràng từng sợi tơ, đoạn to đoạn nhỏ, đoạn đậm đoạn nhạt, có nơi mảnh có nơi còn mảnh hơn. Hoa Linh vùng kiếm chém xuống tưởng như nhẹ nhàng nhưng đây sức mạnh và sắc bén, những sợi tơ rơi xuống để lộ ra phía bên trong một cảnh tượng kinh hoàng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Kim Tơ Bí Thuật

Kim Tằm hóa bướm - Hoa Vương tự cứu Hoa Vương

Từ lúc hạ lệnh đốt kim tơ, Hạ Huyền được Hạt Linh phái đến Bắc Viện bảo vệ Thiên Chủ. Tuy nàng cũng muốn ở lại giúp Hoa Vương nhưng có những việc bắt buộc nàng không thể cùng bọn họ kề vai sát cánh. Lệnh phong tỏa Hoa Cung đã ban ra hơn một canh giờ mà vẫn không có động tĩnh gì. Nàng như ngồi trên đồng lửa, đứng ngồi không yên, cứ đi qua đi lại khiến cả Thiên Chủ lẫn các nữ tử khác cũng rối theo. Đang lo lắng, căng thẳng thì ngoài cửa có tiếng bước chân vội vã, chưa thấy người đầu âm thanh đã vang cả Bắc Viện:

- Thiên Chủ, Thiên Chủ...

Nghe thấy tiếng gọi Hạ Huyền lập tức mở cửa. Vị tiên tử đang chạy đến lao thẳng vào người Hạ Huyền, Hạ Huyền phải dùng lực để dừng nàng ta lại:

- Xảy ra chuyện gì?

- Hoa Vương, Hoa Vương xảy ra chuyện rồi!

Vị tiên tử vừa nói vừa thở hổn hển.

- Chuyện gì? Muội nói rõ ràng xem.

- Kim tơ đã được cắt đứt nhưng...

Nàng dừng lại cả người run lên bần bật.

- Nhưng làm sao?

Hạ Huyền sốt ruột nắm lấy vai nàng lay mạnh:

- Muội nói nhanh lên!

- Không thấy Hoa Vương đâu chỉ thấy một cái kén khổng lồ trên giường...

- Kén vàng?

Thiên Chủ từ trong phòng bước ra nhìn chăm chú vào tiên tử rằng giọng hỏi.

- Dạ phải!

Tiên tử vừa trả lời vừa gật đầu, mắt ngấn đầy nước

- Hạ Huyền,

Thiên Chủ quay sang nói với Hạ Huyền giọng đầy nghiêm trọng

- Con mau đến đó ngăn không cho ai chạm vào cái kén. Đó là giai đoạn cuối của Kim tơ bí thuật. Thành công hay thất bại đều phải tùy thuộc vào Hoa Nhi, không ai được giúp đỡ hay xen vào. Nếu có sai sót Hoa Nhi sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lời Thiên Chủ vừa dứt thì bóng Hạ Huyền đã mất dạng sau hành lang dài. Tiên tử đến báo cũng vội vã chạy theo. Vừa đến Đông Cung, Hạ Huyền đã nhìn thấy các tiên tử náo loạn. Họ cũng như những người trong phòng không biết phải làm như thế nào? Mở kén cứu Hoa Vương hay là chờ đợi? Nhìn thấy Hạ Huyền mắt họ chợt sáng lên.

- Mọi chuyện sao rồi?

- Họ vẫn ở bên trong, kén vẫn chưa mở.

Các tiên tử gần như đồng thanh trả lời

- Tốt!

Hạ Huyền đẩy cửa chạy thẳng vào phòng. Nàng nhìn thấy Kiếm Trung nằm dưới đất, nơi khoe mắt, mũi và tai đang chảy máu. Nàng chẳng bận tâm người nàng bận tâm lúc này chỉ có Hoa Vương. Nàng đi thẳng đến giường, thấy cái kén vẫn nguyên vẹn nàng thở ra nhẹ nhõm. Liên Nhi đang ngồi khóc dưới đất. Nàng vừa nhìn thấy Hạ Huyền giọng run run:

- Huyền tỷ!

Nghe thấy Liên Nhi gọi Hạt Linh và Hoa Linh cùng quay lại. Họ nhìn Hạ Huyền đôi mắt đầy lo lắng và sợ hãi. Hạ Huyền cúi người xuống đỡ Liên Nhi đứng lên, ôm nàng vào lòng trấn an:

- Muội đừng khóc nữa, Hoa Vương ổn rồi, không sao đâu.

- Hạ huyền muội nói vậy là...

Giọng Hoa Linh đã khàn đi vì khóc, vì dịch độc.

- Đây là giai đoạn cuối của kim tơ bí thuật chúng ta chỉ có thể đợi không thể giúp. Hoa Vương nhất định sẽ luyện thành công.

- Vậy hần đã đúng.

Hạt Linh nhìn về phía Kiếm Trung đang chết dần trong đau đớn.

- Hần?

Hạ huyền quay đầu lại nhìn chàng. Trong đầu nàng có một nỗi nghi ngại lớn.

- Phải, Triệu công tử đã cố ngăn bọn muội chạm vào cái kén.

Liên Nhi thì thầm:

- Chẳng lẽ hần biết?

Câu hỏi của Hạ Huyền không ai trả lời được. Bởi họ cũng không biết tại sao chàng lại cố ngăn họ chạm vào cái kén.

Khi những sợi kim tơ cuối cùng đã được Hoa Linh cắt đứt, thì cái kén hiện ra trước mắt họ như một thách thức. Họ cố gắng đánh đổi mạng sống để cắt kim tơ cứu Hoa Vương. Đến cuối cùng khi sức đã cạn kiệt, một người đã ngã xuống, gần như cứu được Hoa Vương thì họ lại phải đối đầu với một cái kén bằng tơ khác. Họ tự hỏi Hoa Vương ở bên trong cái kén? Trong cái kén đó có còn gì nữa không? Hoa Vương của họ còn sống hay đã chết? Chuyện gì đã xảy ra?

Hoa Linh chỉ muốn xông vào chém đôi cái kén. Nhưng nàng lại sợ làm tổn hại Hoa Vương ở bên trong. Nàng bất lực buông rơi thanh kiếm òa khóc. Nàng như một kẻ vô dụng cả cứu Hoa Vương cũng không thể. Vậy mà từng thế sẽ bảo vệ Hoa Vương, không để Hoa Vương chịu một chút thiệt thòi nào. Hạt Linh đứng bất động một góc phòng. Nàng đang dần tuyệt vọng. Kim tâm đã chết chẳng lẽ Hoa Vương cũng vì thế mà chết. Những người luyện kim tơ bí thuật tính mạng sẽ lệ thuộc vào Kim tâm nuôi trong người. Liên Nhi nhìn thấy kén vàng nàng như kẻ mất hồn, chạy đến bên giường. Kiếm Trung không biết chuyện gì đã xảy ra chỉ cảm nhận được sự vắng lặng xung quanh. Một lúc sau đó có tiếng giằng co kèm theo tiếng khóc:

- Muội tính làm gì?

Hạt Linh nắm lấy tay Hoa Linh kéo lại.

- Muội phải cắt kén cứu Hoa Vương.

Hoa Linh vừa khóc vừa lao tới bên giường, thanh kiếm nàng đã nhặt lên từ lúc nào.

- Muội không thể làm liều như vậy.

- Chẳng lẽ trơ mắt đứng nhìn Hoa Vương chết mà không cứu?

Hoa Linh nhìn Hạt Linh bằng đôi mắt đầy sự oán trách. Nàng đang oán trách chính mình.

- Tỷ không có nói không cứu, mà là phải tìm cách vẹn toàn muội hiểu không?

- Cách gì đây chứ?

Hoa Linh hét lên như muốn cả ông trời cũng nghe thấy.

- Đừng chạm vào.

Cái giọng thì thảo khó nghe của Kiếm Trung làm cả ba nàng chú ý. Cũng như lúc chàng nhắc nhở Hoa Linh khi nàng chuẩn bị cắt kim tơ: “Tơ mảnh không thể dùng lực, nhanh không thể cắt, sắt cũng bằng thừa nếu không nhìn thấy kim tơ”. Kiếm Trung một lần nữa nhắc các nàng vào đúng thời điểm quan trọng nhất.

- Lần này Hoa Vương phải tự cứu mình.

Giọng Kiếm Trung nhỏ đến nỗi gần như không nghe thấy, nhưng nó khiến các nàng im lặng đứng yên một góc. Các nàng muốn hỏi tại sao, muốn hỏi chàng cách cứu Hoa Vương nhưng chàng đã chìm vào vô thức. Mắt, mũi, tai chàng bắt đầu xuất huyết, cả người co giật vì đau đớn. Cả ba nàng chỉ biết đợi chờ, họ chờ đợi trong lo sợ. Nếu những gì Kiếm Trung nói là sai thì họ đang đánh mất cơ hội cứu Hoa Vương. Nhưng nếu chàng nói đúng thì họ phải đợi đến bao giờ. Chẳng lẽ phải phó mặc tất cả cho ông trời?

Hạt Linh và Hoa Linh tìm cho mình một góc đứng nhìn cái kén nằm im bất động. Liên Nhi ngồi hunched xuống đất khóc ngất. Nàng không mạnh mẽ cũng không còn sức gắng gượng. Sự lo lắng và sợ hãi lấy đi toàn bộ sức lực của nàng. Được một lúc thì Hạ Huyền chạy vào ban cho các nàng một tia hi vọng như một ân huệ.

Từ trụ đang im lặng chờ đợi sự quay trở lại của Hoa Vương. Mười hai tiên tử ngoài kia cũng đang cầu nguyện cho Hoa Vương. Lời cầu xin của họ đã được nghe thấy. Từ trong cái kén phát ra một tia sáng nhỏ màu vàng rồi lớn dần lên thành một vệt sáng dài bằng hai gang tay. Từ trong vệt sáng một chú bướm vàng bay ra. Nó nhắm thẳng hướng cửa bay đi. Trên cánh nó vẫn còn vương những sợi tơ vàng. Nó bay đến đâu, phần trên người nó rơi đến đó.

- Là Kim điệp do Kim Tầm hóa thành.

Hạt Linh reo lên.

Những tiên tử ở bên ngoài cũng xông xáo. Kim Tầm đã hóa bướm cũng có nghĩa Kim Tơ bí thuật đã luyện thành. Hoa Vương của họ sẽ xuất hiện với một đẳng cấp khác. Chiếc kén lại phát ra ánh sáng, ánh sáng chói lòa chiếu gọi cả căn phòng xuyên thẳng ra bên ngoài. Ánh sáng càng lúc càng mãnh liệt càng chói lòa khiến các nàng phải dùng tay bảo vệ mắt. Cái kén như sắp bị thử ánh sáng đó làm nổ tung. Chỉ cần nó vỡ Hoa Vương sẽ trở lại trong ánh sáng huy hoàng rực rỡ. Tất cả đang chờ đợi trong niềm vui sướng. Ánh sáng mạnh đến cực độ thì vụt tắt. Tất cả như chết đứng. Sao lại tắt? Phải chăng Hoa Vương đã....? Những câu hỏi được đặt ra trong đầu họ. Sự hi vọng biến thành tuyệt vọng. Niềm vui đang trở thành bi thương. Họ như từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục. Chẳng lẽ họ mất Hoa Vương một lần nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bí Mật

Phía sau sự lạnh lùng là niềm đau quá lớn

Liên Nhi không kìm chế được nữa òa khóc thành tiếng như một đứa trẻ. Hạ Huyền ôm Liên Nhi vào lòng cùng khóc. Tất cả đều tuyệt vọng, sợ hãi và đau đớn. Hoa Linh ôm lấy trái tim mình, nước mắt chảy dài trên má. Đôi tay nàng nắm mạnh vào mặt đất một cách bất lực. Hạt Linh không thể đứng vững được nữa. Chân nàng run lên, cả người dần ngã xuống. Bàn tay ai đó nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, giọng cười ngọt ngào vang lên

- Đỡ được muội rồi nhé!

Giọng nói thân quen vang lên bên tai làm trái tim các nàng rạn vỡ. Họ ngơ ngàng nhìn về phía giọng nói phát ra. Đôi mắt họ tròn xoe chớp liên hồi, không tin vào mắt mình rồi vỡ òa lần nữa. Họ bay đến ôm lấy Hoa vương như mũi tên bay về đích. Còn cái kẻ đang được được Hoa Vương ôm trong lòng thì ghì chặt lấy cổ Hoa Vương mà òa khóc. Họ ôm lấy nhau khóc như những đứa trẻ vừa lạc mất mẹ. Hoa Vương thì cười tươi vì nàng biết nàng quan trọng với họ như thế nào.

Họ vẫn như thế cho đến khi Kiếm Trung có sự biến đổi lớn. Chàng kêu lên đau đớn, toàn thân co giật liên hồi. Cả bốn nàng buông Hoa Vương ra để nàng tự do đi về phía kẻ đã phí mạng mình cứu nàng. Nàng ở trong kén nhưng biết hết thấy sự tình đã xảy ra. Nàng luôn tự hỏi: “Tại sao hẳn lại liều mạng cứu mình?”

Hoa Vương xem qua tình trạng của Kiếm Trung một lượt rồi ngần ngại nói, mắt hướng về phía Hạt Linh:

- Chỉ còn một cách.

Hạt Linh không nói gì suy nghĩ trong giây lát rồi gật nhẹ đầu. Hoa Vương đứng lên lùi về phía sau hai bước. Nàng vương cánh tay về phía Kiếm Trung bắn ra mấy sợi kim tơ mảnh. Trong ánh sáng mặt trời chiếu gọi chỉ thấy một sợi sáng ánh lên. Hoa Linh nhắm mắt lại tập trung, rồi mở ra. Nàng nhìn thấy những sợi tơ cực mảnh từ tay Hoa Vương nối thẳng đến cổ Kiếm Trung. Sợi tơ đổi từ màu vàng sang đỏ, xanh rồi thành đen. Một lúc sau sợi tơ trắng bệch như vô hình. Hoa Linh tốn khá nhiều công lực cũng chỉ thấy sợi tơ ẩn hiện mờ ảo. Hoa Vương thu tay về khi sợi tơ hoàn toàn vô sắc. Chúng trở nên vô dụng rơi xuống đất sau khi hút độc từ người Kiếm Trung truyền thẳng vào cơ thể nàng. Kiếm Trung đã thôi co giật. Các cơ trên gương mặt chàng đã

giãn ra và có chút sắc. Liên Nhi thấy Hoa Vương sau khi thu kim tơ, lại dùng tay ôm bụng. Nàng vội vã chạy đến đỡ Hoa Vương, diu lên giường lo lắng hỏi:

- Hoa vương làm sao vậy?

- Đói...

Cái giọng nhõng nhẽo của Hoa Vương cùng ngón tay đang chỉ chỉ vào bụng không khỏi khiến các nàng bật cười trong khi mắt vẫn còn ngân ngấn nước

Liên Nhi hiểu ý nhẹ nhàng nói:

- Để muội đi chuẩn bị điểm tâm cho tỳ, tỳ đợi một lát nhé!

- Chỉ có Liên Nhi thương ta.

- Thế bọn muội không thương Hoa Vương sao?

Hoa Linh và Hạ Huyền cùng nói.

- Thương ta thì mang hân đi đi, mang hân ra khỏi phòng ta.

Hoa Vương vừa nói vừa xua xua tay như đang cố xua đi cái đáng ghét từ kẻ vừa cố cứu nàng.

- Dạ biết rồi.

Cả hai nàng cùng nói cùng mang Kiếm Trung ra khỏi phòng.

Tất cả đều rời đi, các tiên tử đang đứng ở bên ngoài sau khi được trấn an đã trở về phòng mình. Giờ trong phòng chỉ còn lại Hoa Vương và Hạt Linh, kẻ im lặng từ nãy đến giờ. Nàng nhìn Hoa Vương đang ngồi trên giường, miệng cười tình quái. Hạt Linh quỳ dưới chân Hoa Vương như một nô lệ, nàng gối đầu lên cặp chân của chủ nhân, cất giọng đầy ma mị:

- Người đuổi hết bọn họ ra ngoài để nói gì với ta sao?

- Không có gì để nói.

- Không có gì để nói?

Kẻ nô lệ ngược lên nhìn chủ nhân, giọng bắt đầu thay đổi:

- Người dọa ta sợ chết khiếp, làm ta tưởng người chết rồi. Vậy mà giờ người nói không có gì để nói với ta. Người thật vô tâm.

- Chẳng phải ngươi là người tin tưởng ta nhất sao?

Hoa Vương nâng mặt kẻ quỳ dưới đất lên sát mặt mình mà thì thầm.

- Chẳng lẽ lại không tin ta nữa? Nghĩ rằng ta chết đơn giản như vậy sao?

- Ta cứu người từ quỷ môn quan trở về thật sự rất khó. Người xảy ra chuyện gì ta làm sao mà sống?

- Ngươi yên tâm. Ta chưa báo được thù sao có thể chết.

Hoa Vương lại cười, cái nụ cười nhếch môi lạnh tanh làm người ta sờ sợ. Đôi mắt của nàng sâu hút hút khiến kẻ đối diện không nhìn thấy được bên trong, không dò được suy nghĩ của nàng.

- Đừng báo thù gì hết, đừng rời xa ta, đừng ra khỏi Hoa Cung. Ngoài kia chẳng có gì tốt đẹp cả.

Giọng Hạt Linh như đang nài nỉ cũng đang vừa ra lệnh. Hoa Vương không nói gì chỉ cười. Nàng ở trong Hoa Cung quá lâu rồi. Lâu đến nỗi nàng chẳng nhớ thế giới bên ngoài ra sao nữa. Nàng muốn ra ngoài đó, muốn tìm kẻ thù của mình, kẻ đã vứt nàng ở cửa địa ngục để cho nàng đi từ địa ngục này sang một địa ngục khác kinh hoàng hơn. Nàng sẽ trả cho hắn tất cả những gì hắn đã trực tiếp và gián tiếp gây ra cho nàng. Nàng còn phải tặng sư phụ nàng món quà thật lớn nữa. Món quà cảm ơn công lao mà sư phụ đã khổ công biến nàng thành kẻ "tuyệt vời" như hiện tại. Bàn tay nàng vuốt nhẹ những lọn tóc của Hạt Linh, đôi mắt hướng về xa xăm

- Là ngươi sợ ta không quay trở lại nữa, không cần ngươi nữa, không lệ thuộc vào ngươi nữa?

- Hoa Nhi!

Hạt Linh ngẩng đầu lên nhìn kẻ vừa nói, đau lòng rơi nước mắt:

- Là ta sợ người lại mang vết thương quay trở về. Người quá yếu đuối. Người vốn không thể tự bảo vệ mình khỏi những tổn thương do chính người gây ra. Nghe ta, ở lại bên cạnh ta. Chẳng lẽ sau tất cả những gì ta làm cho người đều không đủ để giữ chân người sau.

- Ta đâu còn gì để tổn thương.

Câu nói nhẹ nhàng của Hoa Vương như chất độc đang hành hạ trái tim Hạt Linh. Nàng hiểu Hoa Vương còn hơn hiểu chính mình. Những tổn thương đau đớn Hoa Vương trải qua nàng từng chứng kiến, từng cùng nếm trải. Nàng là kẻ ngoài cuộc mà còn đau đớn khôn cùng hướng chỉ kẻ bên trong. Không gian chìm vào im lặng rồi giọng nói đầy bất lực của Hạt Linh cất lên cố thay đổi điều gì đó:

- Ta có thể bù đắp cho người gì không? Người hãy mang ta theo biết đâu cần đến.

- Hoa Cung cần người hơn ta. Nếu người đi cùng ta Hoa Cung sẽ loạn. Ta đã có người bảo vệ, cũng sẽ không hành động khinh suất đâu, người yên tâm.

- Làm sao người có thể chắc chắn hẳn không làm hại người, hẳn có thể bảo vệ người.

- Vì trong tay ta có Triệu Tú Quyên.

Câu nói lạnh lùng của Hoa Vương làm Hạt Linh run sợ. Nàng chẳng sợ uy quyền hay sức mạnh của kẻ nàng đang cận kề. Nàng chỉ sợ sự vô tình đến đau lòng của Hoa Vương mà thôi. Hoa Vương càng lạnh lùng, càng tàn nhẫn thì vết thương trong lòng Hoa Vương càng khó lòng chữa khỏi. Làm sao chữa khỏi một vết thương khi mà chủ nhân của nó dùng những chiếc gai độc xây thành đắp lũy ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thỏa Hiệp

Những điều kiện vô lý bắt buộc phải có lý

Kiểm Trung vừa tỉnh dậy, cơ thể chàng vẫn còn đau đớn vô cùng, cũng chưa hiểu được sự tình sau khi chàng bị hôn mê, thì Hạt Linh đã quăng cho chàng một tờ giấy chẳng chặt chữ. Trong đó là những điều luật mà Kiểm Trung bắt buộc phải tuân theo. Kiểm Trung không thèm nhìn lấy một lần mà chỉ hỏi:

- Đây là cái gì?

- Đây là thỏa thuận giữa người và ta. Người cần đồng ý tất cả những điều luật này mới có thể đưa Hoa Vương rời khỏi cung.

- Ta đâu có nói là sẽ đưa Hoa Vương của các vị theo.

- Người dám nuốt lời – thanh kiếm sắc nhọn của Hạt Linh đã nằm trên cổ Kiểm Trung uy hiếp.

- Hạt Linh, tỷ đừng nóng như thế.

Hạ Huyền nhẹ nhàng đẩy lưỡi kiếm của Hạt Linh ra khỏi cổ Kiểm Trung, kèm theo là một nụ cười dịu dàng:

- Tỉnh ra công tử ở đây cũng đã bảy ngày, để hồi phục quay trở về ít nhất cũng cần hai ngày nữa. Nếu như đi nhanh nhất cũng cần phải hai ngày mới đến được Trung Sơn. Thôi chết - giọng Hạ Huyền trở nên hốt hoảng - vậy tổng cộng là mười một ngày rồi, thế tử của công tử phải làm sao đây?

- Các vị đã hứa là sẽ cứu Thục Quyên, tính nuốt lời sao - Kiểm Trung không kìm được sự tức giận.

- Ta đâu có nói là không cứu - Hoa Linh tiếp lời - Chỉ có điều là nếu công tử muốn mau chóng lên đường thì phải đưa Hoa Vương theo. Chỉ có Hoa Vương mới giải được độc trên người công tử. Nếu công tử muốn giữ lại mạng thì một là ở lại đây thêm vài ngày, hai là đưa Hoa Vương đi cùng. Công tử tự mình quyết định đi.

- Và lại nếu có Hoa Vương đi cùng khả năng thế tử của công tử được cứu và hồi phục công lực sẽ cao hơn.

Liên Nhi đánh vào tâm lý muốn cứu người của Kiểm Trung. Kiểm Trung hoàn toàn rơi vào thế bị động:

- Không có cách nào khác?

- Không có cách nào khác – Cả bốn nàng cùng nói, cùng lắc đầu.

Kiểm Trung bắt buộc phải đồng ý. Thật ra chàng biết họ đang cố tình gài chàng vào thế không thể nói không nhưng hiện tại tính mạng Thục Quyên quan trọng hơn nên chàng đành nhượng bộ. Chàng nhìn những điều lệ trong tờ giấy mà mặt biến sắc. Chàng nhìn sơ lượt qua bốn giai nhân rồi lặng lẽ nhìn

xuống tờ giấy, biết rằng chẳng thay đổi được gì.

- Thật ra công tử không cần đọc những điều đó cũng được – Hạ Huyền cười nhẹ đầy ẩn ý - Chỉ cần công tử nghe lời Hoa Vương một cách tuyệt đối là được.

Kiểm Trung không nói gì chỉ đọc cẩn thận những điều trong đó như đang khắc nó vào đầu. Chàng gấp tờ giấy lại đưa cho Hạ Huyền giọng đầy bình tĩnh:

- Ta cần gấp Hoa Vương trao đổi về thỏa thuận.

- Người mà cũng muốn đặt điều kiện với Hoa Vương? - Hạt Linh gần giọng.

- Nếu không thì không cần thỏa thuận nữa. Bất quá ta và Thục Quyên cùng chết còn hơn để người vô tội chịu số mệnh diệt vong.

Kiểm Trung vứt tờ giấy xuống đất nằm xuống giường nhắm mắt lại không bận tâm đến các nàng có đồng ý hay không. Hạt Linh nhìn thấy thái độ kiên quyết của Kiểm Trung biết rằng không thể không cho chàng gấp Hoa Vương đành miễn cưỡng đến gấp Hoa Vương nói với Hoa Vương những gì Kiểm Trung nói. Hoa Vương nghe qua cũng có chút lấy làm ngạc nhiên nhưng lại đồng ý dễ dàng. Nụ cười nửa môi ẩn hiện:

- Để xem điều kiện của hần là gì.

Đi sau Hoa Vương là Hạt Linh cùng Liên Nhi. Đi chưa đến phòng Hoa Vương đã nghe trong phòng tiếng các nữ tử khóc lóc van nài

- Công tử xin hãy uống thuốc. Cầu xin công tử. Nếu công tử không uống Hoa Vương sẽ bắt chúng tôi đến Bắc Viện. Cầu xin công tử mà. Chúng tôi dập đầu cầu xin công tử...

- Các cô nương đừng làm như vậy. Có nói gì ta cũng sẽ không uống máu tanh...

Kiểm Trung chưa dứt lời thì cánh cửa bị đập tung. Hoa Vương giận dữ tiến vào. Đòi nàng mắt rực lửa, sát khí ngút trời. Nàng cầm lấy chén thuốc ném mạnh xuống đất. Nồi nước thuốc rơi xuống mặt đất trở nên cảnh khô nứt nẻ một khoảng rộng.

- Tanh thì đừng uống. Người cứ đợi chết đi.

Hoa Vương hét lên rồi toan bỏ ra ngoài thì Liên Nhi níu cánh tay nàng giữ lại:

- Hoa Vương, Triệu công tử chưa hiểu chuyện người đừng tức giận.

Hoa Vương quay lại nhìn thì Liên Nhi đã quỳ dưới đất.

- Tại sao muội lại cầu xin cho hần?

- Vì hần từng bất chấp tất cả để cứu người.

Câu nói của Liên Nhi làm con giận của Hoa Vương nguôi xuống phần nào. Hạt Linh từ phía sau lưng nàng cuối người hai tay nâng một chiếc khăn tay lên ngang đỉnh đầu

- Hoa Vương đã xử lý xong.

Thì ra ngay khi chén thuốc rơi xuống. Hạt Linh đã nhanh chóng rắc một ít bột vàng lên chỗ thuốc đổ. Sau đó nàng dùng lửa đốt qua để đảm bảo rằng độc trên đất đã tiêu tán trong lửa. Hoa Vương đưa bàn tay mình về phía Hạt Linh. Hạt Linh dùng khăn tay đã tắm Bạch Liên Hương lau sạch vết thuốc vương trên tay nàng cẩn thận.

- Vậy muội nói xem ta phải làm gì với hần?

Hoa Vương nhìn kẻ nằm trên giường sắc mặt nhợt nhạt nhưng vẫn nhất quyết không uống máu giải độc. Nàng chỉ muốn một kiếm giết chết hần cho xong.

- Có thể hần có nỗi khổ riêng

- Khô, hừ - Hoa Vương cười một tiếng lạnh lùng - hần thì có nỗi khổ gì chứ.

- Sao người không nghe hần nói.

Liên Nhi nhẹ nhàng đỡ Hoa Vương ngồi xuống miệng vẫn cười tươi

- Được, nếu hần không giải thích được thì máu nhuộm Trung Sơn.

Kiểm Trung vốn chẳng ưa gì cái kẻ tự xưng là Hoa Vương này, lại còn cách nói chuyện hờ hững đòi chém, đòi giết, đòi máu nhuộm... Chàng chẳng muốn trả lời. Nhắm hờ hai mắt vào như không nghe không thấy.

Liên Nhi nhìn thấy thế sợ sự kiên nhẫn của Hoa Vương có hạn nên nhẹ nhàng khuyên:

- Triệu công tử có gì cứ nói. Tính mạng là quan trọng nhất.

Câu nói của Liên Nhi tưởng như là khuyên nhưng cũng có phần dọa. Liên Nhi dùng từ tính mạng không chỉ tính mạng của chàng mà còn tính mạng của những người khác. Câu nói của nàng như đang khẳng định Hoa Vương nói được sẽ làm được. Kiểm Trung không nói gì chỉ cố gắng ngồi dậy. Thủy Nhi thấy thế nhanh chóng đi đến bên cạnh đỡ chàng ngồi dậy.

- Chỉ là ta không muốn uống máu người. Nếu không có cách nào khác ta chấp nhận chết.

Lời nói của chàng mang chút bi thương của quá khứ. Mọi người có thể không thấy nhưng Hoa Vương thì nhìn thấy một cách rõ ràng. Nàng như dịu đi con giận. Khóe môi nhếch lên nửa vười:

- Người yên tâm, ta không chết vì chút máu này đâu.

Nói xong nàng nhìn về phía Hạt Linh. Hạt Linh lập tức lui xuống. Kiểm Trung kinh ngạc nhìn kẻ trước mặt. Đôi mắt của chàng không thể chớp động. Hoa Vương như hiểu rõ tâm can chàng, đọc được suy nghĩ, đọc được cả quá khứ bi thương của chàng.

- Chuyện đó ta sẽ tính với người sau. Giờ thì nói điều kiện của người.

Hoa Vương tiếp lời, trong giọng nói có chút dịu dàng. Kiểm Trung im lặng một lúc lấy lại bình tĩnh rồi cũng cất giọng:

- Ta chỉ có ba điều kiện: Thứ nhất Hoa Vương không được phép gây gổ, tự ý dùng độc hay làm bị thương kẻ khác.

- Thứ hai?

- Hoa Vương không được rời khỏi tầm mắt của ta.

- Người muốn giám sát ta?

- Để đảm bảo Hoa Vương không vi phạm điều thứ nhất cũng như bị ép phải vi phạm.

- Được.

Mọi người hết thấy đều kinh hãi bởi họ không nghĩ rằng Hoa Vương lại đồng ý bị giám sát như thế. Nhưng Hoa Vương lại cười, gật đầu một cách dễ dàng. Liên Nhi muốn bước lên phản đối nhưng nàng lại im lặng lùi về phía sau khi nhìn thấy ánh mắt của Hoa Vương. Hoa Vương biết nàng nghĩ gì, lo gì, muốn nói gì. Nhưng Hoa Vương đã quyết Liên Nhi có nói gì cũng không được.

- Còn thứ ba?

- Bỏ cái mớ thỏa thuận phiền phức mà người của Hoa Vương đưa cho ta đi.

- Ta đồng ý bỏ hết mớ phiền phức ấy thay vào đó Ta cũng có ba điều kiện cho người.

- Mời Hoa Vương nói.

- Thứ nhất, người phải bảo vệ ta an toàn, không được làm ta giận, không được làm trái ý ta, hay bắt ta làm điều ta không muốn.

- Được.

- Thứ hai, người không được nói không với ta.

- Nếu những điều Hoa Vương nói không vô lý.

- Dĩ nhiên vì những gì ta nói đều có lý.

- Còn điều gì nữa?

- Không được nói dối ta, hay giấu ta bất cứ chuyện gì có liên quan đến ta.

- Ý Hoa Vương là?

Kiểm Trung thật sự không thể hiểu được ý tứ trong câu nói của Hoa Vương. Hoa Vương khẽ mỉm cười:

- Ý ta là những chuyện có liên quan đến ta dù chỉ là sợi tóc của ta người cũng phải nói cho ta biết. Không được âm thầm bàn tán, bày mưu tính kế với ta. Vì chắc chắn người sẽ thua. Điều kiện này là đảm bảo người không vô tình vi phạm điều thứ nhất mà không hề hay biết.

- Được.

- Nếu như ta hoặc người vi phạm điều kiện của đối phương thì thỏa thuận xem như hủy. Ta có thể làm những gì ta muốn người cũng thế. Người đồng ý chứ?

- Ta đồng ý.

- Vậy thì ngoan ngoãn uống thuốc đi vì điều kiện có hiệu lực ngay từ bây giờ.

- Người – Kiếm Trung biết mình bị gài nhưng đành phải nhắm mắt đưa chân.

Hoa Vương cười đắc ý nhìn Hạt Linh đã đứng cạnh bên từ lâu và nghe gần như cuộc thỏa thuận giữa hai người. Hạt Linh đặt một cái khay xuống bàn. Trên khay là một chén nước, cạnh bên có một chiếc khăn tay và một cái kim nhỏ. Hoa Vương xòe bàn tay thon dài của mình ra trước mặt Hạt Linh. Hạt Linh nhẹ nhàng nâng bàn tay Hoa Vương lên, dùng kim chích nhẹ vào đầu ngón tay hoa vương rồi bóp nhẹ cho những giọt máu rơi xuống chén nước. Hạt Linh lấy chiếc khăn tay cạnh bên chén lau nhẹ chỗ bị kim đâm rồi nhìn sang Liên Nhi. Liên Nhi hiểu ý đỡ lấy cánh tay của Hoa Vương đi về phòng. Hoa Vương đi được vài bước thì dừng lại, lưng vẫn quay về phía Kiếm Trung, bổ sung vào thỏa thuận một lưu ý nhỏ:

- Ta quên nói với người là: Tùy cấp độ vi phạm của người mà ta có hủy thỏa thuận hay không. Nếu như cấp độ nhẹ thì người chỉ bị trừng phạt mà thôi. Và ta muốn người nếm thử nó. Người hãy suy nghĩ thật kỹ sáng mai trả lời ta một lần nữa.

Kiếm Trung không hiểu gì nhưng Liên Nhi và Hạt Linh thì hiểu rất rõ ràng ý của Hoa Vương. Hoa Vương đi được một đoạn thì nghe từ phòng Kiếm Trung phát ra tiếng đồ vỡ và tiếng hét lớn của chàng. Đó là tác dụng của thuốc hay nói đúng hơn là thiên niên độc đang công phá cơ thể chàng. Hoa Vương lại cười, trò chơi này chỉ mới bắt đầu.

Chương 8 (thêm) Thay độc

Chuẩn bị cho người rời Hoa Cung

Ngoài trời đang nhấp nhem tối. Hoa Linh vừa đến Đông Cung thì thấy Các tiên tử đều đứng ở ngoài chính phòng của Hoa Vương, đi đi lại lại có vẻ rất lo lắng. Hoa Linh biết có chuyện lớn, nhanh chóng tiến về phía họ

- Có chuyện gì? – giọng Hoa Linh đầy vẻ nghi ngại

- Hoa Linh cô cô – các tiên tử đồng thanh thì lễ

- Có chuyện gì mà các nàng đứng hết cả đây? Hoa Vương đâu?

- Dạ ở trong kia cùng Hạt Linh cô cô.

- Họ làm gì trong đó?

- Dạ... dạ...

Các tiên tử không ai dám trả lời. Trong phòng vọng ra một tiếng hét thất thanh, là của Hoa Vương. Hoa Linh không hề do dự mở cửa xông vào. Hoa Linh hét hoảng khi nhìn thấy Hoa Vương đang đau đớn nằm trên giường. Mồ hôi nhễ nhãi ướt đầm cả y phục. Bên cạnh Hạt Linh đang cầm một chậu nhỏ chứa đầy máu. Hoa Linh đến bên cạnh giường lay nhẹ Hoa Vương:

- Hoa Vương, người không sao chứ?

- Hoa Vương không sao đâu. Nàng hãy để người nghỉ ngơi đi – Hạt Linh trả lời.

- Người đã làm gì Hoa Vương vậy hả?

- Ta chỉ giúp Hoa Vương chuẩn bị một số thứ cho chuyến đi sắp tới của người thôi.

- Hoa Vương có đáng hay không?

Hoa Linh vốn là cô gái mạnh mẽ. Nhưng nhìn thấy Hoa Vương đau đớn như thế, nàng cũng phải đau lòng mà rơi nước mắt. Nàng dùng khăn lau mồ hôi trên trán Hoa Vương. Nàng nâng bàn tay Hoa Vương như đang nâng một cánh hoa yếu ớt vừa trải qua một cơn bão. Ở ngoài cửa Hạt Linh đang chán chán các tiên tử:

- Hoa Vương không sao. Các nàng về Nam Các đi.

- Dạ - các tiên tử đồng thanh trả lời.

Những bước chân nhẹ nhàng rời đi. Hoa Linh vẫn ngồi bên cạnh Hoa Vương khóc nức nở.

- Hoa Vương sao lại như vậy. Người vừa hù dọa bọn muội một phen sống chết, giờ lại hành hạ mình như thế. Chỉ vì một kẻ nguy quân tử. Không đáng đâu.

Nàng khóc nhiều hơn. Kể mạnh mẽ như nàng cũng chỉ khóc vì một mình Hoa Vương. Nàng biết Hoa Vương nghe thấy nàng nói. Nàng cũng biết Hạt Linh vừa làm gì. Đó gọi là thay độc. Hoa Vương sống là nhờ độc. Độc trong cơ thể dùng hết thì cơ thể như cái vỏ khô vô dụng. Duyệt tri chẳng được bao lâu. Độc trong người Hoa Vương không thể tự sinh mà phải hấp thụ từ bên ngoài. Đa phần độc trong người Hoa Vương là được luyện ở Hoa Cung. Nay Người vì báo thù mà rời Hoa Cung lượng độc mang theo sẽ không đủ trong một thời gian dài. Buộc Hoa Vương phải dùng độc bên ngoài để nuôi cơ thể. Có vài loại độc trong người Hoa Vương khắc chế những loại độc ở ngoài Hoa Cung cần phải lấy ra. Nếu không việc dùng độc sẽ trở nên vô dụng, vì vậy Hạt Linh mới giúp Hoa Vương loại bỏ một số độc có thể gây ức chế việc hấp thụ độc và thêm vào một số độc giống như bên ngoài Hoa Cung để Hoa Vương có thể hấp thụ dễ dàng. Quá trình thay độc đầy đau đớn và mất thời gian dài hồi phục và thích nghi với độc mới nhưng hai ngày nữa là Hoa Vương phải lên đường. Trong lòng nàng đầy âu lo. Muốn đi theo nhưng e rằng không được. Luật của Thiên Độc Môn là không được rời khỏi Thiên Cung (nay đã là Hoa Cung). Trong cung còn cần tứ trụ bảo hộ. Không có Hoa Vương việc canh phòng, giải quyết sự vụ trong cung càng đề nặng lên vai các nàng. Ý Hoa Vương đã quyết Hạt Linh cũng không thể làm gì thì các nàng biết phải làm sao. Đành lặng lẽ nhìn Hoa Vương rời khỏi họ sau những năm tưởng chừng là cả đời không bao giờ cách biệt. Nàng nghĩ nếu như hẳn không xuất hiện biết đâu sẽ tốt hơn.

Đồng Tàn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Kí Ức Đau Thương

Quả khứ không thể lãng quên

Hai ngày sau khi dùng thuốc giải, sức khỏe của Kiếm Trung đã dần hồi phục. Bọn Hoa Linh chuẩn bị mọi thứ cho chàng rời Hoa Cung về Trung Sơn. Tính đến nay chàng đã mất chín ngày, nếu phi ngựa hết tốc lực may ra về kịp cứu người. Hai ngày này lòng chàng như lửa đốt dù bọn Hoa Linh đã khẳng định là đủ trễ một, hai ngày vẫn cứu được. Nhưng chàng không thể không lo lắng. Vừa ra tới cổng Hoa Cung nhìn thấy cỗ xe ngựa đồ sộ đặt chễm chệ trước mắt, trong lòng Kiếm Trung vô cùng tức giận. Chàng đang rối ren, nóng lòng về cứu người vậy mà họ lại chuẩn bị xe ngựa, khi nào mới đến nơi. Chàng thấy Hạt Linh bước ra định bảo nàng thay xe ngựa bằng ngựa thì lại nhìn thấy Liên Nhi đi phía sau dìu một nữ nhân mặt y phục đen. Trên đầu đội một cái nón lớn, bên trên được trùm khăn the màu đen phủ kín đến vai. Hai bàn tay nàng được che chắn kĩ bằng bao tay vải cũng màu đen. Toàn bộ trọng lực cơ thể của nàng gần như dựa hết vào Liên Nhi. Không cần đoán chàng cũng biết đó là Hoa Vương. Nhưng trong Hoa Vương như thế này chàng không quen lắm. Cái dáng vẻ yếu ớt, suy nhược của nàng khiến chàng thấy lạ lắm. Hai ngày trước còn dùng dùng đôi nhuộm máu trung son mà giờ cả bước chân cũng không bước nổi. Chỉ có hai ngày chuyện gì đã xảy ra. Phải chăng... tay chàng run lên khi nghĩ đến cái suy nghĩ ấy. Chàng chẳng nói gì nữa, lặng lẽ bước sang một bên nhường đường cho Liên Nhi dìu Hoa Vương lên xe ngựa. Hoa Vương vừa bước lên xe thì Liên Nhi đã sụt sùi khóc:

- Hoa Vương hay là cho muội đi cùng.

Hoa Vương, ngồi trên xe chòm người về trước vuốt nhẹ gương mặt Liên Nhi, lau đi nước mắt giọng chẳng đủ hơi:

- Bọn họ thiếu nàng việc lớn sẽ hỏng, hãy ở lại Hoa Cung. Ta biết cách chăm sóc mình.

Liên Nhi gạt nhẹ đầu nước mắt vỡ òa. Hạ Huyền ôm lấy Liên Nhi vào lòng, cổ哽 ngào lệ:

- Hoa Vương yên tâm. Mọi chuyện ở Hoa Cung đã có bọn muội lo liệu. Hoa Vương hãy làm việc mà người vẫn muốn làm.

- Ta tin các muội làm được.

Nói xong Hoa Vương bước vào trong xe, phủ tấm màn xuống che kín cửa xe. Tuy là Kiếm Trung không phản đối việc di chuyển bằng xe ngựa nữa, nhưng như thế Thục Quyên phải làm sao? Ngộ nhớ khi chàng quay về không kịp thì chàng phải ân hận suốt đời. Nhưng chàng cũng đã hứa đưa Hoa Vương đi cùng. Mà thân thể Hoa Vương lại yếu như thế làm sao cưỡi ngựa. Những suy nghĩ của chàng đã hiện qua đôi chân mày bị Hoa Linh nhìn thấy:

- Triệu công tử có vấn đề gì sao?

- Tại hạ không có vấn đề gì chỉ sợ đi bằng xe ngựa không kịp về cứu Thục Quyên.

- Người yên tâm dù cho nương tử của người có chết đi mang chôn Hoa Vương bọn ta vẫn có thể cứu sống lại – Hạt Linh lạnh lùng trả lời.

Kiếm Trung đang lo lắng vịn phần nghe Hạt Linh nói thế trong lòng càng thêm tức giận. Sao có cái lý như thế ở trên đời? Chết rồi vẫn cứu sống lại được? Lời nói khoa trương như thế cũng có thể nói ra? Hoa Linh biết trong lời nói của Hạt Linh có phần quá đáng. Sợ rằng vì câu nói này mà Kiếm Trung không chăm sóc tốt cho Hoa Vương. Hoa Vương lại vừa thay độc, cơ thể vô cùng yếu nhược, nếu xảy ra chuyện gì không thể chống đỡ nổi. Nàng liếc Hạt Linh một cái rồi nói đỡ lời nhằm xoa dịu Kiếm Trung:

- Ý của Hạt Linh tỷ là công tử cứ yên tâm. Việc chậm trễ hai ba ngày không thành vấn đề. Như lời công tử kể thì Thục Quyên cô nương chỉ trúng độc bạch tằm mà thôi. Hoa Vương đến nơi ắt có cách cứu chữa. Công tử cứ yên tâm.

Kiếm Trung nghe Hoa Linh nói có phần an tâm. Trông bốn vị cô nương được xưng là tứ trụ, người chàng có thể tin chỉ có thể là Hoa Linh. Hạt linh lạnh

lùng, có phần tà độc. Hạ Huyền chàng gần như không tiếp xúc nên chẳng biết nhiều. Liên Nhi rất dịu dàng nhưng nàng lại không có định kiến dễ bị người khác tác động. Duy chỉ có Hoa Linh tính tình khảng khái, có chút mạnh mẽ, tuy là nữ nhi nhưng lại có khí phách của nam nhi. Hơn nữa, hai ngày qua lúc chàng buộc phải dùng máu của Hoa Vương để giải độc, đau đớn vô cùng cũng là Hoa Linh vận công giúp chàng chống chế độc, làm dịu những cơn đau. Có thể nói ở Hoa Cung chỉ có nàng là tốt với chàng mà thôi.

- Được ta tin lời cô nương. Đa tạ các cô nương đã giúp đỡ và giữ đúng lời hứa. Tại hạ xin cáo từ.

Kiểm Trung dứt lời vội lên xe ngựa, thúc ngựa đi về hướng Trung Sơn. Chàng thì muốn thúc ngựa chạy thật nhanh nhưng lại sợ kẻ trong xe không chịu nổi. Chẳng biết làm thế nào thì trong xe vọng ra tiếng của Hoa Vương

- Cứ cho ngựa đi nhanh ta không sao

Kiểm Trung vốn chẳng ưa cái kẻ tự gọi mình Hoa Vương kia. Đối với chàng nàng là kẻ không biết giữ lễ tiết, mưu kế đa đoan, gian trá và tà ác. Hơn hết, nàng dường như có thể đọc được ý nghĩ trong đầu chàng khiến chàng không hề thoải mái khi ở cạnh. Kiểm Trung đánh mạnh roi vào mông ngựa cho nó chạy nhanh hơn. Chàng vẫn suy nghĩ về kẻ ở trong xe. Chàng chẳng mai mỉa nghi ngờ đây là một vở kịch do Hoa Vương dựng ra để làm chậm việc cứu người. Chàng chỉ lo lắng liệu nàng có thể duy trì sức khỏe ổn định để đến được Trung Sơn. Cuối cùng chàng cũng thoát được những suy nghĩ về nàng khi chàng bắt đầu lo lắng cho Thục Quyên, liệu nàng có trụ được đến khi chàng về.

Trời vừa ngã chiều thì xe ngựa đến một trấn nhỏ. Kiểm Trung cho xe dừng lại ở một túp lều có thể gọi là lớn nhất trấn. Chàng gõ nhẹ vào thành xe gọi Hoa Vương:

- Hoa Vương dậy đi. Chúng ta đến quán trọ rồi, vào trong ăn uống rồi nghỉ ngơi một chút.

- Chẳng phải người đang vội sao - giọng Hoa Vương vọng ra từ phía trong xe vẫn còn yếu ớt. Ta chẳng cần ăn gì, người muốn ăn thì mua lương khô vừa đi vừa ăn.

- Nhưng từ giờ đến sáng sẽ không có quán trọ nào để dừng lại nữa.

- Vậy thì ngủ ngoài trời, ở trong quán trọ ta cũng không quen.

- Hoa Vương thật sự không muốn ăn gì?

- Cho ta ít nước là được.

- Vậy Hoa Vương đợi ta một lát.

Nói xong chàng xuống xe ngựa, vào trong quán trọ mua một ít lương khô và thêm nước vào những chiếc túi da rồi quay lại xe ngựa tiếp tục lên đường. Chàng vẫn chưa yên tâm lại hỏi:

- Hoa Vương không ăn có ổn không? Ta thấy...

- Sao hôm nay người lại nói nhiều như Liên Nhi vậy – nàng cắt ngang lời của Kiểm Trung với vẻ gắt gỏng.

Bất chợt Kiểm Trung cũng tự hỏi mình câu tương tự.

Trời nhá nhen tối, xe ngựa vừa đến khu rừng dưới chân núi Bình Sơn. Kiểm Trung cho xe ngựa dừng lại, nghỉ ngơi tại đây. Chàng xuống ngựa đi tìm một ít cành khô đốt một đống lửa lớn. Đêm trong rừng thật sự rất lạnh.

- Tối đầu rồi – Hoa Vương hỏi vọng ra từ trong xe.

- Sắp đến Bình Sơn.

- Bình Sơn?

- Phải, trưa mai chúng ta sẽ đến Thiên Thành, chiều sẽ qua Hương Giang. Đi thêm một ngày đường nữa sẽ đến Trung Sơn.

- Thiên Thành – giọng Hoa Vương bỗng trầm xuống, như có một cái gì buồn lắm.

- Hoa Vương không sao chứ?

- Ta không sao. Người có thấy hộp gỗ màu đỏ ở đâu không mang vào cho ta.

Kiểm Trung không trả lời đi thẳng đến chiếc hộp lớn đặt phía sau xe ngựa. Chàng cũng chẳng hỏi trong hộp đỏ là cái gì, cứ lấy mang vào đưa cho Hoa Vương. Chàng đi đến cạnh xe gõ nhẹ vào thành xe:

- Hộp đỏ này phải không?

Hoa Vương vén màn cửa xe sang một bên. Nàng đã tháo những thứ che chắn rườm rà lúc sáng. Trên gương mặt chỉ còn che hờ một chiếc khăn mỏng

manh.

- Phải rồi – Hoa Vương nhẹ cười

Chàng thể thấy rõ nụ cười của nàng có ý gì qua chiếc khăn che mặt đó. Nàng mở hộp lấy ra một chiếc chén ngọc, một cây kim, một chiếc khăn thêu hoa. Nàng chích vào đầu ngón tay nhỏ vài giọt máu vào chén rồi đưa cho Kiếm Trung.

- Pha với nước mà uống.

- Ta vẫn chịu được. Hoa Vương không khỏe không cần phải làm thế - Kiếm Trung vẫn sợ việc dùng máu của Hoa Vương để giải độc sẽ gây nguy hại đến Hoa Vương. Chàng vốn chẳng muốn làm điều này chút nào.

- Thuốc giải không thể bỏ dù chỉ một ngày. Người không muốn công sức của ta bỏ đi uổng phí chứ?

Ánh mắt của Hoa Vương vô cùng kiên định khiến Kiếm Trung không thể nói thêm gì. Chàng cầm lấy chén máu ra ngồi dưới một góc cây lớn. Chàng pha chúng với một ít nước rồi chau mày ngưng thở uống cạn. Máu độc đi đến đâu cơ thể chàng cảm nhận cơn đau đến đấy. Khi máu đi một vòng qua cơ thể chàng, từng cơn đau dữ dội bắt đầu kéo đến. Chàng chẳng biết mình chống chọi nổi với cơn đau khủng khiếp này hay không. Cơn đau càng lúc càng dữ dội thì chợt dịu đi một cách rõ rệt. Chàng cố xoay người nhìn lại kẻ phía sau nhưng chẳng thể đủ sức. Chàng muốn nói với Hoa Vương không cần vì chàng mà hao tổn công lực nhưng chàng không thể. Cơn đau trong cơ thể chàng luôn chiến thắng cái lý trí và lòng tự trọng của một đại hiệp. Chàng chỉ biết ngồi yên tiếp nhận nội lực từ Hoa Vương, để cho Hoa Vương giúp chàng không chế độc. Nhưng chàng lại chẳng tập trung vận công. Trong đầu chàng hiện ra một viễn cảnh vô cùng kinh khủng tiếp sau đó là hình ảnh của quá khứ, một quá khứ bị thương và máu. Cả người chàng run lên bần bật, nước mắt chảy dài trên gương mặt. Chàng vẫy vùng trong đau đớn. Nỗi đau thể xác đã dịu nhưng nỗi đau của tâm hồn vô cùng mạnh mẽ. Trong cơ thể chàng bỗng sinh ra một nguồn lực cực mạnh chống lại nội lực của Hoa Vương, đánh bật Hoa Vương vắng ra xa. Nàng loạng choạng lùi vài bước rồi điều tức lại nội lực trong cơ thể. Hoa Vương nhìn Kiếm Trung quần quai trong đau đớn và sợ hãi, nàng càng kiên quyết phải không chế nguồn lực kì lạ và độc chất trong người chàng. Nàng vận toàn bộ nội lực trong cơ thể truyền qua người Kiếm Trung, tìm cách trấn an chàng:

- Nếu người không khống chế được chính mình cả ta và người sẽ chết

Chết, Hoa Vương vì chàng mà chết. Không phải vì chàng mất máu hay hao tổn công lực đến chết mà vì những ý nghĩ điên dại của chàng mà chết. Quá khứ lại lặp lại. Lại có người vì chàng mà hi sinh. Những suy nghĩ ấy hiện ra trong đầu chàng, giúp chàng bình tĩnh trở lại. Nếu chàng không kìm chế chính mình chàng sẽ hối hận. Kiếm Trung bắt đầu cảm nhận lại nguồn nội lực mà Hoa Vương chuyển qua, dùng nó mà khống chế độc chất, giảm bớt đau đớn. Độc chất trong người chàng đã được khống chế, Hoa Vương cũng thu hồi nội lực. Nàng đã hao phí quá nhiều, cơ thể chàng còn đứng vững. Cả người Hoa Vương như chiếc lá rơi xuống. Kiếm Trung vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Hoa Vương ngã gục dưới đất vội vàng chạy đến đỡ nàng lên. Cả người chàng ướt đầm mồ hôi, môi vẫn còn động chút máu. Hoa Vương nhìn cái kẻ đang đỡ đỡ chân mày chau lại trách mắng nhưng không có vẻ gì là tức giận

- Người muốn giết ta?

- Ta xin lỗi, ta...

- Không tính toán với người, đỡ ta về xe - nàng chẳng thèm nghe giải thích bởi nàng hiểu Kiếm Trung cũng có một quá khứ tồi tệ như nàng.

Kiếm Trung cũng chẳng giải thích thêm. Quá khứ chỉ nên để mình chàng chịu đựng. Chàng nhẹ nhàng nhấc nàng lên khỏi mặt đất, đi đến bên xe ngựa. Chàng đặt nàng ngồi lên xe. Chàng vẫn cảm thấy có lỗi, lời nói có phần dè dặt:

- Ta không cố ý...

- Lần nữa là ta sẽ giết người - nàng dọa nhưng lại cười

- Được. Giờ hoa Vương nghỉ ngơi đi.

Nàng gật nhẹ đầu, ngoan ngoãn vào trong xe. Chiếc màn chưa kịp phủ xuống nàng đã vội quay trở ra:

- Ta hơi mệt có thể ngủ rất lâu. Đến Thiên Thành cũng đừng gọi ta. Khi ta khỏe hơn ta sẽ tự ra ngoài. Nếu đến tối mai ta vẫn chưa dậy thì phải gọi biết chưa.

- Ta biết rồi. Hoa Vương nghỉ ngơi đi.

Khi Hoa Vương đã yên vị trong xe, Kiếm Trung mới quay lại gốc cây cô thiêu thiêu ngủ. Lòng chàng chợt nhói lên, chàng oán trách chính mình. Hoa Vương nằm cuộn tròn trong tấm chăn lớn được chuẩn bị sẵn trong xe ngựa. Nàng chẳng thể ngủ. Hình ảnh lúc đó của Kiếm Trung cứ ám lấy nàng. Nó khiến nàng nhớ đến những ngày đau đớn đã qua. Nàng nắm chặt cánh tay trái của mình. Cánh tay mịn màng chẳng còn vết sẹo nào dù là nhỏ nhất. Nhưng nó vẫn đau, vẫn tồn tại một vết thương không xóa được, cũng như quá khứ.

Đồng Tàn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Người Về Từ Kí Ức

Làm ơn, Đừng Đi!

Kiểm Trung lặng đi trong giấc ngủ chập chờn. Hình ảnh của Hoa Vương cứ hiện ra trong đầu chàng: mỏng manh, nhợt nhạt như một tấm lụa bay phất phơ trong gió. Từng giọt máu tươi từ ngón tay nàng nhỏ xuống ướt đầm cả một vùng. Mặt đất trở nên hoang sơ căn cõi, cây cỏ khô héo, chỉ cần chạm vào chúng sẽ lập tức tan thành bụi. Những giọt máu từ ngón tay nàng nhỏ càng lúc càng nhiều tạo thành một vũng lớn. Đôi mắt nàng vô hồn, gương mặt tái nhợt, miệng mấp máy nói gì đó mà chỉ nghe những tiếng thì thào. Một cơn gió lớn thổi tốc qua, nàng tan thành trăm mảnh. Những giọt máu đỏ tươi bay lơ lửng trong không trung rồi bắn thẳng vào người Kiểm Trung, như một sự cố ý đáng nguyền rủa.

Chàng nhìn vào đôi tay mình, chúng đầy máu. Cả gương mặt chàng cũng đầy máu. Chàng sợ hãi hét lên, nhắm nghiền đôi mắt lại. Khi chàng mở mắt ra chàng đang ở một nơi xa lạ mà chàng luôn muốn quên. Chàng thấy mình chỉ là một đứa bé nhỏ nhún gầy gò trong một hang động to lớn và tối đen. Trong hang động có một cột sáng chạy thẳng từ lỗ hổng phía trên hang động xuống mặt đất gọi sáng thân hình người nằm dưới đất. Đó là một thư sinh trong bộ y phục trắng đã ngả màu. Thân hình gầy gò, gương mặt thanh tú tóc cột gọn gàng. Thư sinh nhìn chàng bằng một đôi mắt sáng với cái nhìn triu mến nhất. Đôi tay thư sinh vương dài ra hướng về phía chàng. Chàng như đẩy về phía trước từng bước một, từng bước một cho đến khi bàn tay nhỏ bé của chàng nằm gọn trong bàn tay to lớn của thư sinh. Bàn tay thật ấm thật to và thật mềm. Rồi đột ngột bàn tay siết mạnh khiến bàn tay của chàng đau đớn. Chàng cố lấy đôi tay mình ra nhưng không thể. Chàng sợ hãi càng rút mạnh cánh tay về rồi chàng chợt nhìn lại khi thấy một dòng máu đỏ chạy dọc cánh tay thư sinh xuống bàn tay của chàng. Người chàng run lên bắn bật. Chàng sợ hãi từ từ nhìn lên gương mặt của người thư sinh. Chàng hốt ngẩng ngửa về phía sau. Đôi mắt thư sinh đỏ ngầu, gương mặt be bết máu. Chàng cố sực lùi lại để tránh xa thư sinh ra nhưng bàn tay chàng vẫn đang mắc kẹt trong bàn tay cứng đờ đã lạnh ngắt của thư sinh. Từ người thư sinh những dòng máu chảy ra lan rộng nhuộm đỏ cả y phục của kẻ nằm dưới đất cũng như chàng. Chàng sợ hãi, chàng la hét, chàng vùng vẫy trong tuyệt vọng. Chẳng ai nghe thấy cả, chẳng ai nghe được tiếng của đứa bé trong hang động bên cạnh một tử thi cả. Chàng mệt mỏi đi vì sợ vì kiệt sức vì tuyệt vọng. Rồi đâu đó có một âm vang gọi chàng rất gần rất gần:

- Kiểm Trung, Kiểm Trung, Kiểm Trung

Hoa Vương hét lên bên tai chàng. Chàng nghe thấy tiếng gọi từ ngoài cửa hang. Chàng cố đứng lên nhưng cánh tay chàng không thể rút ra được. Chàng cố gắng, chàng đã nghĩ rằng nếu phải mất cánh tay chàng cũng phải thoát ra cho bằng được. Chàng giật cánh tay mình thật mạnh, những cú giật đau đớn. Cuối cùng cánh tay cũng buông bàn tay bé nhỏ của chàng ra. Chàng đứng lên đi về phía người gọi. Tiếng gọi chàng ngày một lớn, ngày một gấp rút hơn. Nhưng chàng vừa đứng lên lại ngã xuống bởi nền đất đầy máu. Chúng làm chàng té. Chàng càng muốn chạy nhanh hơn thì chân sau lại vướng vào chân trước mà ngã dài trên mặt đất. Nhưng chàng chưa bao giờ bỏ cuộc vì đau đớn.

- Kiểm Trung, Kiểm Trung

Tiếng gọi chàng càng lúc càng gay gắt có lẽ người đó đang mất dần kiên nhẫn với chàng. Miệng chàng cứ cầu xin:

- Đừng, đừng đi, đừng đi, đừng đi, làm ơn đừng đi, làm ơn đừng đi, đừng mà đừng mà, đừng

- Kiểm Trung

Hoa Vương thật sự mất kiên nhẫn. Nàng không thể chịu đựng thêm được nữa. Cánh tay nàng run lên khi nghĩ rằng đã có điều gì đó vô cùng khủng khiếp đã xảy ra. Nếu nàng không ra tay e rằng chàng sẽ rơi vào ma đạo. Hoa Vương chạm bàn tay mình vào cổ Kiểm Trung bắn thẳng những sợi kim tơ chứa đầy dịch độc vào cơ thể chàng. Chất độc nhanh chóng chạy khắp cơ thể Kiểm Trung. Một cơn đau kinh hoàng ập đến kéo chàng ra khỏi ác mộng. Chàng choàng mở mắt, gương mặt nhăn nhó vì đau, mồ hôi chảy dài trên gương mặt chàng nhỏ xuống vai áo đã ướt đầm. Hoa Vương nhìn kẻ trước mắt vừa ý cười rồi thu kim tơ về.

- Cuối cùng ngươi cũng tỉnh

- Đa tạ Hoa Vương

- Ngươi mơ thấy gì mà hét ầm lên thế?

- Ta đã hét cái gì?

- Ai mà biết chỉ nghe mỗi một chữ "đừng".

- Ta làm Hoa Vương tỉnh giấc sao?

- Cả thú rừng còn bị ngươi làm thức giấc huống chi ta.

- Ta xin lỗi!

- Chẳng thích nghe lời xin lỗi từ một vị đại hiệp chút nào, trong chả giống đại hiệp nữa. Ngươi chuẩn bị đi ta sẽ cùng ngươi vào thành.

Nói xong Hoa Vương đi đến bên cỗ xe ngựa. Chùm nón lớn cùng khăn che bọc bên ngoài, bao tay cùng áo khoác nhiều lớp. Tất cả đều màu đen. Kiếm Trung khó nhọc đứng lên thu gom mọi thứ. Tuy Kim độc của Hoa Vương rất mạnh nhưng cũng chỉ có tác dụng trong giây lát bởi trong người chàng giờ toàn là độc. Con đau nhanh chóng qua đi. Chàng nhanh chóng lại là một vị đại hiệp lạnh lùng. Chỉ là giấc mơ đêm qua sẽ không qua đi dễ dàng như thế.

Từ lúc chiếc xe ngựa lăn bánh chàng không thôi thi thoảng nhìn Hoa Vương nghỉ ngơi. Hôm qua còn suy nhược đi không vững, cả đêm vì chàng hao tổn công lực, còn định ngủ đến khi mặt trời lặn. Vậy mà bây giờ lại ngồi bên cạnh chàng như chưa từng xảy ra chuyện gì. Lại giờ trò gì sao?

Như đoán được ý Kiếm Trung, Hoa Vương mỉm cười, nụ cười nhìn chẳng thấy:

- Người yên tâm ta chẳng vì phạm thỏa thuận nào đâu.

Kiếm Trung khẽ chau mày. Hoa Vương lại đọc suy nghĩ của chàng.

Trung Sơn, Hàn Phủ. Tiếng khóc rầm rức của bọn nô tỳ, của các nữ đệ tử của Hàn Đại Hiệp như một bản nhạc sầu thảm cửa vào lòng những kẻ không thể khóc. Đã qua mười ngày kể từ khi Kiếm Trung rời phủ, nhưng một tin tức của chàng vẫn không có. Thục Quyên hơi thở chỉ còn lại nhờ vào băng tâm mà nàng ngâm trong miệng. Hàn Đại Hiệp và những người còn giữ được bình tĩnh và lý trí vừa đau lòng cho Thục Quyên vừa lo lắng e sợ tính mạng của Kiếm Trung đã không còn. Hàn Đại Hiệp nuôi Kiếm Trung từ nhỏ. Ngài xem chàng như con mình. Lúc đem chàng từ hang động về, chàng là một đứa bé nhỏ thó, gầy còm, đen đúa và câm lặng. Chàng chỉ như một đứa bé 5 tuổi thay vì cái tuổi lên mười của chàng. Chàng chẳng có bạn bè, chàng sợ hãi mọi người, chàng chẳng tin tưởng bất kì ai. Đó là những ngày tháng khó khăn khi Hàn Đại Hiệp cố kéo chàng ra khỏi bóng tối, khỏi những cơn ác mộng và những nỗi sợ vô hình. Chàng trở nên nghe lời hơn, ngoan hơn nhưng chàng vẫn một mình và câm lặng. Chàng chọn một góc riêng ở Hoa Viên để luyện kiếm. Ngồi một mình trong xô để ăn cơm. Chàng luôn chui rút trong những chỗ tối bởi chàng rất sợ ánh sáng. Hàn Đại Hiệp vẫn nhớ như in ngày chàng bắt đầu thay đổi. Đó là lúc chàng mang về một con chó hoang nhỏ. Người nó dơ dáy, gầy gò, xấu xí, lông bị bị xén đi nhiều lông, cả người nó thì be bét máu. Có lẽ nó cũng giống như chàng vậy thật đáng thương.

- Sư phụ, người có thể cứu được nó không?

Đó là lần đầu tiên chàng cất tiếng nói sau khi trở về từ hang động cũng như lần đầu chàng gọi Hàn Đại Hiệp là sư phụ. Hàn Đại Hiệp rất vui mừng giúp chàng chữa trị cho con chó nhỏ. Một tháng sau con chó nhỏ đã mập mạp đáng yêu. Những chỗ lông bị xén đã mọc ra dài bằng những chỗ khác. Chàng hay chơi với nó trong phòng. Rồi một ngày nó chạy ra khỏi phòng đến nơi mọi người đang luyện kiếm. Có lẽ nó nghe tiếng cười đùa của bọn trẻ con nên ham vui chạy ra. Chàng rượt theo bắt nó lại nhưng nó nhanh quá. Nó nhanh chóng bị bọn trẻ bu quanh. Bọn trẻ thích thú ngắm nhìn rồi vuốt ve chú chó nhỏ. Nó thích thú nên cứ vẫy vẫy đôi tai và cái đuôi bé xíu lông mọc chưa đều của mình. Chàng từ xa nhìn thấy chú chó nhỏ của mình đang bị bao vây. Chàng định đến đem nó về nhưng chàng sợ... Một cô bé nhẹ nhàng ôm con chó nhỏ lên đi về phía chàng:

- Nó là của huynh phải không?

Chàng chẳng nói gì chỉ gật đầu. Cô bé đặt chú chó nhỏ vào tay chàng cười tươi tắn

- Huynh là Kiếm Trung phải không? Muội là Thục Quyên, muội là sư muội của bạn. Huynh muốn gọi muội sao cũng được. Muội có thể gọi huynh là sư huynh được không?

Chàng chẳng nói gì chỉ gật đầu. Chàng định bỏ đi thì cô bé kéo lại:

- Con chó rất đáng yêu, bọn muội muốn chơi với nó lúc nữa có được không?

Kiếm Trung lưỡng lự nhìn bọn trẻ đang nhìn chàng bằng đôi mắt khẩn khoản và cái đầu cứ gật gật như cầu xin sự đồng ý. Chàng chẳng nói gì chỉ gật đầu.

Bọn trẻ vui sướng nhảy lên, vỗ tay vào nhau cười giòn tan. Vậy là bọn trẻ vây quanh con chó nhỏ và chàng.

- Nó tên gì thế - Thục Quyên hỏi.

- Nhất Sinh – chàng chẳng thể chỉ gật đầu mà không nói được.

- Huynh tìm thấy nó ở đâu vậy?

- Ở bìa rừng phía sau...

Kể từ giây phút ấy chàng đã tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều hơn. Chàng có bạn bè, có người thân, có người để tin cậy và có người cần chàng bảo vệ. Giờ chàng đã là một đại hiệp đường đường chính chính. Thân hình cao to vạm vỡ. Tuy chàng không hay nói nhưng rất hòa đồng.

Hàn Đại Hiệp nghĩ đến việc chàng đã bỏ mạng ở Thiên Độc Môn lòng không thôi đau đớn.

- Có khi nào...? – Trúc Nương ngập ngừng bỏ lửng câu hỏi.

- Không, Không thể nào – giọng Hàn Đại Hiệp mạnh mẽ và dứt khoát như cổ họng nỗi sợ của chính mình.

Thật ra Hàn Đại Hiệp cũng đang tự hỏi mình câu tương tự: “Có lẽ nào?”. Rồi ngày lại tự trấn an mình ngay lập tức: “Không thể, trừ khi muội ấy không nhận ra cây trâm vàng gói trong chiếc khăn ấy. Nàng có vô tình với ai cũng sẽ không vô tình với ta. Nàng có ngu ngốc đến mức nào cũng không thể không nhận ra đó là...”. Dòng suy nghĩ của Hàn Đại Hiệp bị cắt ngang bởi tiếng bước chân chạy huỳnh huých của gia nhân và tiếng hò reo vang trời của họ

- Lão gia... lão gia... lão gia... Thiếu Gia về rồi

Câu báo của tên gia nhân như làm cho cả Hàn Phủ sống lại. Tất cả như bật khỏi ghế ngồi, tiếng khóc dứt hẳn, nụ cười sáng rực như những ánh nắng đầu tiên sau cơn bão tố. Tất cả họ đều cùng chạy ra cửa lớn, chỉ còn Hỷ Nhi ở lại canh chừng tiểu thư. Tất cả họ đều như được hồi sinh.

Đồng Tân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kẻ Lạ Mặt

Sóng gió Hàn Phủ

Nghe tin Kiếm Trung về cả phủ vô cùng mừng rỡ. Hết thảy mọi người đều chạy ra cửa lớn mừng chàng về. Kẻ thì ôm chầm lấy, vỗ vai, đập tay, còn các cô nương thì khóc thút thít vui mừng. Hàn Đại Hiệp cười rất hài lòng. Đứa đệ tử này không làm ông thất vọng. Cuối cùng cũng bình an trở về. Mọi người chưa kịp nói hết lời vui mừng thăm hỏi thì trong cỗ xe phát ra giọng nữ nhi:

- Kiếm Trung

Kiếm Trung nhanh chóng rời vòng tay của mọi người đi đến bên cỗ xe, vén rèm đỡ xuống một vị cô nương kì lạ. Toàn thân khoác y phục đen. Trên đầu đội một cái nón lớn bên ngoài dùng khăn đen che phủ từ đầu đến vai. Tay cũng mang bao tay màu đen. Trong mười phần cả mười chẳng ngay thẳng. Mấy chục người trong Hàn Phủ đều nhìn Kiếm Trung nghi ngại. Tất cả như có cùng một câu hỏi: "Cô ta là ai?".

Kiếm Trung chưa kịp giới thiệu ai với ai thì Hỷ Nhi hốt hải chạy ra.

- Không xong rồi lão gia. Tiểu thư, tiểu thư....

Câu nói của Hỷ Nhi chẳng cần nói hết cũng hiểu. Tất cả mọi người kể cả Kiếm Trung vội vàng chạy vào trong chỉ có Hoa Vương là lững thững bước đi như chẳng có gì phải gấp. Kiếm Trung đi gần đến phòng Thục Quyên thì chợt dừng lại. Chàng nhìn khắp nơi tìm kiếm: Hoa Vương đâu? Có khi nào bị lạc trong Hàn Phủ? Chàng vội quay ngược lại để tìm. Ai cũng nhìn chàng, trong đầu họ có một sự nghi hoặc rất lớn: Cô ta là ai mà Kiếm Trung lại còn bận tâm hơn cả Thục Quyên?

Kiếm Trung chạy đến đại sảnh thì thấy Hoa Vương đang ngồi chễm trệ trên cái ghế của gia chủ. Từ từ chậm rãi trút bỏ mấy lớp phiền phức. Tuy là bỏ đi mấy lớp vẫn còn khăn che mặt màu, bao tay và một cái áo khoác ngoài rộng. Kiếm Trung thấy thế trong lòng giận dữ nhưng vẫn cố kìm nén trong giọng nói:

- Sao Hoa Vương lại ngồi ở đây?

- Vậy ta phải ngồi ở đâu?

- Chẳng lẽ người không để tâm Thục Quyên đang nguy kịch?

- Thì sao chứ. Đến sớm hay muộn thì kết quả cũng như nhau thôi

Câu nói của Hoa Vương thật sự làm Kiếm Trung thêm tức giận. Giọng chàng run lên:

- Hoa Vương định nuốt lời?

- Ta không nuốt lời, nhưng không phải là hôm nay. Ta không còn sức để cứu cô ta. Ngày mai ta sẽ đến xem cô ta như thế nào.

Nghe Hoa Vương nói không được khỏe, cơn giận của Kiếm Chung nguôi hẳn. Chẳng trách được nàng. Đoạn đường quá dài, mà cả ngày nay cũng quá dài.

- Nhưng muội ấy có chịu được đến sáng mai?

- Vậy Phục Linh Đơn người cầm về để làm gì?

Hoa Vương cảm thấy khó chịu bởi sự lo lắng của Kiếm Trung dành cho Thục Quyên. Nó khiến nàng cảm thấy phiền phức.

Kiếm Trung không nói thêm gì. Chàng lẳng lặng rồi đi để lại không gian yên tĩnh cho Hoa Vương. Chàng biết không nên làm phiền nàng trong lúc này, đã quá đủ cho ngày hôm nay. Chàng có muốn ép Hoa Vương cứu người cũng không được.

Kiếm Trung vừa đến phòng Thục Quyên liền gọi A Ly ra dặn mấy việc. Mặt A Ly ngờ ra như một kẻ ngốc rồi cũng vâng vâng dạ dạ đi làm theo. Kiếm Trung vào phòng, nhìn thấy Thục Quyên mà lòng đau như ai cắt từng đoạn. Gương mặt nàng trắng bệch như những mảng tường được quét vôi kĩ lưỡng. Hai má nàng hóp vào để lộ rõ phần xương hai gò má, đôi môi tím tái sắp chuyển thành đen. Kiếm Trung đưa cho Hỷ Nhi lọ thuốc bảo Hỷ Nhi cho nàng uống. Chàng nhẹ nhàng đến ngồi bên giường nắm lấy bàn tay nhỏ giờ đây có thể nhìn rõ những đốt xương qua lớp da mỏng. Hỷ Nhi nhìn lo thuốc rồi nhìn chàng lo lắng

- Công tử, liệu chúng có cứu được tiểu thư không?
- Không cứu được nhưng có thể kéo dài qua ngày mai. Ngày mai tiểu thư sẽ tỉnh lại.
- Thật không?
- Ta có bao giờ nói dối không?

Kiếm Trung trấn an những người trong phòng thể nhưng chính chàng cũng nghi ngờ lời nói của chính mình. Chàng không nghi ngờ khả năng của Hoa Vương. Chàng chỉ sợ nàng lại quen thói Hoa Vương muốn thì cứu không muốn thì giết. Chàng bỏ ra đứng ngoài hiên trước phòng Thục Quyên hít một hơi thật dài. Anh mắt chàng nhìn vào khoảng không xa xôi. Chàng nghĩ đến cảnh cả Thiên Thành chút nữa chết trong tay Hoa Vương chỉ vì một phút giận dữ của nàng. Chàng chột rùng mình. Một kẻ mạnh và nguy hiểm như nàng lại chưa bao giờ biết kìm chế cơn giận, chưa bao giờ đến hậu quả của việc mình làm, chỉ cần muốn là làm. Chàng thật sự lo sợ cho Trung Sơn, cho Hân Phủ. Chàng sợ ai đó vô tình đắc tội với nàng sẽ là oan hồn dưới tay nàng. Chàng sợ tay nàng nhuộm đầy máu.

- Thiếu gia

Dòng suy nghĩ của chàng bị ngắt quãng bởi giọng nói run run của A Ly. Gương mặt nàng tái nhợt, hai bàn tay nàng đang siết vào nhau vì nỗi khiếp sợ.

Trần Lâm và Trịnh Si nhận ra sự bất ổn ở Kiếm Trung nên sau khi chắc chắn Thục Quyên đã uống thuốc giải thì vội vàng đi tìm chàng. Cả hai vừa ra đến cửa thì thấy A Ly đang vội vàng đuổi theo phía sau Kiếm Trung. Bước chân nàng gấp rút, bóng dáng nàng run rẩy. A Ly vốn là cô nương điềm đạm dịu dàng, bước chân của nàng lúc nào cũng nhẹ nhàng nhưng vững chắc. Như cảm nhận được điềm xấu cả hai cùng đi theo.

Đứng trước cửa phòng chàng hít một hơi thật sâu, mở cửa bước vào. A Ly lo lắng đứng bên ngoài, nàng không dám vào theo vì Kiếm Trung đã dặn dẫu có bất cứ chuyện gì cũng không được vào, nàng cũng không dám rời đi vì lỡ như có chuyện gì... Nàng ngồi trên ngạch cửa chờ đợi, hai bàn tay cứ siết chặt nhau đến đau rát.

- A Ly, sao muội ngồi ở đây? Trung Ca đâu?

A Ly ngẩn đầu lên nhìn Trần Lâm và Trịnh Si, đôi mắt nàng đã ngấn đầy nước. Nàng chưa kịp giải bày thì trong phòng vang lên tiếng đổ vỡ. Tiếp theo là những tiếng thờ đốc của Kiếm Trung. Tiếng rên siết và cuối cùng thì chúng cũng bật thành tiếng hét. Bao nhiêu lo lắng và sợ hãi của A Ly vỡ òa thành nước mắt. Nàng khóc nức nở nhìn vào cánh cửa đóng chặt một cách bất lực. Trần Lâm không chút chần chừ vung chân đập cửa xông vào, Trịnh Si cũng nhanh chân vào theo chỉ có A Ly vẫn ở ngoài theo lời Kiếm Trung. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt họ cảnh Kiếm Trung đang đau vật vã trên giường. Chàng kêu la, vùng vẫy trong đau đớn. Họ liếc nhanh qua căn phòng. Trên bàn chén mẩu vẫn còn đọng lại chút sắc đỏ và mùi tanh. Vị cô nương mà Kiếm Trung đưa về lúc chiều đang ngồi mân mê chén trà ở một góc phòng cười thích thú. Mặt vẫn che khăn. Họ chắc chắn rằng cô ta đã làm gì đó với Kiếm Trung. Cả hai tức giận cùng lúc tấn công Hoa Vương. Kẻ giơ tay xuất chiêu, người rút kiếm đánh tới. Chính lúc chiêu đánh tới gần Trần Lâm mới nghĩ rõ mùi thơm trên người nàng nó khiến cho Trần Lâm thu chiêu. Chiêu lực đánh ra bị thu hồi đột ngột đánh bật lại khiến chàng bị nội thương phải lùi lại vài bước điều tức chân khí. Trịnh Si thấy vậy liền đẩy nhanh Mỹ Kiếm trên tay về phía tim của Hoa Vương. Đường kiếm nhanh đến mức chẳng thấy rõ hình hài thanh kiếm chỉ nghe thấy tiếng xé gió. Hoa Vương vẫn bình tĩnh ngồi mân mê chén trà. Nàng chẳng buồn tránh mũi kiếm sắp lấy mạng mình, sắc mặt cũng chẳng có chút thay đổi, nụ cười lấp ló phía sau chiếc khăn che mặt khiến người đối diện run sợ và càng muốn giết nàng hơn. Một âm thanh chói tai vang lên, tiếng va chạm giữa hai thanh kiếm. Đường kiếm của Trịnh Si buộc phải dừng ngay trước ngực nàng bởi một đường kiếm khác. Trịnh Si nhìn kẻ đỡ kiếm của mình đầy tức giận. Kẻ đó chẳng ai khác chính là Kiếm Trung. Chàng đang đau đớn tột cùng nhưng vẫn phải cố cứu Trịnh Si làm điều dại dột. Ngay lập tức thanh kiếm trên tay Kiếm Trung rơi xuống đất vang lên một tiếng keng lớn. Chàng ngã vật trên nền đất mà la hét, cơ thể co giật liên hồi. Trịnh Si vội vàng buông kiếm đỡ người chàng lên, giọng vẫn không kìm được vẻ tức giận:

- Sao để lại làm vậy?

Kiếm Trung muốn giải thích nhưng cơn đau đã ngăn chàng lại. Trịnh Si đỡ chàng lên giường. Trần Lâm lúc này chân khí đã ổn định cũng đến bên cạnh xem xét. Trần Lâm đỡ chàng ngồi trên giường còn Trịnh Si dùng nội lực truyền với hi vọng có thể giúp chàng giảm bớt đau đớn. Nhưng toàn bộ nội lực của Trịnh Si liên tục bị phản ngược lại khiến Trịnh Si cũng bị thương

Hoa Vương chẳng bận tâm cả ba bọn họ đang làm gì. Nàng chỉ bận tâm tiếng khóc ngoài cửa. A Ly vì lo lắng, sợ hãi, đau lòng mà tiếng khóc uất nghẹn trào. Tiếng khóc của chốc chốc lại bị ngắt quãng vì khó thở. Nàng muốn bước vào xem, đôi tay nàng chỉ muốn đẩy mạnh cánh cửa xông vào nhưng lời của Kiếm Trung cứ vang lên bên tai nàng: “Dù có xảy ra chuyện gì cũng không được bước vào, có gọi cũng không được vào”. Nàng vẫn nhớ rõ nét mặt lo lắng của Kiếm Trung lúc đó. Chàng lo lắng điều gì? Chàng biết việc này sẽ xảy ra? Hay chàng lo lắng điều gì khác. Nàng dùng toàn bộ sức lực của mình để ép mình không bước qua ngạch cửa, hé cửa ngó vào cũng không đủ cửa chỉ khép hờ. Trong lòng Hoa Vương lúc này lại nghĩ đến Liên Nhi. Nàng ta thật sự rất giống Liên Nhi: dịu dàng, mềm yếu, thấu hiểu, rất nghe lời, đặc biệt nghe lời mà không biết lý do cũng không cần quan tâm hậu quả,

có chút gì đó cam chịu. Hoa Vương chột chạnh lòng. Nàng không muốn A Ly khóc thêm nữa. Nàng đặt chén trà xuống bàn, đi đến bên cạnh chiếc giường. Đôi mắt sắt lạnh của nàng nhìn Trần Lâm ra lệnh

- Người ra đồ A Ly. Chỉ cần A Ly ngừng khóc. Hấn sẽ ổn.

Trần Lâm châu mày chưa biết có thể tin lời kẻ trước mặt hay không thì Kiếm Trung đã vội vàng lên tiếng. Giọng chàng yếu ớt và đứt đoạn

- Ta... chịu... được...

Chàng một phần lo sợ Hoa Vương phải vì chàng hao tổn công lực ảnh hưởng đến việc cứu Thục Quyên vào ngày mai. Phần khác, chàng vẫn e dè chuyện ở Thiên Thành

- Người đã quên chuyện ở Thiên Thành

Hoa Vương rằng từng chữ để đe dọa. Kiếm Trung nghe trong lòng dậy sóng. Trong đầu chàng hiện ra một Thiên Thành đầy xa hoa, nhộn nhịp chỉ trong phút chốc chìm trong biển máu. Con đau trong chàng bị lấn át bởi một thứ khác còn khủng khiếp hơn.

Trình Sĩ tuy có chút hòa nghi nhưng vẫn đứng lên cho Hoa Vương thế chỗ của mình truyền nội lực cho Kiếm Trung. Hoa Vương đã ngồi ngay ngắn chuẩn bị truyền nội lực nhưng Trần Lâm vẫn đứng yên bất động. Nàng tức giận trừng mắt nhìn chàng. Tiếng khóc của A Ly thật sự khiến nàng đau lòng:

- A Ly còn khóc ta còn bỏ mặt hấn

Trần Lâm không hề tin vào kẻ được gọi là Hoa Vương này. Chàng chẳng muốn làm theo những gì cô ta nói. Nhưng tình thế cấp bách cứu người quan trọng. Thêm vào đó là Trình Sĩ thúc giục chàng đành ra ngoài trấn an A Ly. Nội lực của Hoa Vương vừa truyền vào cơ thể Kiếm Trung, con đau lập tức vơi xuống. Chàng cảm nhận được nguồn nội lực hùng mạnh chạy khắp cơ thể. Hơi thở của chàng đều đặn hơn, mọi thứ trở lại bình thường như chẳng có gì vừa xảy ra. Tiếng khóc ngoài cửa cũng đã ngừng hẳn. Hoa Vương khẽ cười nụ cười ẩn sau tấm khăn che mặt.

Đồng Tàn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Độc Xuyên Tâm

Không thể cứu sao vẫn cố cứu

Kiếm Trung vừa tỉnh lại thì con đau đã ập đến khiến chàng choáng váng. Chàng nhận ra rằng cơ thể chàng không như lúc trước nữa. Trước đây sau khi uống thuốc (máu của Hoa Vương) cơ thể chàng trở nên khỏe khoắn, khí lực tràn đầy như chưa từng trúng độc. Sau cái đêm trong rừng, chàng bắt đầu cảm nhận sự bất thường trong cơ thể. Những cơn đau bắt chợt đến, những cơn choáng váng khiến chàng ù tai hoa mắt. Hai ngày trước chúng chỉ thoáng qua và biến mất một cách nhanh chóng. Nhưng hôm nay thì chúng rõ ràng hơn, mạnh mẽ hơn. Chàng cũng nhận ra rằng cơn đau trong khi thuốc có tác dụng khủng khiếp hơn, kéo dài hơn. Chàng dần bắt đầu tin vào lời của vị Đại Sư của Thiên Ân Viện: “Độc đã xuyên tâm, không thể cứu. Dùng độc chỉ là biện pháp tạm thời duy trì mạng sống”. Nếu đã là như vậy sao Hoa Vương còn cố gắng kéo dài mạng sống của chàng? Có lợi gì cho Hoa Vương chứ? Câu hỏi ấy cứ lẩn quẩn trong đầu chàng từ chiều hôm qua đến giờ. Rốt cuộc Hoa Vương cần ở chàng điều gì?

Hoa Vương đã thức dậy từ rất sớm. Đêm qua nàng đã không thể nào yên giấc. Đêm qua nàng đã dùng quá nhiều công lực để điều hòa độc cho Kiếm Trung. Điều đó khiến lượng độc trong cơ thể nàng giảm sút đáng kể. Những lúc như thế nàng không thể chợp mắt bởi nàng luôn lo sợ kẻ thù của nàng sẽ giết nàng trong lúc nàng suy yếu như lúc này. Nàng cần nạp thêm độc cho cơ thể. Nhưng nếu nàng làm thế nàng đang tự giết chính mình:

- Hoa Vương phải nhớ kỹ Tỳ không được tùy tiện dùng độc cho đến khi việc thay độc hoàn tất. Nếu Tỳ dùng độc, độc cũ vẫn chưa hòa hợp được với độc mới sẽ gây ra xung đột. Nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì nội lực tương phản tàn phá thân thể cho đến chết.

- Vậy hấn thì sao?

Hoa Vương nhìn về phía kẻ đang vội vã cho chuyển quay về.

- Hấn nếu dùng thuốc đúng liều đúng lúc sẽ không sao. Đau đớn thể xác đôi chút không thể gây khó dễ một người như hấn.

Nhưng Hoa Vương đã vì Kiếm Trung mà hết lần này đến lần khác phải dùng nội lực, hao tổn chân khí, hao hụt lượng độc. Nàng buộc lòng phải bù đắp lại lượng độc trong cơ thể bằng cách hút độc, điều cấm kỵ trong quá trình thay độc. Lọ độc trên tay nàng đáng lẽ ra phải hơn mười ngày nữa mới được dùng nhưng nàng đã dùng đến lọ thứ hai. Nàng đặt bàn tay lên trên miệng lọ. Những sợi kim tơ óng ánh mỏng manh từ lòng bàn tay của nàng bắn thẳng vào trong lọ. Chúng hút chất độc trong đó từng chút từng chút một. Nàng cảm nhận được những sợi kim tơ trong cơ thể nàng đang căng đầy độc chất. Chúng cũng đã sẵn sàng để chống lại kẻ lạ mặt. Một cơn đau như sét đánh xẹt qua rồi nhanh chóng biến mất. Những dòng độc lạ đang chạy khắp cơ thể nàng chạy đến cả từng ngọn tóc, từng mạch máu. Một cơn đau nữa ập đến dữ dội và điên cuồng. Nó kéo dài hơn cơn đau lúc trước. Rồi từng cơn từng

con đau kéo đến. Nó như muốn giết chết nàng, quật ngã nàng. Nhưng nàng vẫn không kêu lên một tiếng. Con đau này có là gì chứ. Nàng cắn chặt răng tay phải nàng nắm chặt thành ghế tay trái nàng siết chặt đặt cổ định trên bàn. Nàng chống chọi với từng cơn đau như lời thách thức.

Đúng lúc đó A Ly mở cửa bước vào. Trên tay nàng là một chậu nước. Nàng vẫn chưa thấy gì, vô tư đi đến bên giường Hoa Vương:

- Hoa Vương, người dậy chưa. A Ly mang nước cho người rửa mặt...

Nàng hơi bối rối khi Hoa Vương không nằm trên giường. Nàng lại nghe sau lưng mình phát ra những âm thanh lạ: Tiếng thở hổn hển của một ai đó, tiếng rên siết, tiếng những chiếc răng nghiến vào nhau kèn kẹt. Nàng bắt đầu thấy lo sợ. Sóng lưng của nàng lạnh ngắt. Nàng chậm rãi quay người lại. Nàng sợ hãi hét lên một tiếng thất thanh. Chậu nước trên tay nàng rơi xuống. Đôi chân nàng nhũn ra, run lẩy bẩy. Nàng ngã bệt trên mặt đất.

- Hoa... Hoa... Hoa... Vương

Giọng nàng lắp bắp, run rẩy, khiếp đảm. Kề trước mắt nàng chẳng khác nào quỷ dữ: Đôi mắt đỏ ngầu, đầy sát khí đang nhìn chằm chập vào nàng; Làn da trắng bạch nổi rõ những đường chỉ máu chạy ngổn ngang đầy đặn trên mặt; Hai bàn tay đang cầu cầu xung quanh như muốn lao tới xé toạc mọi thứ. Và đáng sợ thay nàng là cơn mê trong tầm ngắm của quỷ.

A Ly sợ hãi lùi lại từng chút từng chút một. Cả thở nàng cũng không dám. Đôi mắt Hoa Vương vẫn không rời khỏi người nàng. Từ bên trong hàm răng sáng hoắc, âm thanh ngữ nghè của sự khát máu vang lên.

- A Ly

Giọng Kiêm Trung vang lên khiến sự chú ý của A Ly chuyển về phía cánh cửa. Nàng vừa mừng vừa lo lắng. Mừng vì mình được cứu. Lo sợ rằng Kiêm Trung sẽ trở thành kẻ thù thân. Sau tiếng gọi là tiếng đập cửa. Kiêm Trung vội vã chạy vào. Chàng nhìn thấy A Ly đang run rẩy trên nền đất, vội chạy đến. Chàng chưa kịp đỡ nàng đứng lên thì cái âm thanh găm giữ từ phía sau buộc chàng phải quay lại. Cảnh tượng trước mắt khiến chàng giật mình hốt hoảng. Chàng chưa bao giờ thấy Hoa Vương trở nên như thế. Hoa Vương giờ đây đã vượt xa sức tưởng tượng của chàng, thật khủng khiếp. Kiêm Trung nhanh chóng lấy lại bình tĩnh khi nhận ra chẳng có chút nguy hiểm nào từ Hoa Vương. Chàng chậm rãi, bước từng bước đến gần Hoa Vương. A Ly vô cùng lo sợ muốn ngăn chàng lại nhưng nàng vẫn không thể nói được gì, cơn sợ vẫn đang lấn át lý trí của nàng.

Từ lúc nhìn thấy Kiêm Trung, đôi mắt hung hãn của Hoa Vương đã giãn ra và dịu xuống. Nàng thả lỏng hai bàn tay, buông rơi cả cơ thể để nó tự do rơi xuống đất. Kiêm Trung nhanh như cắt đã đỡ lấy Hoa Vương trong vòng tay. Chàng bế nàng đặt lên giường, kéo tấm chăn bên cạnh đắp nhẹ lên người nàng.

A Ly đã lấy lại được sự bình tĩnh. Nàng đứng dậy dọn sạch sẽ chỗ nước đổ trên đất. Nàng lo lắng nhìn Hoa Vương đang nằm hôn mê trên giường:

- Thiếu Gia, Hoa Vương có sao không? Hay là A Ly đi gọi Từ Đại Phu?

- Không cần đâu.

Kiểm Trung nhìn Hoa Vương một lúc rồi trầm tư đi ra ngoài. Trước lúc đi khỏi, chàng còn dặn A Ly chăm sóc Hoa Vương cẩn thận nhưng đừng tự ý chạm vào cơ thể Hoa Vương. Chàng đã không nghĩ rằng tình trạng của Hoa Vương lại tồi tệ đến như vậy. Thục Quyên giờ phải làm sao khi Hoa Vương lại trở nên như vậy? Mọi chuyện dường như chẳng có lấy một lối thoát.

Kiểm Trung đang dùng cơm trưa với Hàn Đại Hiệp, Trần Lâm, Trịnh Si và Trúc Nương (hồng nhan tri kỷ của Hàn Đại Hiệp). Bữa cơm thật nặng nề. Chẳng ai muốn dùng bữa. Chẳng ai ngó ngàng đến những món ăn mà Trúc Nương đã cố công chuẩn bị. Cũng chẳng ai nói với ai câu nào. Tất cả đều im lặng, bao trùm lên họ là sự lo lắng, bất an.

A Ly ngập ngừng dừng lại ở ngưỡng cửa phòng ăn. Mặt nàng vẫn tái vì vẫn còn sợ. Nàng bước vào rụt rè hành lễ với mọi người. giọng nàng còn run run:

- Thiếu gia! Hoa Vương đã tỉnh lại. Hoa Vương nói muốn ăn bánh ngọt vì vậy thiếu gia hãy đi mua cho Hoa Vương. . .

- Chuyện này sai người hầu đi là được rồi, sao Trung Nhi phải tự đi?

Trúc Nương ngắt lời A Ly. Trong tình trạng này mà vị Hoa Vương vẫn còn muốn hành hạ Kiêm Trung. Thật là quá đáng.

- Không sao đâu Trúc Nương để con đi.

Chàng vừa nói vừa đứng lên, rời khỏi bàn ăn. Chàng với tay lấy thanh kiếm đặt gần đó, lặng lẽ đi ra phố.

Phòng Thục Quyên, mọi thứ chìm trong im lặng, y phục để ngổn ngang trên nền đất. Bên ngoài là Trần Lâm và Trịnh Si đang đứng canh ở cửa. Hi Nhi thì cứ đi đi lại lại vừa cầu xin vừa khóc. A Ly đứng ở ngã rẽ dần từ đại sảnh đi thẳng đến phòng Thục Quyên. Nàng đang canh chừng, sợ Kiêm Trung quay về bất ngờ. Chiếc bàn nhỏ đặt giữa sân trước phòng Thục Quyên, Hàn Đại đang cố trấn an Trúc Nương bớt lo lắng. Trong khi đó, Hàn Đại Hiệp lại lo lắng gấp nhiều lần.

Một cơn gió lùa qua khe cửa thổi vào trong phòng khiến cơ thể yếu ớt của Thục Quyên run rẩy. Thân hình Thục Quyên đã chuyển sang màu tím. Trên cơ thể Thục Quyên đầy những vết bầm, vết tụ máu. Hoa Vương đứng bên giường hít một hơi dài tập trung chân khí. Nàng dùng nghìn sợi kim tơ bắn vào khắp nơi trên cơ thể Thục Quyên, dùng chân khí hút độc về phía mình. Nàng không biết rằng nàng có lo xa quá không khi nghĩ rằng Kiêm Trung sẽ ngăn cản nàng cứu Thục Quyên nên bày ra kế thêm bánh ngọt. Biết đâu chừng chàng sẵn sàng vì “nuông tử” mà bỏ mạng mạng sống của nàng.

Trong phòng vẫn im phẳng phất, ngoài phòng thì là những mối ngôn ngang. Đầ tàn hai nén nhang mà vẫn chưa có động tĩnh gì của cả hai người. Quá trình giải độc đã thành công hay đã thất bại. Hai người vẫn còn sống hay đã chết. Kẻ lo nhất chính A Ly. Nàng sợ Kiếm Trung quay về đột ngột sẽ tức giận vì bị lừa dối. Nàng sợ lỡ Hoa Vương cùng Thục Quyên có mệnh hệ nào nàng làm sao đối mặt với chàng. Có thể chẳng ai nhận ra, nhưng nàng biết Kiếm Trung rất quan tâm đến Hoa Vương. Và mối quan hệ của họ chẳng thể gọi là bình thường.

Nàng đang mãi suy nghĩ mà không biết Kiếm Trung đang đứng bên cạnh.

- A Ly sao muội ngồi đây?

Giọng chàng cất lên ngay bên cạnh khiến nàng giật mình hốt hoảng:

- Thiếu... thiếu... thiếu gia, sao người lại ở đây?

- Ta hỏi muội sao lại ở đây mới phải. Hoa Vương đâu?

- Muội... muội.. Hoa Vương...

Sự áp úng của nàng làm Kiếm Trung hiểu ra mọi chuyện. Chàng vội vã chạy đến phòng Thục Quyên. Trước cửa phòng Thục Quyên, cả năm người bắt đầu mất kiên nhẫn. Họ muốn xông vào trong nhưng rồi lại dừng ở cửa. Họ sợ sự đường đột sẽ hại chết hai người bên trong.

- Họ sao rồi?

Kiếm Trung lo lắng hỏi. Chẳng ai trong số họ trả . Tất cả đều chỉ biết lắc đầu.

Chàng đứng trước cửa phòng, lấy hơi, giữ bình tĩnh, hỏi vọng vào:

- Hoa Vương, người có nghe ta nói không. Nếu nghe hãy trả lời ta bằng cách nào đó.

Chàng vừa dứt lời thì trong phòng lóe lên một tia sáng rồi vụt tắt. Kiếm Trung nhanh chóng nhận ra đó là do kim tơ phản chiếu ánh nắng.

- Họ vẫn ổn.

Câu nói của chàng làm tất cả thợ phào nhẹ nhõm. Họ tiếp tục chờ đợi và hi vọng trong họ càng lúc càng lớn hơn. Khi nén nhang sắp tàn, bên trong phòng Hoa Vương gọi vọng ra giọng yếu ớt:

- Kiếm Trung vào đây.

Chàng lập tức mở cửa bước vào. Trên đất là gối ngang y phục. Hoa Vương thì ngồi trên ghế gần đó. Toàn thân nàng tựa hẳn lên bàn. Chàng thật sự lo lắng cho Thục Quyên, nhưng bởi ngại ngần nên chẳng dám tiến vào. Hoa Vương tuy rằng đã cạn kiệt sức lực nhưng vẫn cố chăm chọc

- Triệu đại hiệp sao lại đứng đó. Qua đây đi, chẳng phải cô nương ấy là nương tử đã động phòng của đại hiệp hay sao?

- Hoa Vương...

Chàng vừa ngượng vừa giận, trong lúc này mà Hoa Vương vẫn còn đùa. Hoa Vương mỉm cười, nụ cười đầy mệt mỏi:

- Qua đây đi không thấy gì đâu.

Kiếm Trung tin lời tiến thêm mấy bước. Chàng liếc hơi qua chiếc giường nhìn thấy Thục Quyên đang nằm ngủ trên giường, chiếc chăn đã che kín cả cơ thể. Chàng thở ra nhẹ nhõm, mặt Thục Quyên đã có chút hồng trở lại. Chàng tính quay sang đa tạ Hoa Vương thì nàng đã gục trên bàn. Kẻ thật sự đáng lo lắng lúc này là nàng. Kiếm Trung bế nàng ra khỏi phòng trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Chàng dừng lại gọi Hi Nhi:

- Hi Nhi, người mau vào chăm sóc cho tiểu thư. Tiểu thư đã giải độc thành công.

Nói xong chàng bế Hoa Vương về phòng. Chàng chẳng bận tâm đến những người còn lại đang vui mừng đến sắp khóc.

Hoa Vương siết nhẹ vòng tay đang đặt trên cổ Kiếm Trung. Nàng vẫn còn tỉnh táo, đủ để buông lời đùa cợt:

- Sao người không ở lại chăm sóc nương tử mà lại lo cho ta như vậy hả?

Kiếm Trung chẳng thể thoát khỏi được những câu đùa ác ý kiểu này của Hoa Vương. Rõ ràng là Hoa Vương biết chàng chỉ nói dối về việc chàng đã thành thân với Thục Quyên để xin thuốc giải. Vậy mà, Hoa Vương cứ vờ như chẳng biết, lúc nào cũng mang ra đùa cợt. Chàng chẳng nói gì mà lườm Hoa Vương một cái. Nàng hiểu ý, không đùa thêm nữa. Mãi nàng nở một nụ cười dịu dàng mà Kiếm Trung chưa từng thấy.

Hoa Vương ngoan ngoãn ngủ trên tay của Kiếm Trung.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hoa Vương Lộ Diện

Sự thật ngỡ ngàng

Thục Quyên vừa tỉnh lại, điều đầu tiên nàng hỏi Hi Nhi là về Kiếm Trung. Hi Nhi đành phải nói thật tình trạng của Kiếm Trung cho nàng nghe. Thục Quyên nghe xong mặt mày tái nhợt. Sức khỏe Thục Quyên vẫn chưa bình phục lại thêm cú sốc tinh thần nên ngất lịm đi. Hi Nhi lo sợ kêu c

- Người đầu mau cứu tiểu thư, người đầu...

Hoa Vương sau cơn thập tử nhất sinh không những bình an vô sự mà công lực còn mạnh lên mấy phần. Nàng đang thưởng hoa trong vườn sau của Hàn phủ gần đó nghe tiếng Hi Nhi lập tức chạy vào xem. Có người đến cứu Hi Nhi vừa mừng vừa lo sợ bởi kẻ đang bước vào nàng chưa gặp bao giờ. Hoa Vương từ lúc vào Hàn Phủ đến nay đều khăn che kín mặt chưa bao giờ lộ diện. Hi Nhi không biết mặt là chuyện bình thường. Hoa Vương vốn là thân nữ nhi liễu yếu đào tơ nhưng lại dễ dàng bề Thục Quyên đặt lên giường.

- Triệu phu nhân bị làm sao?

Hi Nhi nghe cách người này gọi Thục Quyên với cái giọng bông đùa như thế thì nhận ra kẻ trước mặt chính là Hoa Vương nên cũng yên tâm phần nào. Hoa Vương lấy trong người ra một chiếc lọ nhỏ. Trong lọ là một chất dịch lỏng có mùi rất thơm. Hoa Vương cho chất lỏng vào tay xoa đều rồi cho Thục Quyên ngửi. Ít phút sau Thục Quyên đã hồi tỉnh. Hi Nhi mừng ra mặt.

- Tiểu thư, người tỉnh rồi thật may quá.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Giọng của Thục Quyên vô cùng yếu ớt.

- Tiểu thư vừa ngất đi, là Hoa Vương giúp người tỉnh lại.

- Hoa Vương?

Thục Quyên chưa thật sự đối diện với Hoa Vương lần nào. Tất cả những gì nàng biết về Hoa Vương đều qua lời kể của Hi Nhi. Nàng thật sự muốn biết cái kẻ quái dị mà Hi Nhi trông như thế nào. Hi Nhi đỡ Thục Quyên ngồi dậy để nhìn rõ mặt kẻ đứng bên giường.

Hoa Vương không đẹp đến diễm lệ nhưng nàng lại có một sức hút khiến kẻ khác không thể rời mắt khỏi nàng. Đôi mắt đen huyền và sâu thẳm như muốn hút tất cả vào trong. Chiếc mũi không mấy cao điểm trên gương mặt trái xoan một cách hãn diện. Đôi gò má cao cao đang ửng hồng trong nắng sớm làm nổi bật làn da trắng có chút xanh xao của nàng. Đôi môi đang cười của nàng dù mị dù khó lường nhưng kẻ đối diện không thể cưỡng lại việc ngắm nhìn. Ở cạnh nàng Thục Quyên và Hi Nhi có thể ngửi thấy hương thơm ngọt ngào trên người nàng, hương của bạch liên. Hoa Vương không ngạc nhiên khi hai vị cô nương kia đang nhìn nàng một cách quá mức. Nụ cười trên môi nàng lại mở rộng:

- Triệu phu nhân! Triệu Phu nhân!

Mặt cho Hoa Vương có gọi Thục Quyên vẫn cứ nhìn nàng, mi mắt chẳng buồn cử động. Hi Nhi nghe tiếng gọi đã kịp lấy lại ý thức của chính mình. Chợt nhớ ra chuyện đêm qua Hi Nhi e ngại hỏi

- Hoa Vương, người không sao chứ?

- Đương nhiên là không sao rồi.

- Đêm qua chẳng phải người...

Hi Nhi bỏ lửng câu nói, ngập ngừng, đôi tay nàng run lên vì vẫn còn sợ.

- Đêm qua có chuyện gì sao?

Thục Quyên đến giờ mới có quay về được thực tại. Nàng nghe Hi Nhi nói bất giác hỏi.

- Đêm qua, Hoa Vương cô nương sau khi cứu tiểu thư xong được thiếu gia đưa về phòng đã xảy ra chuyện...

Xả Hàn Phủ gần như bùng tỉnh bởi tiếng hét đau đớn thâm thiết Hoa Vương. Nó như tiếng thét của quỷ dữ nơi địa ngục vọng về. Từng thớ thịt, từng bộ phận trong cơ thể Hoa Vương đều đau đớn tột cùng. Chúng như sắp bị xé ra thành trăm ngàn mảnh. Thiên nhiên độc là hỏa. Kim Tầm lại là băng. Độc của Thục Quyên như chất xúc tác. Nó khiến lửa thêm bùng cháy mà băng càng thêm lạnh thấu tim gan. Mọi thứ vốn hòa hợp, nay lại quay sang đối đầu nhau, trừ khử nhau. Đau đớn tột cùng nàng đã la hét gần như cả đêm. Trong tiếng hét lại có sự bi thương oán hận. Tiếng rên rỉ của nàng như tiếng râm của con thú dữ sẵn sàng xé toạc con mồi. Cái âm thanh ghê rợn đó làm mọi người trong Hàn phủ khiếp sợ. Không những thế cơ thể Hoa Vương còn phát ra những luồng khí độc cực kì quái dị. Ngoài Kiếm Trung luôn ở cạnh bên chăm sóc nàng, những người khác trong Hàn phủ phải cách xa phòng nàng hơn 10 thước để đảm bảo an toàn. Đến khi trời gần sáng, vì quá kiệt sức Hoa Vương thiếp đi thì tiếng rên la mới dừng lại. Có một điều không thể tin được là chưa đầy hai canh giờ sau, Hoa Vương đã bước xuống giường, gọi A Ly chuẩn bị điểm tâm sáng, còn đi dạo khắp nơi trong Hà phủ.

Thục Quyên nghe qua lời kể của Hi Nhi có phần áy náy trong lòng. Nàng ngập ngừng hỏi:

- Là vì hút độc cho ta sao?

Hoa Vương đáp lại câu hỏi của Thục Quyên bằng một nụ cười khó hiểu:

- Cái này ta phải cảm ơn Triệu phu nhân rồi. Nếu không nhờ lượng độc quá lớn trong người của Triệu phu nhân, e rằng ta không thể thay độc thành công.

- Triệu phu nhân?

Thục Quyên hoàn toàn ngỡ ngàng trước cách xưng hô của Hoa Vương. Nàng không hiểu vì sao Hoa Vương lại gọi nàng như thế.

- Có gì sai ư?

Đôi mắt ngây thơ cùng giọng nói đùa cợt của Hoa Vương khiến Thục Quyên cực kì bối rối. Hi Nhi hiểu ra vấn đề vội vàng giải thích. Nhưng dường như Thục Quyên hay Hi Nhi có nói thế nào thì Hoa Vương vẫn không chịu đổi cách xưng hô. Chẳng ai ngoài Kiếm Trung biết rằng đó là sự châm chọc mà Hoa Vương dành cho chàng.

- Đừng nói chuyện này nữa để ta kiểm tra độc trong người Triệu phu nhân.

Hoa Vương vẫn đùa cợt. Thục Quyên và Hi Nhi không biết làm gì hơn ngoài im lặng nghe theo.

Hoa Vương tiến đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Thục Quyên. Hương thơm ngọt ngào trên người Hoa Vương khiến Thục Quyên không thể không tiến đến gần nàng hơn.

- Triệu phu nhân đừng ngại nhiều hương có chút độc.

Thục Quyên ngay lập tức lùi người lại. Hành động của Thục Quyên khiến Hoa Vương không khỏi bật cười. Nàng bật cười vì sự bối rối của Thục Quyên trông rất đáng yêu. Hoa Vương nắm lấy bàn tay Thục Quyên, đặt đầu ngón tay trỏ của mình chạm vào đầu ngón trỏ của Thục Quyên. Một sợi kim tơ từ ngón tay nàng bắn vào trong cơ thể Thục Quyên để thăm dò. Thục Quyên chẳng cảm nhận được gì ngoài cái lạnh từ bàn tay Hoa Vương truyền qua cơ thể nàng.

- Tốt rồi, không còn gì đáng ngại. Triệu phu nhân cứ tiếp tục dùng thuốc và nghỉ ngơi là sẽ sớm bình phục thôi.

- Vậy còn Sư huynh?

Đây mới thật sự là điều khiến Thục Quyên lo lắng.

- Kiếm Trung, hần...

- Sư huynh như thế nào. Hoa Vương có cứu được huynh ấy không?

- Độc đã xuyên tâm không thể cứu.

Câu nói của Hoa Vương khiến Thục Quyên bật khóc. Giọng nàng nức nở:

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác. phải một mạng đổi một mạng thật sao. Hoa Vương độc là của người người nhất định có cách mà đúng không?

Hoa Vương thấy Thục Quyên như thế có chút chạnh lòng:

- Cách thì có nhưng vấn đề là hần có chịu hay không mà thôi.

Thục Quyên như vừa nhìn thấy ánh sáng cuộc đời mình. Trên gương mặt nàng liền hiện lên nét rạng rỡ, kiêu dũng:

- Cách gì xin Hoa Vương cứ nói

- Luyện độc.

- Tuyệt đối không được?

Hàn Đại Hiệp vừa nghe qua chuyện luyện độc đã lập tức phản đối gay gắt. Ông không hề suy nghĩ hay đắn đo lợi hại. Dẫu cho Thục Quyên có khăn khoản van xin hay Trần Lâm, Trịnh Si có thêm lời bớt ý thì cũng không thay đổi được gì. Trúc Nương cũng chọn giọng dịu dàng mà khuyên giải:

- Ca nên nghĩ lại.

- Ta nói không là không.

Giọng Hàn Đại Hiệp đanh thép vô cùng khiến tất cả đều im lặng. Không ai hiểu vì sao Hàn Đại Hiệp lại phản đối kịch liệt như vậy. Hàn Đại Hiệp thà để Kiếm Trung chết cũng không để chàng sống theo cách đó. Kẻ duy nhất hiểu rõ mọi chuyện chỉ có Hoa Vương. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Ánh mắt nàng nhìn Hàn Đại Hiệp đầy vẻ uy hiếp và nụ cười tự mãn. Chẳng ai nhận ra vẻ mặt đáng sợ đó của nàng ngoài Hàn Đại Hiệp. Trịnh Si ngỡ ngàng nhìn Hoa Vương miệng chàng cứ lắp bắp nói chẳng thành tiếng. Trần Lâm đã nhận ra sự hiện diện của nàng từ sớm bởi mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ người nàng. Trong lòng Trần Lâm là một con giông bão. Mùi hương của quá khứ vừa thoáng qua làm trái tim Trần Lâm thất lại.

- Hàn Đại Hiệp có đồng ý cũng không được rồi

Giọng nàng cất lên lạnh hơn băng đá.

- Ngươi đã làm gì Trung nhỉ?

- Ta chẳng làm gì cả, chỉ là hần giờ đây đang hấp hối. Các người nên nhanh chóng đến đó gấp hần lần cuối kéo không còn kịp nữa.

Tất cả như bật khỏi ghế ngồi, nhắm hướng phòng Kiếm Trung mà thẳng tiến. Còn Hoa Vương thì cứ bình thản bước những bước chậm rãi. Nụ cười nham hiểm của nàng vẫn luôn hiện hữu trên gương mặt. Tất cả tuy có vượt ngoài tầm kiểm soát của nàng nhưng lại mang đến cho nàng một kết quả hài lòng đến bất ngờ.

Chưa đến phòng Kiếm Trung mọi người nghe tiếng khóc của A Ly, tiếng gọi tên Kiếm Trung của nàng. Họ hốt hải chạy vào. Kiếm Trung đang hôn mê trên giường, tai mắt mũi miệng của chàng đang chảy máu, người chàng tím tái lạnh ngắt, thi thoảng lại có những cơn co giật. Nhìn thấy Kiếm Trung như vậy Hàn Đại Hiệp vừa đau lòng vừa tức giận lập tức rời khỏi phòng đi thẳng đến hoa viên. Có người đang đứng chờ Ngải ở đấy. Hoa Vương vẫn bình thản thưởng hoa trong vườn:

- Tất cả đều nằm trong tính toán của ngươi?

- Hàn Đại Hiệp ngải quá lời rồi. Chuyện đến bước này chẳng qua là tại đệ tử của ngươi, à không là sư huynh của ta không chịu nghe lời ta dùng thuốc đúng giờ nên mới xảy ra cơ sự. Nhưng mà ta rất thích.

Giọng Hoa Vương đầy khiêu khích cùng những tràng cười đắc ý. Nàng từ từ xoay người lại nhìn thẳng mặt kẻ đối diện. Trên tay nàng cầm bông hoa đã héo úa vì độc.

- Ngươi thật sự muốn giết Hoa Vương?

Hàn Đại Hiệp chau đôi mày lại vẫn không nghĩ ra được cũng không hiểu được toan tính của kẻ đối diện.

- Ta muốn hần thân bại danh liệt, sống không bằng chết, đau khổ cùng cực, có người thân cũng không dám nhìn.

- Ta chẳng thể hiểu tại sao ngươi lại hận bà ấy đến vậy, người đã nhọc lòng cứu cô, cứu mang cô, nuôi dưỡng cô. Bà ấy đã làm gì sai chứ?

- Cái sai của bà ta là cứu ta, ông có biết không. Giả như bà ta để ta chết đi thì... .

Hoa Vương dừng lại giọng đầy uất nghẹn

- Cô trả ơn sự phụ mình như vậy sao?

- Ơn sao, ta phải trả ơn kẻ biến ta thành quỷ hay sao?

Tiếng nàng hét lên nhưng bị kiềm hãm bởi sự thống khổ. Những tia đỏ như máu hiện ra chẳng chịt trên gương mặt nàng.

- Ta phải trả ơn cho kẻ đã ban cho ta những đau đớn còn hơn cả cái chết ư? Ta phải trả ơn kẻ đã lấy đi tất cả mọi thứ của ta bằng cách nào đây? Ngải nói đi ta có phải là con người không?

Những câu hỏi của Hoa Vương khiến Hàn Đại Hiệp chỉ biết im lặng. Ngải nhớ đến nỗi thống khổ mà đêm qua Hoa Vương phải chịu đựng làm Ngải rung mình. Ngải vẫn nghĩ chỉ cần sống là đủ. Nhưng sống như nàng thì sống làm gì? Thoáng trong suy nghĩ của Ngải là sự hối hận và tự dày vò mình. Một tràng cười dài vang lên phá vỡ sự im lặng đáng sợ:

- Chẳng phải ta đang dùng cách của bà ấy trả ơn cho bà ấy hay sao?

Hàn Đại Hiệp vẫn im lặng. Ngài không cho Kiếm Trung luyện độc vì ngài sợ những mưu toan của Hoa Vương, sợ hủy hoại đi cuộc đời của Kiếm Trung. Ngài cũng nhận ra rằng cuộc đời của Hoa Vương cũng bị hủy hoại như vậy.

- Hàn thúc Kiếm Trung sắp không xong rồi. Người quay lại gặp đệ ấy lần cuối đi.

Trịnh Si từ trong góc khuất bước ra. Chàng đã chứng kiến, đã nghe tất cả. Chàng chỉ hận không thể thay đổi được quá khứ, cũng không thể làm gì được cho người con gái bé nhỏ trước mắt.

Hàn Đại Hiệp vội quay trở lại phòng của Kiếm Trung. Hoa Vương cũng đi theo.

- Hoa nhi

Trịnh Si khẽ gọi Hoa Vương. Nàng dừng lại, cười khẩy một cái rồi lạnh lùng trả lời

- Hoa Nhi chết rồi. Cô ta đã chết 5 năm rồi ngài không nhớ sao, Hoàng Thượng.

Từng lời nàng nói là từng ấy mũi kiếm sắc nhọn cứa nát trái tim Trịnh Si. Phải Hoa Nhi đã chết 5 năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bạch Tầm Liên Hương

Giữa ngàn đau đớn là bàn tay nàng

Dù Hàn Đại Hiệp không hề muốn nhưng cũng đành phải để Kiếm Trung luyện độc, bởi lẽ còn sống là còn có cơ hội. Hoa Vương đã chuẩn bị sẵn mọi thứ chỉ chờ cái gật đầu này của Hàn Đại Hiệp mà thôi. Hoa Vương mang ra một hộp gỗ nhỏ. Bên trong là một con Bạch Tầm đang ngủ. Nàng dùng ngón tay chạm nhẹ vào thân con tằm. Nó ngo ngoáy mấy cái rồi tỉnh hẳn. Nàng đặt con tằm vào lòng bàn tay Kiếm Trung, rồi dùng tay nàng áp vào tay chàng không để một khe hở. Bên trong hai bàn tay đang nắm chặt, con tằm nhỏ đang làm công việc của mình. Nó bắn những sợi tơ nhỏ vào sâu trong lòng bàn tay của Kiếm Trung để hút độc. Chú bạch tằm cứ miệt mài hút độc trong khi những kẻ ngoài cuộc đang lo lắng đứng ngồi không yên. Hoa Vương vẫn áp chặt tay chàng. Bàn tay còn lại nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi trên trán chàng.

Kiếm Trung sau cái đêm Hoa Vương bị phản độc bắt đầu chuyển biến xấu: độc chất phát triển rất nhanh, những cơn đau đến liên tục và mãnh liệt. Chàng luôn cố chịu đựng tất cả để không ai lo lắng. Nhưng độc chất đã chạy vào tim làm sao chàng đâu được. Dầu cho chàng đâu được thiên hạ cũng không đâu được Hoa Vương. Lúc vừa tỉnh lại, Hoa Vương đã đến thăm và dùng Kim Tơ thăm dò độc chất bên trong cơ thể chàng. Nàng biết việc luyện độc là không thể tránh khỏi, chỉ hi vọng rằng những gì nàng tính là đúng.

Trong sự đau đớn tột cùng của độc phát, Kiếm Trung gần như hồn lìa khỏi xác, chàng vẫn nghe tiếng ai đó gọi tên mình, cái giọng trầm lạnh lẽo. Chàng cảm nhận được bàn tay lạnh như xác chết của nàng, bàn tay rất mềm nhưng cũng rất dễ vỡ. Chàng muốn nắm chặt bàn tay ấy nhưng lại sợ mình dùng sức mạnh quá sẽ làm vỡ mất như làm vỡ một chiếc bình sứ trắng. Dầu cho hôn mê hay những cơn đau hành hạ như thế nào, Kiếm Trung vẫn luôn nghĩ về Hoa Vương. Trong đầu chàng là sự ám ảnh về những gì Hoa Vương đã trải qua, là đôi mắt đau thương đầy oán khí của nàng, là thân hình mảnh mai đang quần quai rên siết trong những cơn đau tột cùng, là bàn tay gầy guộc, lạnh lẽo có bầu vú lầy bàn tay chàng..., tất cả đều làm chàng đau lòng. Chàng chắc rằng đây không phải là lần đầu cũng không phải là khủng khiếp nhất mà Hoa Vương đã trải qua. Dầu có la hét, có đòi được chết nàng vẫn không hề rơi một giọt lệ. Kẻ không rơi lệ là kẻ đã từng trải qua những bi thương nhất của cuộc đời mình.

Con bạch tằm hút độc no say lẳng quay ra ngủ. Hoa Vương nhẹ nhàng đặt nó vào lại chiếc hộp. Độc trong người Kiếm Trung ba phần đã hút đi một. Sắc mặt chàng đã bớt tím tái, máu cũng đã ngừng chảy từ lâu. Hoa Vương đặt một chậu nước bên đầu giường. Thả vào đó những đoá sen trắng đã phơi khô. Chúng chẳng khác gì những đoá sen thường chỉ khác là chúng hút độc và mang độc.

- Hắn đã giữ được mạng. Còn các vị muốn giữ mạng thì tránh xa hắn ra.

Hoa Vương lạnh lùng nói. Mọi người trong căn phòng nghe thế như đặt được hòn đá trong lòng xuống đất, nhẹ nhõm và mừng vui. Họ ra khỏi phòng với nụ cười trên môi, các nếp nhăn trên trán cũng đã biến mất. Nhưng niềm vui của Hàn Đại Hiệp không trọn vẹn. Ngài biết sau tất cả mọi chuyện là một âm mưu rất lớn của Hoa Vương. A Ly chần chừ đứng bên giường vẫn chưa chịu rời đi.

- Hoa Vương, A ly có thể ở lại chăm sóc thiếu gia không?

- Người không sợ chết sao?

- A ly không sợ. Nếu được chăm sóc thiếu gia A Ly chết cũng chịu.

Hoa Vương nhìn thấy gương mặt đầy cương quyết của A Ly vô cùng đáng yêu. Nàng không kìm nổi lòng mình, khẽ cười một cái rất dịu dàng:

- Được rồi, ta đùa thôi không cần chết đâu. Ngươi sang đây.

A Ly vui mừng khôn xiết, chạy ngay đến bên cạnh Hoa Vương. Hoa Vương đưa cho nàng một chiếc lọ nhỏ màu trắng và dặn A Ly rằng: cách bốn canh giờ phải uống 1 viên, không được phép sai giờ dù chỉ một tích tắc. Đó là Vô Độc Hoàn giúp A Ly chống lại độc của Bạch Liên hương.

Bạch Tầm sau giấc ngủ say, cả cơ thể nó căng đầy dịch máu cự quây liên hồi làm chiếc hộp gỗ run lên bần bật. Hoa Vương biết thời điểm đã đến nên hé mở bàn tay đang nắm chặt tay của Kiếm Trung để tầm nhỏ vào trong. Cơ thể nhỏ của bạch tầm không chứa nổi lượng dịch máu quá lớn do mình chuyển hóa từ độc chất vừa hút nên buộc phải truyền lại cho chủ thể. Thứ dịch máu này mang chất dinh dưỡng giống như máu người, nhưng khi nó vào cơ thể sẽ tiêu diệt máu của chủ thể để chiếm lấy hoàn toàn cơ thể chủ nhân. Từ đó về sau chủ thể phải sống dựa vào nó và phải luôn tìm độc cho tầm ăn để duy trì lượng máu cần thiết cho cơ thể. Đó là nguyên lý uống độc sinh máu của Bạch Tầm. Nhưng nó có một nghịch lý khác là uống máu sinh độc. Thức ăn đầu tiên mà chúng ăn sẽ quyết định chúng sinh tồn theo nguyên lý hay nghịch lý. Thiên Độc Môn để đảm bảo nguyên lý của Bạch Tầm nên lót lá Bạch Liên non dưới những quả trứng Bạch Tầm. Bạch Tầm vừa nở sẽ ăn lá sen độc, sau đó lớn hơn chúng sẽ ăn hoa sen. Chúng ăn sen như một thói quen và xem đó là món ăn ưa thích. Dần dần cơ thể Bạch Tầm cũng tỏa ra hương sen ngọt ngào nên có tên là Bạch Tầm Liên Hương.

Dịch máu vừa được tầm nhỏ bắn vào cơ thể, Kiếm Trung lập tức cảm nhận được một luồng máu lạnh chạy từ lòng bàn tay chạy thẳng đến cánh tay. Ngay sau đó là những luồng máu nóng từ khắp nơi trên cơ thể chằng đờ về nơi máu lạnh xuất hiện để chống lại kẻ lạ mặt. Một cuộc chiến giữa kẻ xâm chiếm và người bảo vệ diễn ra kịch liệt. Bạch Tầm liên tục phóng dịch máu vào trong cơ thể Kiếm Trung hòng chiếm đoạt cơ thể chủ thể. Đội quân bảo vệ trong cơ thể Kiếm Trung được điều động từ khắp nơi trên cơ thể đổ về nơi cánh tay chống lại kẻ địch, bảo vệ khổ chủ. Hoa Vương cảm nhận được rõ ràng hai phần nóng lạnh trên cánh tay Kiếm Trung. Nàng nhìn thấy những mạch máu chằng chịt trên cơ thể Kiếm Trung phồng lên, nổi rõ. Những dòng máu đang cố gắng chảy thật nhanh qua đó đổ về phía cánh tay hỗ trợ, bổ sung cho lượng máu bị Bạch Tầm tiêu diệt. Chúng đang cố chống lại kẻ thù cho tới giọt máu cuối cùng. Bàn tay lạnh giá của Hoa Vương vẫn nắm chặt tay Kiếm Trung như đang hỗ trợ cho dịch máu tấn công vào cơ thể chàng. Đôi mắt nàng chưa hề rời khỏi Kiếm Trung lấy một giây. Các cơ trên mặt nàng đều căng cứng. Chúng co gúm lại khi dịch máu bị đẩy lùi và chúng được giãn ra một chút khi dịch máu tiến được thêm vài ly. Cuộc chiến của hai loại máu làm cho Kiếm Trung vừa nóng vừa lạnh. Chàng bắt đầu phát sốt khi dịch máu lấn sâu hơn vào cánh tay. Cả cơ thể nóng như than đang được lửa đỏ nung nấu còn cánh tay thì lạnh buốt như đang ngâm trong nước đá. Cánh tay chàng giờ như ngàn mũi kim đâm xuyên qua da thịt, xuyên đến tận xương tủy đau đớn cùng cực. Nếu có thể chàng sẽ rút kiếm chặt đứt cánh tay mình.

A ly nhìn mọi chuyện diễn ra vô cùng lo lắng nhưng một câu cũng không dám hỏi. Mồ hôi trên trán Kiếm Trung đổ như tắm nàng cũng không dám lau. Nàng chỉ biết quan sát gương mặt của Hoa Vương. Mỗi lần Hoa Vương nhăn mặt chau mày là lòng đau như ai đó cầm dao cắt đoạn, trái tim như bị ai đó siết mạnh. Chỉ cần một cái thờ nhẹ nhàng của Hoa Vương cũng làm nàng mừng khôn siết. Nhưng ngày lập tức nàng càng lo lắng hơn khi mà đột nhiên sắc mặt Hoa Vương tái đi, mặt nhăn nhó tỏ ra đau đớn. Hoa Vương ngay lập tức thu lại Bạch Tầm, rút tay về. Nàng không nói gì đi thẳng ra cửa phòng một cách vội vã. A Ly nhìn Kiếm Trung nằm trên giường mặt cắt không ra máu, sợ hãi vô cùng. A Ly quay lại gọi với theo Hoa Vương, giọng nàng run run như sắp khóc:

- Hoa Vương, thiếu gia...

A Ly khóc thật. Những hạt châu nhỏ từ đôi mắt đen lấp rơi thẳng xuống đất. Chúng quá nhỏ để tạo ra âm thanh nhưng đủ để làm ai đó đau lòng.

Hoa Vương nghe tiếng gọi dừng lại ở cửa, cố giữ giọng bình tĩnh nhất:

- Chăm sóc hắn, hắn chưa chết đâu.

A Ly đâu biết rằng đằng sau cánh cửa là nụ cười đầy nham hiểm của Hoa Vương. Hoa Vương đưa đôi mắt lướt qua tất cả mọi người nhìn Hàn Đại Hiệp một cái rồi bỏ đi một mạch. Mọi người đang lo lắng càng thêm lo lắng. Chẳng ai hiểu chuyện gì đã và đang xảy ra. Tại sao thái độ Hoa Vương lại kỳ lạ như vậy. Nhưng họ chẳng thể hỏi được gì chỉ có thể nhìn theo bóng Hoa Vương biến mất sau hành lang. Họ tính quay lại hỏi Hàn Đại Hiệp xem nên làm gì thì Hàn Đại Hiệp cũng đã biến mất.

Hoa Vương về tới phòng ngồi chờ, nụ cười cứ ẩn hiện trên môi. Hàn Đại Hiệp chân chưa bước qua cửa đã vội hỏi:

- Kiếm Trung sao rồi.

- Hàn Đại Hiệp cứ từ từ ngồi xuống uống trà đã.

Giọng Hoa Vương bình tĩnh như không, trong nụ cười có chút đùa cợt. Nàng từ tốn rót ly trà đặt xuống trước mặt Hàn Đại Hiệp. Hàn Đại Hiệp không thể làm gì khác ngoài việc ngồi xuống, uống trà rồi từ từ nói. Ngài biết đối với Hoa Vương không thể nào làm khác hơn. Hàn Đại Hiệp nâng chén trà lên tới môi, dừng lại suy nghĩ một chút rồi đặt xuống. Tốt nhất vẫn là không uống, ai mà biết được trong chén là trà hay là độc. Hoa Vương dường như hiểu được suy nghĩ của Hàn Đại Hiệp khẽ cười. Nàng nâng chén trà lên môi uống cạn. Hàn Đại Hiệp chờ Hoa Vương uống xong trà mới bắt đầu:

- Hoa Vương có chuyện gì muốn nói cứ nói.

Hàn Đại Hiệp vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

- Là ta muốn nói hay ngài muốn biết đây Hàn Đại Hiệp?

Hoa Vương luôn như vậy, luôn đọc suy nghĩ trong đầu người khác. Trên thế gian này có ai mà nàng không đọc được suy nghĩ không? Có. Nhưng là do nàng không muốn đọc chứ không phải là không thể đọc.

- Là ta muốn biết tình hình của Kiếm Trung

Hoa Vương cảm thấy tự mãn khi mà cả Hàn Đại Hiệp cũng có vẻ như yếu thế hơn nàng. Nàng đẩy chiếc hộp nhỏ về phía Hàn Đại Hiệp, nụ cười đầy ẩn ý. Hàn Đại Hiệp nhận lấy chiếc hộp, từ từ mở ra. Trong đó là một viên cảnh vô cùng tối tệ: Kiếm Trung sẽ giống như mẹ chàng, giống như Hoa Vương bây giờ, người không phải người, quý không hẳn là quý. Nấp hộp vừa được mở ra, mặt Hàn Đại Hiệp liền biến sắc. Xưa nay Hàn Đại Hiệp nổi danh trong thiên hạ: kiếm kê cận cô, phong thái vẫn ung dung đạo mạo. Có mấy ai thấy được vẻ mặt thất sắc kinh hồn của Ngài ngay lúc này. Ngài mất một lúc lâu mới thốt lên được mấy chữ:

- Bạch Tầm đã chết?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Con Trai Độc Nữ

Bạch Tầm đều chết

Hoa Vương từ phòng Kiếm Trung bước ra, khẽ lắc đầu, miệng cười ranh mãnh. Mọi người cũng đã quen với những biểu cảm khó hiểu này. Đã năm ngày trôi qua kể từ khi Kiếm Trung luyện Bạch Tầm Liên Hương. Cánh cửa phòng Kiếm Trung vẫn nằm im lặng. Kể được vào trong ngoài Hoa Vương ra chỉ có A Ly, những người khác đều bị cấm.

- Hoa Vương, thế nào rồi? – Hàn Đại Hiệp tiến đến gần Hoa Vương, lo lắng hỏi.

Câu hỏi trống không của Hàn Đại Hiệp càng làm cho những người khác khó hiểu. Ngài cũng chẳng bận tâm, chỉ cần Hoa Vương hiểu là đủ.

- Đã chết.

Hoa Vương thì thảo trả lời chỉ đủ cho Hàn Đại Hiệp nghe. Nàng cũng không quên tặng kèm một nụ cười khoái trá.

Hàn Đại Hiệp như trút bớt nỗi lo lắng ra ngoài, thở nhẹ nhàng. Thời gian càng trôi qua Ngài càng hi vọng nỗi sợ ấy sẽ không bao giờ đến. Ngài quay trở lại với đám người đang đứng ngồi chờ tin tức của Kiếm Trung, còn Hoa Vương thích thú cầm chiếc hộp gỗ đi về phòng.

- Sinh ca, Trung Nhi sao rồi?

Trúc Nương lo lắng hỏi. Bà không nghe được cuộc đối thoại của hai người lúc nãy. Về mặt của Hoa Vương lúc nào cũng khiến cho bà bất an. Dầu cho đôi mày của Hàn Đại Hiệp đã giãn ra nhưng vẫn không nói lên rằng mọi chuyện đã ổn.

- Không sao rồi – Hàn Đại Hiệp vỗ nhẹ vào vai Trúc Nương động viên tinh thần bà. Ta nghĩ muội nên nấu món gì đó, đến tối Trung Nhi tỉnh lại sẽ thấy đói.

- Thật sao? Vậy tốt quá rồi. Muội sẽ nấu những món nó thích nhất.

Trúc Nương mừng rỡ vội vã đi xuống bếp. Thục Quyên nghe nói Kiếm Trung sẽ tỉnh lại cũng vui mừng khôn xiết. Nàng cuối đầu chào Hàn Đại Hiệp rồi nhanh chân theo Trúc Nương xuống bếp.

- Trúc Nương, để con giúp người?

- Thế con đã khỏe chưa?

- Dạ khỏe rồi ạ!

Trịnh Si và Trần Lâm cũng cười nói vui vẻ rủ nhau đến tửu lầu mua rượu về ăn mừng. Hai người còn nhất định phải mua loại mà Kiếm Trung thích, Mẩu Sơn tửu.

Mọi người đi hết, chỉ còn lại Hàn Đại Hiệp đứng nhìn cánh cửa bất động. Trong Ngài là những con sóng lo sợ. Con sóng này chưa kịp tan thì con sóng khác lại ập tới. Bí mật chôn dấu hai mươi mấy năm qua sẽ là một cú đá kích lớn đối với Kiếm Trung. Ngài chỉ mong đưa đệ tử mà ngài khó nhọc nuôi dưỡng sẽ đủ mạnh mẽ để vượt qua kiếp nạn này.

Kiếm Trung vừa tỉnh lại đã đòi đi gặp mọi người. A Ly phải giải thích thật chi tiết tình trạng của chàng buộc phải cách ly để bảo vệ mọi người chàng mới chịu ở yên trong phòng. A Ly cũng điểm sơ tình hình của từng người trong nhà cũng như những chuyện xảy ra trong 5 ngày chàng hôn mê. Nghe xong câu chuyện, Kiếm Trung bỗng thấy đói. Lúc này A Ly mới chợt nhớ đến bàn thức ăn đã chuẩn bị sẵn. Trên bàn toàn là những món chàng thích ăn: vịt nướng mật, cá chiên tươi, canh gà hạt sen, bách thảo xào xì dầu, đặc biệt không thể thiếu một bình Mẩu Sơn do Trần Lâm và Trịnh Si đã cất công đi mua. A Ly diu chàng đến bàn ăn. Chàng nhìn chỗ thức ăn thịnh soạn trên bàn, cái bụng chàng thì đang réo ầm ùng, nhưng chàng chẳng muốn ngồi

xuống bàn chút nào. Con đói đang hành hạ chàng. Chàng muốn ăn thứ gì đó, hoàn toàn khác với những thứ chàng thấy, nhưng đó là gì thì chàng không biết. Chàng chống tay xuống cạnh bạn để không phải ngồi xuống. A Ly thấy biểu hiện lạ của Thiếu gia có chút hoài nghi:

- Thiếu gia không muốn ăn sao? Vừa rồi thiếu gia còn than đói mà? Hay là ăn một chút thôi...

- Đờ ta về giường.

Kiểm Trung lớn tiếng ra lệnh ngắt ngang lời A Ly. Về mặt chàng tỏ ra vô cùng khó chịu. Những món ăn trên bàn làm cho con đói càng hành hạ Kiểm Trung mãnh liệt hơn. Nhưng vừa nghĩ đến việc ăn chúng đã khiến chàng đau đầu và bắt đầu muốn nôn. A Ly thấy thiếu gia lớn tiếng với mình biết là chàng đang bức, vội đỡ chàng về giường. Từ trước đến nay số lần Kiểm Trung nổi giận với A Ly là rất ít, hầu như không có. Nếu có điều gì ở A Ly khiến Kiểm Trung không vừa lòng chàng cũng hết sức nhỏ nhẹ khiến nha hoàn trong Hàn Phủ đều ganh tỵ và muốn thay thế chỗ cho A Ly. Nhưng lần này có vẻ nghiêm trọng hơn rất nhiều. A Ly thay vì sợ hãi thì lại lo lắng, vì biểu hiện của thiếu gia hoàn toàn khác lạ. A Ly từ từ đỡ Kiểm Trung nằm xuống giường. Chàng chưa kịp nằm xuống đã phải vội dùng hai tay ôm bụng, dạ dày của chàng như hùa theo con đói réo ầm.

- Thiếu gia không sao chứ? Hay là A Ly đi gọi Hoa Vương nhé?

- Cũng được.

Kiểm Trung vất vả lắm mới thốt lên được hai chữ đầy bất lực. Chàng mệt nhọc nằm xuống giường, thở yếu ớt. A Ly vừa đi được vài bước thì Kiểm Trung gọi với theo:

- Đẹp hết những thứ đó đi.

A Ly không biết làm sao đành vâng theo, mang thức ăn trên bàn xuống bếp. Ly đang lay hoay dọn dẹp thì ngoài cửa có tiếng gõ cộc cộc. A Ly ra mở cửa thì thấy Trúc Nương đang bụng một cái khay gỗ, trên khay đựng một cái bát to bằng sành. A Ly nhanh miệng nói:

- Trúc Nương lại mang gì đến vậy ạ? Thiếu gia chẳng ăn đâu.

- Canh này là Hoa Vương bảo ta nấu, cô nương ấy còn nói Trung Nhi sẽ chẳng ăn gì ngoài thứ này.

Trúc Nương vừa nói vừa đưa cái khay đến trước mặt A Ly. A Ly vừa nghe là Hoa Vương dặn nấu mừng vui ra mặt, nhanh tay bưng cái khay trên tay Trúc Nương:

- Là Hoa Vương dặn ạ! Vậy tốt quá rồi, để con mang vào cho thiếu gia.

- Được con mang vào đi, để mấy thứ kia Trúc Nương dọn dẹp cho.

Trúc Nương định bước vào phòng, A Ly đã nhanh ngăn lại.

- Trúc Nương không được đâu. Hoa Vương dặn rồi, trong phòng có độc. Lát nữa con dọn cũng được. Người về nghỉ ngơi đi ạ.

Trúc Nương không thể làm gì khác đành gật đầu.

- Được rồi. Con vào chăm sóc thiếu gia đi để ta đóng cửa cho.

Trúc Nương khép hai cánh cửa lại mà lòng đầy lo lắng. Bà thầm nghĩ: Sao Hoa Vương lại biết Kiểm Trung không ăn bất kì thứ gì ngoài bát canh đó? Nó có liên quan gì đến việc luyện độc chẳng? Hay là Kiểm Trung cũng giống cô nương ấy rồi không ăn gì khác ngoài độc. Trúc Nương có rất nhiều chuyện không hiểu nhưng bà đã lỡ hứa với Hoa Vương là không kể chuyện vừa xảy ra trong bếp cho ai khác nghe nên bà đành cất lại mớ ngổn ngang trong lòng mà đi về phòng.

A Ly mang bát canh vào phòng, đặt xuống bàn, vừa mở nắp, hương Bạch Liên đã tỏa khắp căn phòng. Kiểm Trung vừa ngửi thấy mùi hương đã vội vã ngồi dậy. A Ly nhanh nhẹn mang bát canh đến bên giường, vừa thổi vừa đút cho thiếu gia. Kiểm Trung uống canh một cách ngon lành cho đến khi cạn đáy. Con đói chưa kịp lắng xuống, Kiểm Trung đã cảm thấy buồn ngủ. Chàng nằm xuống là ngủ ngay lập tức. Kiểm Trung dường như trở thành một người khác, một người mà cả A Ly cũng chưa từng quen biết.

Từ lúc Kiểm Trung luyện độc, Hoa Vương bắt đầu trồng một cái cây nhỏ đặt ở bậc cửa sổ, cái cửa sổ chẳng mấy khi mở. Nàng cũng hay chăm chút cho cây, nhất là sau khi từ phòng Kiểm Trung về. Cái cây đã ra được 3 chiếc lá non vì thiếu ánh sáng mặt trời nên nó có màu xanh nhợt nhạt. Trên cái thân nhỏ đã mọc lấm tấm những chiếc gai nhọn. Một chậu hồng độc, cực độc. Bên dưới lớp đất đen bình thường là xác những con Bạch Tầm đã chết. Hoa Vương nhìn thấy từng con, từng con Bạch Tầm một chết đi trong lòng tiếc nuối không nổi mới nghĩ ra cách này. Hoa Vương mang theo Bạch Tầm để phòng biến cố bất ngờ. Nhưng số lượng nàng mang theo chỉ có 10, nay đã chết hết 5 và chưa có dấu hiệu dừng lại. Hoa Vương tuy xót xa nhưng lại lấy làm thích thú.

Hoa Vương ngồi mân mê những chiếc lá non của cây hồng độc, rồi từ từ xuống phần thân và những chiếc gai. Lá của nó tuy còn non, thân vẫn còn yếu nhưng những chiếc gai đã rất nhọn. Chúng đâm xuyên qua ngón trỏ của nàng. Vài giọt máu tứa ra, rơi xuống gốc, thấm sâu vào lớp đất. Khi Hoa Vương cảm thấy đủ, nàng đưa ngón tay bị đâm lên miệng mút nhẹ. Nàng chăm chú nhìn cây hồng thì thầm:

- Bạch Tầm chết liệu Kim Tầm có chết?

Nàng im lặng nhìn cái cây nhỏ. Cái cây cũng chỉ biết im lặng để nàng ngắm nhìn. Một ý nghĩ điên rồ chợt hiện lên trong đầu Hoa Vương khiến nàng bật cười nham hiểm. Mắt nàng vẫn nhìn cây hồng nhưng không còn ánh mắt triu mến lúc nãy nữa mà là hai ngọn lửa hận thù đang ngùn ngụt cháy:

- Sư phụ à! Liệu con trai người có vượt qua được ải này không?

Hoa Vương lại cười, cười thành tiếng. Nàng hát vu vơ mấy câu gì đó mà chẳng ai hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Xác Chết Giữa Đồng

Hoa Vương, người đã ở đâu?

Bữa trưa đã dọn lên bàn chỉ chờ mọi người đông đủ là dùng bữa. Gương mặt Hàn Đại Hiệp giờ đã không còn lộ vẻ lo lắng trầm tư nữa bởi Kiếm Trung đã có thể ra khỏi phòng dùng cơm với mọi người. Tuy rằng món canh bạch liên vẫn là món chính của chàng nhưng Kiếm Trung cũng đã bắt đầu ăn lại những món ăn bình thường. Thời gian ngủ của chàng cũng đã giảm về mức thường lệ. Kiếm Trung gần như đã trở về với chính chàng lúc trước. Lúc nghe Hoa Vương báo quá trình luyện độc 10 ngày đã hoàn tất, Kiếm Trung đã hoàn toàn hồi phục, mọi người ai cũng vui mừng khôn xiết. Hàn Đại Hiệp cùng Thục Quyên thay nhau hỏi tình trạng của Kiếm Trung để đảm bảo rằng chàng hoàn toàn bình phục. A Ly ngập ngừng bước vào phòng cuối đầu thi lễ, vẻ mặt nàng lộ rõ vẻ lo lắng:

- Lão gia, thiếu gia, tiểu thư!

- Hoa Vương đâu?

Kiếm Trung khẽ hỏi khi thấy A Ly chỉ đi một mình. Chàng đã dặn A Ly mời Hoa Vương đến dùng cơm chung với mọi người để mọi người có dịp cảm ơn nàng. Nhưng giờ A Ly lại đến một mình.

- Dạ thưa thiếu gia, A Ly đã tìm khắp Hàn phủ rồi mà vẫn không thấy Hoa Vương đâu.

Kiếm Trung châu mày lo lắng:

- Không thấy Hoa Vương? Hoa Vương đi đâu được chứ? Cô ấy chỉ mới đến Trung Sơn có mấy ngày đã chạy lung tung, không biết có đi lạc ở đâu không nữa?

- Con đừng lo, Hoa Vương lớn rồi mà.

Trúc Nương vừa bước vào nghe qua cuộc trò chuyện đã hiểu đôi phần. Bà đặt bát cháo hạt sen xuống bàn nhìn Kiếm Trung cười trấn an.

- Con chỉ sợ cô ta lại gây họa đâu đó...

Kiếm Trung chưa dứt lời thì Trần Lâm hốt hải xông vào, hơi thở nặng nhọc, mồ hôi ướt đầm cả gương mặt:

- Không... không xong rồi... xảy ra... chuyện lớn rồi – Lâm vừa thở vừa nói.

- Có chuyện gì con từ từ nói xem nào.

Hàn Đại Hiệp có chút lo lắng trong giọng nói. Ngài đã cảm thấy bất an mấy ngày nay. Kể từ khi Hoa Vương vào phủ Ngài luôn cảm nhận được một linh cảm chẳng lành. Nhìn gương mặt thất thần của Trần Lâm lúc này Ngài càng tin vào trực giác của mình bởi Lâm không phải là người dễ bị tác động từ bên ngoài.

- Trên cánh đồng phía bắc người ta tìm thấy một thi thể kì lạ.

- Thi thể kì lạ?

Những người có mặt trong phòng đều đồng thanh thốt lên. Trung Sơn là một thị trấn tuy không mấy yên bình nhưng chẳng qua cũng chỉ là ẩu đã đánh nhau hay trộm cắp xưa nay chưa có bất kì một vụ án mạng nào. Cánh đồng phía bắc lại là nơi hoang vắng, nó vốn là con đường dẫn vào rừng Tâm Tồi. Người dân thì lại rất sợ khu rừng đó vì thế mà cánh đồng phía bắc bị bỏ hoang. Mục đồng trong thôn chẳng đứa nào dám chăn trâu ở cánh đồng ấy dẫn cho cỏ ở đó có nhiều và ngon như thế nào. Nay lại có một thi thể kì lạ ở đó thì quả là một chuyện lớn.

- Đã có ai tiếp cận rồi?

Hàn Đại Hiệp nhanh chóng bắt tay vào vụ án. Ngài biết chỉ có làm rõ mọi việc thì cảm giác bất an trong ngài mới chấm dứt.

- Thừa bá phụ, thi thể do người dân phát hiện báo cho quan phủ, bên quan phủ cảm thấy rất kì lạ nên cho người đến tìm con và Trịnh đại ca. Trịnh Ca đang ở hiện trường điều tra thêm còn con quay về mời bá phụ đến xem xét.

- Vậy chúng ta cùng đi - Kiếm Trung đề nghị.

- Trung nhi, sức khỏe của con..

- Con tham gia được mà, sự phụ cứ yên tâm.

Kiếm Trung tỏ ra kiên quyết một cách kì lạ làm Hàn Đại Hiệp không thể không đồng ý. Cả ba người Hàn Đại Hiệp, Trần Lâm và Kiếm Trung cùng đến cánh đồng phía bắc. Trước lúc đi Kiếm Trung vẫn không quên dặn A Ly đi tìm Hoa Vương một lượt nữa, cả trong phủ lẫn ngoài phủ. Chẳng không muốn Hoa Vương gây thêm bất kì rắc rối nào.

Khi họ đến cánh đồng thì người dân đã vây quanh hiện trường. Đôi lúc trí tò mò của con người lấn át cả nỗi sợ. Họ kéo nhau đến xem án mạng mà quên rằng sau lưng họ là rừng Tầm Tối. Trịnh Si đang xem xét mọi nơi, mọi chi tiết trên cơ thể nạn nhân. Chốc chốc Si lại châu mày bởi chưa bao giờ chàng thấy điều gì lạ như vậy. Chàng cũng tìm kiếm khắp xung quanh cũng chẳng có thêm manh mối nào.

- Si ca sao rồi?

Kiếm Trung khề lên tiếng làm Trịnh Si giật mình ngẩn đầu nhìn lên. Trịnh Si vì mãi mê suy nghĩ mà mọi người đến đứng bên cạnh chàng cũng không hề hay biết.

- Sao đệ lại ra đây sức khỏe như thế nào rồi?

- Đệ khỏe rồi mà.

- Hàn thúc và Trần Lâm có đến không?

- Họ đi xem xét xung quanh rồi. Ca cho đệ xem thi thể?

Trịnh Si dẫn Kiếm Trung đi xem thi thể. Thi thể vẫn chưa được di chuyển, nó vẫn nằm giữa cánh đồng. Đường dẫn đến chỗ thi thể có những chỗ cỏ dập nát và rất nhiều dấu chân lớn nhỏ. Kiếm Tung quan sát một lúc rồi lên tiếng.

- Dấu chân này có vẻ như không phải của nạn nhân.

- Đúng vậy. Do hiện trường được người dân phát hiện nên có thể đây là dấu chân của họ, còn chỗ cỏ dập dềnh kia là do khi họ nhìn thấy cái xác hoảng sợ mà té xuống rồi bò lết trên cỏ tạo thành.

Trịnh Si vừa nói vừa chỉ mấy chỗ cỏ dập nát mà họ vừa đi qua. Kiếm Trung gật đầu tán thành với suy luận của Trịnh Si. Khi Kiếm Trung đến gần thi thể thì một mùi kinh khủng xộc vào mũi khiến chàng cảm thấy toàn thân khó chịu, cảm giác buồn nôn dâng trào. Kiếm Trung phải cố gắng kìm nén cơn buồn nôn để kiểm tra xác chết. Nạn nhân là một nam nhân cao lớn, theo như dáng dấp bên ngoài cùng cách ăn mặc có thể là một tiểu thương. Gương mặt nạn nhân hốc hác, hai má hóp sâu lộ rõ xương gò má, tay chân gầy có thể nhìn thấy xương, dường như nạn nhân chẳng còn một thớ thịt nào trên cơ thể. Trên người nạn nhân ngoài việc cơ thể chỉ còn da và xương thì toàn thân nạn nhân không có vết thương, không có dấu hiệu xô xát ẩu đả hay chống cự, cũng như trúng độc. Có một điều khiến Kiếm Trung nghi ngờ là hai chấm đỏ nhỏ như chân tóc trên cổ nạn nhân và cái mũi từ thi thể khiếp mà có lẽ chỉ có chàng nghĩ thấy. Cái mũi khiếp ấy lại xộc thẳng vào mũi chàng lần nữa. Lần này, Kiếm Trung không kìm nén được nữa đành nôn tất cả những gì có trong bụng ra ngoài. Trịnh Si nhìn thấy Kiếm Trung gương mặt tái nhợt lại đang ôm bụng nôn khan vô cùng lo lắng:

- Đệ làm sao vậy?

- Đệ cũng không biết nữa - Kiếm Trung thều thào.

Trịnh Si không còn cách nào khác lập tức gọi người đưa Kiếm Trung về Hàn Phủ. Kiếm Trung vừa về đến Hàn Phủ thì Hoa Vương cũng vừa về tới. Lúc đi qua đại sảnh Hoa Vương nhìn thấy tình trạng tồi tệ của Kiếm Trung mà tươi cười. Nàng đưa bó sen lớn trên tay lên mũi ngửi. Chẳng bận tâm đến kẻ đang sống dở chết dở ngoài kia, nàng đi thẳng vào nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Bữa Tối Của Quý

Tiếng thét trên cánh đồng

Hoa Vương ngồi chải mái tóc rồi sau khi tắm xong. Cơ thể nàng vẫn còn đọng lại hơi nước. Hương thơm từ cơ thể nàng tỏa ra ngào ngạt. Nàng nghe ngoài cửa tiếng bước chân vội vã, tiếng thờ dòn dập:

- Hoa Vương... cứu với...

A Ly gần như không thể nói rõ từng lời. A Ly vừa mệt vừa lo lắng vừa sợ hãi. Tình trạng của Kiếm Trung càng lúc càng tệ đi. Chàng nôn mọi thứ trong bụng và gần như không thở được. Cái mùi tử khí trên cánh đồng vẫn ám lấy chàng, hành hạ chàng.

- A Ly vào đây.

A Ly nghe giọng Hoa Vương có chút dịu dàng mừng thầm trong bụng. A Ly nhẹ đẩy cửa bước vào, nhìn căn phòng mà đôi mày nàng chau lại. Y Phục vương vãi khắp căn phòng, màn cửa rách bươm rơi rớt xuống đất, bàn ghế thì gãy đổ nằm ngổn ngang, chiếc giường cũng gần như nát tan. Trong căn phòng chỉ còn lại chỗ Hoa Vương đang ngồi chải đầu và chậu hồng độc là còn nguyên vẹn. Đây không phải là lần đầu A Ly nhìn thấy cảnh này nhưng nàng vẫn không khỏi bàng hoàng. A Ly hít một hơi thật dài lấy can đảm đi đến bên Hoa Vương.

- Kiếm Trung sao rồi?

- Không biết thiếu gia bị gì nhưng tình trạng thiếu gia rất tệ.

Hoa Vương khẽ cười. Nàng đặt chiếc lược xuống bàn với tay lấy cái hộp gỗ. Nàng đưa cho A Ly một chiếc lọ nhỏ màu hồng bảo đưa cho Kiếm Trung ngủ. Hoa Vương vẫn không quên dặn A Ly tẩy mùi tử khí trên cơ thể và y phục của Kiếm Trung. A Ly nhận lấy lọ nhỏ nhanh chóng chạy về phòng Kiếm Trung. Khi A Ly quay lại thì căn phòng của Hoa Vương đã được dọn dẹp sạch sẽ. A Ly ngạc nhiên đứng ngây người không biết ai đã dọn căn phòng. Xưa nay phòng của Hoa Vương chỉ có A Ly dọn dẹp, cũng chỉ có mình A Ly có thể hầu hạ Hoa Vương. A Ly tự hỏi không lẽ là Hoa Vương đã làm tất cả những chuyện này. Ý nghĩ đó vừa lóe lên đã bị chính A Ly dập tắt ngay lập tức. Hoa Vương không phải là người tự làm mọi chuyện. Nhìn sơ nàng cũng biết Hoa Vương lúc nào cũng có kẻ hầu người hạ, com bung nước gót, từ tắm rửa đến y phục, chải tóc trang điểm đến đi ngủ cũng cần người bên cạnh, không có lý nào Hoa Vương lại tự mình làm tất cả. Đang suy nghĩ thì A Ly nghe tiếng cười đùa ngoài cửa. Có hai người đang trò chuyện cùng nhau một trong hai người đó là Hoa Vương. Hoa Vương vốn cao ngạo, lạnh lùng ít khi trò chuyện với ai lại còn vui vẻ như thế. A Ly lấy làm lạ, mở cửa bước ra xem thử. Hoa Vương trong y phục màu hồng nhạt, trang điểm tươi tắn, tóc búi trâm cài. Đi bên cạnh Hoa Vương là một cô nương khá xinh mặt y phục màu trắng, trang điểm nhẹ, tóc tết một bên, tay lúc nào cũng mân mê chiếc khăn tay thêu hoa.

- Hoa Vương!

A Ly cuối đầu hành lễ với Hoa Vương.

- Đây là Tiểu Tư – Hoa Vương nhìn vị cô nương bên cạnh mỉm cười – muội muội của ta lâu lắm mới gặp lại.

- Tiểu Tư tiểu thư.

A Ly nhìn cô gái bên cạnh Hoa Vương thêm lần nữa. Tiểu Tư mang một nét đẹp dịu dàng đậm thắm. Nàng khiến mọi người bên cạnh nàng luôn cảm thấy nhẹ nhàng và bình an. Có lẽ vì thế nên Hoa Vương mới vui vẻ, tươi tắn đến thế.

- A Ly đến tìm ta có chuyện gì không? Kiếm Trung sao rồi?

- Thiếu gia đã ngủ rồi ạ. A Ly đến để dọn phòng cho Hoa Vương nhưng...

- À Tiểu Tư giúp ta dọn rồi A Ly không cần bận tâm đâu.

A Ly vẫn không khỏi ngạc nhiên khi trong giọng nói của Hoa Vương không có chút gì gọi là cáu gắt, mỉa mai hay thăm dò ý tứ của người khác. Không những thế A Ly còn nhìn thấy ánh mắt dịu dàng, nụ cười tự nhiên của Hoa Vương. Có lẽ đây là điều hiếm hoi mà chỉ có Tiểu Tư mang đến cho Hoa Vương.

- A Ly không cần lo cho Hoa Vương đâu. Hoa Vương có muội chăm sóc rồi. A Ly chú tâm lo cho Triệu Đại Ca đi.

Giọng Tiểu Tư nhẹ nhàng thánh thót khiến người nghe chỉ muốn nghe thêm lần nữa. Nụ cười trên môi nàng thuần khiết như một đóa hoa. A Ly lui xuống trả lại không gian cho hai người. Tiểu Tư và Hoa Vương đã nói với nhau rất nhiều về những năm qua. Những chuyện buồn, chuyện vui, chuyện tương tư thương nhớ đều được hai nàng mang ra kể. Nhưng Hoa Vương làm sao có thể kể cho Tiểu Tư nghe những ngày tháng đau đớn của nàng. Hoa Vương nhìn Tiểu Tư ngủ say bên cạnh nàng như một nàng tiên nhỏ, một nàng tiên cũng đã trải qua mấy lần thăng trầm của cuộc đời nhưng vẫn giữ nguyên trái tim trong sáng.

Trong lúc Hoa Vương đang mãi nhìn Tiểu Tư say ngủ thì có một bóng đen lướt qua trên mái nhà. Hoa Vương khẽ mỉm cười, suýt nữa vì sự xuất hiện của Tiểu Tư mà nàng quên mất bên cạnh nàng vẫn còn có kẻ thù. Hoa Vương kéo chân đắp lại cho Tiểu Tư rồi nhẹ nhàng bước xuống giường. Nàng khoát thêm chiếc áo mỏng, mang theo thanh Bạch Ngọc, nhẹ nhàng ra khỏi phòng. Lúc Hoa Vương ra tới cửa thì bất gặp Kiếm Trung đang đuổi theo cái bóng đen ấy. Kiếm Trung chỉ mới tỉnh lại sau một giấc ngủ dài do hương mê trong chiếc lọ màu hồng mà Hoa vương đã đưa cho A Ly. Chàng vẫn còn bị ám ảnh bởi cái mùi kinh khủng trên cánh đồng. Chàng nhìn xung quanh khắp căn phòng rồi nhìn lại trên người chàng. Ngoài trời đã tối từ khi nào? Ai đã đưa chàng về phòng, thay y phục cho chàng? Hương thơm trong lọ nhỏ của Hoa Vương là gì? Chàng chẳng nhớ gì sau khi ngủ quên. Đang mãi mê suy nghĩ Kiếm Trung lại nghe tiếng người dùng kinh công bay qua mái nhà. Kiếm Trung lập tức mặc y phục ngoài mang theo thanh kiếm đuổi theo kẻ lạ mặt.

Kiểm Trung theo kẻ đó đến phòng Hoa Vương thì thấy Hoa Vương cũng mang theo kiếm vừa ra khỏi phòng. Hai người không ai nói với ai câu gì cùng nhau đuổi theo cái bóng đen. Cả hai đuổi đến cánh đồng phía bắc thì mất dấu. Kinh công kẻ này thật sự rất lợi hại khiến cho cả Hoa Vương và Kiểm Trung đều không đuổi kịp. Kiểm Trung vẫn nghe thoảng trong hương đêm cái mùi kinh khủng của tử thi lúc trưa. Chàng bắt đầu cảm thấy khó thở, một cơn buồn nôn đang hình thành trong đầu chàng. Hoa Vương thấy thế vội đưa cho chàng khăn tay của nàng. Hương thơm ngọt ngào trên khăn tay của Hoa Vương đã xua hết mọi thứ trong đầu Kiểm Trung.

- Người không khỏe thì về thôi, mất dấu hần rồi.

- Cũng được.

Hoa Vương và Kiểm Trung chưa đi xa khỏi cánh đồng thì một âm thanh vang lên trong đêm.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Tiếng thét não nùng của một cô gái vang lên giữa đêm tối mịt buộc Hoa Vương và Kiểm Trung phải quay lại cánh đồng nhưng trên cánh đồng không có một ai. Cả hai nhìn xung quanh cũng không có một ai. Cái mùi kinh khủng ấy lại xông vào mũi Kiểm Trung. Kiểm Trung đưa khăn tay lên mũi hít thật mạnh cố xua đi cái mùi ấy khỏi đầu nhưng có lẽ chỉ có khăn tay của Hoa Vương thì không đủ. Chỉ trong chớp mắt bao vây hai người là năm nữ nhân mặt y phục trắng. Tất cả năm nàng đều dùng khăn che mặt và đều tỏa ra mùi hương đang hành hạ Kiểm Trung. Hoa Vương liếc nhìn cả năm nàng qua một lượt bật cười ranh mãnh:

- Xem ra chúng ta đang bị săn thì phải. Người đánh nhau được chứ?

Hoa Vương nhìn Kiểm Trung đang khổ sở chịu đựng mà e ngại.

- Không sao ta đánh được chỉ là cái mùi...

Kiểm Trung chưa nói dứt lời, Hoa Vương chưa kịp rút kiếm thì cả hai đã bị tấn công. Một nữ nhân đứng gần Hoa Vương vung chưởng đánh tới còn 4 nữ nhân kia đồng thời tấn công Kiểm Trung. Trong chưởng lực mà Hoa Vương chịu chứa kịch độc khiến Hoa Vương loạng choạng vài bước rồi ngã khụy xuống. Kiểm Trung thấy Hoa Vương gặp nguy một tay cầm kiếm, một tay vẫn giữ chiếc khăn của Hoa Vương trên mũi, cố gắng thoát vòng vây để giải cứu Hoa Vương nhưng mỗi lúc chàng vận công là cái mùi kinh khủng lại càng nồng hơn khiến chàng không thể xuất kiếm. Vòng vây quanh chàng càng lúc càng siết chặt hơn nhưng không có bất kì nữ nhân nào có ý định tấn công chàng. Nữ nhân đang tấn công Hoa Vương tiếp tục xuất chưởng khiến Hoa Vương không thể đứng lên được. Hoa Vương một tay cầm kiếm chống xuống đất, một tay ôm ngực. Trong bóng tối một nụ cười ma mị lóe lên từ đôi môi xinh đẹp của Hoa Vương.

- Sao lại như thế?

Một trong bốn nữ nhân bao vây Kiểm Trung lên tiếng.

Nữ nhân đứng bên cạnh lắc đầu nói:

- Ta không biết nữa.

- Có thể là do cái khăn đó.

Một nữ nhân khác chỉ cái khăn trên tay Kiểm Trung. Ngay lập tức có một nữ nhân phi thân đến đoạt lấy chiếc khăn.

- Vậy đề ta.

Nữ nhân gần như lấy được chiếc khăn chỉ trong tích tắc nhưng kẻ lại nhanh hơn nàng. Một bàn tay lạnh đã lấy lại chiếc khăn trên tay Kiểm Trung. Cả bốn nàng đều hết thấy kinh ngạc vì nữ nhân họ nhìn thấy rõ ràng đã trúng hai chưởng độc vậy mà giờ lại bình thản như chưa từng xảy ra chuyện gì. Họ nhìn về phía nữ nhân đã tấn công Hoa Vương thì nàng ta đang nằm đau đớn trên cỏ. Lúc chưởng lực của nàng đánh trúng Hoa Vương cũng là lúc nàng dùng Bạch Tơ phóng độc vào cơ thể Hoa Vương nhưng nàng lại không biết rằng nàng đã tự chuốc độc vào thân. Hoa Vương muốn chơi đùa thêm chút nữa nhưng nàng lại không muốn cái khăn nàng thích vương mùi của kẻ đáng ghét.

Nhận thấy sự nguy hiểm từ Hoa Vương nữ nhân cướp khăn vội vàng lùi lại đề phòng. Giọng nàng đầy kinh ngạc:

- Sao người có thể?

- Nàng nên hỏi ta là ai thì tốt hơn.

Hoa Vương đưa lại chiếc khăn cho Kiểm Trung, khẽ cười:

- Triệu Đại Hiệp đây miễn nhiễm với Hoắc Tâm Hương. Với hần trên người các người chỉ có mùi hôi thối mà thôi. Vậy nên các người nên bỏ cuộc đi.

- Người...

Một nữ nhân tức giận ra mặt, muốn xông vào tấn công Hoa Vương nhưng nàng bị nữ tử cướp khăn ngăn lại:

- Chúng ta không đánh lại ả đầu. Mau đưa Tiểu Hồ về chữa trị.

- Nhưng còn bữa tối thì sao?

Nữ nhân cướp khăn mắt vẫn không rời Hoa Vương. Trong cái ánh sáng mờ mờ của đêm tối nàng không kịp nhận ra Hoa Vương vốn là người quen cũ. Nếu nàng nhận ra chắc nàng đã từ bỏ bữa tối của chính mình mà cao chạy xa bay ngay từ đầu.

- Chúng ta đi thôi nếu không muốn là bữa tối cho kẻ khác.

Nữ nhân cướp khăn ra lệnh. Nàng kéo nữ nhân bên cạnh bay đi, hai nữ nhân còn lại đỡ kẻ nằm dưới đất bay theo. Trên cánh đồng chỉ còn lại Hoa Vương và Kiếm Trung. Cuối cùng chàng cũng có thể thoải mái thở. Trong không khí chẳng còn cái mùi khủng khiếp ấy nữa.

- Sao lại như thế?

- Ta cũng không biết. Ta cũng không thích mùi của chúng nhưng hình như phản ứng của Triệu Đại Hiệp hơi quá thì phải.

Hoa Vương nhìn Kiếm Trung cười rồi lững thững đi về Hàn Phủ. Kiếm Trung vội đi theo sau. Một cơn gió thoảng qua thổi tung mái tóc Hoa Vương khiến hương thơm từ tóc nàng lan tỏa vào không trung. Kiếm Trung hít một hơi thật dài mùi hương ngọt ngào. Tay chàng khẽ chạm vào tóc nàng đang bay trong gió. Trong đêm tối kẻ trước người sau cùng nhau đi dạo trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kẻ Thần, Nhân, Ma Đều Ghét

- Hoa Vương!

Kiếm Trung ngẩn ngai cất tiếng gọi người đi phía trước.

- Chuyện gì?

Hoa Vương đi chậm lại chờ kẻ phía sau để có thể nghe rõ điều hắn muốn nói.

- Tại sao Hoa Vương lại cứu ta hết lần này đến lần khác?

- Vì ta không muốn ai đó động vào bữa tối của mình.

Hoa vương bỗng nhiên lại dừng bước, cười ranh mãnh. Câu nói nửa đùa nửa thật của nàng làm kẻ trốn trong bóng tối tức giận. Nàng cảm nhận được ánh mắt căm ghét của hắn nhìn chằm chập vào mình.

- Hoa Vương sao vậy?

Kiếm Trung vẫn chưa nhận ra có người thứ ba ở gần đó.

- Không có gì.

Hoa Vương lắc đầu rồi tiếp bước. Vẫn kẻ trước người sau thần thờ bước cùng nhau nhưng giờ đây Hoa Vương lại đi phía sau Kiếm Trung. Nàng vẫn đi, vẫn nghe Kiếm Trung nói, nhưng điều thú vị với nàng lúc này là kẻ đang đi theo nàng và Kiếm Trung.

- Hoa Vương!

Kiếm Trung khẽ gọi. Chàng không biết nên mở lời như thế nào nên nếu Hoa Vương không nghe thấy thì chàng sẽ xem như chưa nói gì cả.

- Lại chuyện gì?

Hoa Vương cất giọng trêu đùa. Là vì Hoa Vương quá thánh tai hay vì không gian quá yên tĩnh nên Hoa Vương đã nghe thấy. Kiếm Trung im lặng một lúc rồi lại khẽ hỏi:

- Thật ra Hoa Vương là ai?

Câu hỏi của Kiếm Trung làm không gian trở nên tĩnh mịch hơn. Cả kẻ hỏi lẫn người được hỏi đều rỗi bời. Nét âu lo hiện rõ trên gương mặt Kiếm Trung. Chàng chợt sợ câu trả lời của Hoa Vương. Chàng bỗng ước Hoa Vương sẽ đáp trả bằng một lời đùa cợt nhưng chàng cũng muốn biết thân phận thật sự của nàng. Nàng là ai mà khiến Đại sư Thiên Ân viện, Sư phụ, Trịnh Sĩ ca, Trần Lâm... vừa tỏ ra thân quen vừa tỏ ra dè dặt đề phòng. Có vẻ như họ đã

quen nhau từ trước nhưng cũng có vẻ như chưa bao giờ biết nhau. Kiếm Trung cảm giác như họ nhận lầm Hoa Vương với người nào đó vào lần đầu họ nhìn thấy Hoa Vương, nhưng thay vì họ đến hỏi xem Hoa Vương có phải là người họ biết không thì họ lại lùi ra xa nàng, cách xa nàng một khoảng nhất định và âm thầm quan sát nàng. Chàng chau đôi mày lại và buông một tiếng thở dài. Kiếm Trung cảm thấy rất nặng nề. Nếu Hoa Vương thật sự biết hết họ; nếu thân phận của nàng không chỉ đơn giản là Hoa Vương – Thiên Chủ của Thiên Độc Môn; Nếu nàng là ai đó thật sự khủng khiếp thì...

- Ta cũng không biết nữa.

Nỗi lo sợ của Kiếm Trung đột ngột biến mất bởi câu trả lời không thể nào nghiêm túc hơn của Hoa Vương. Kiếm Trung quay lại nhìn kẻ vừa cất giọng trầm buồn ấy. Trong bóng tối, chàng thấy đôi mắt đen thăm thẳm của nàng, nụ cười buồn bã của nàng. Hoa Vương chưa bao giờ lạ đến thế.

Ta là ai? Hoa vương đã tự hỏi mình câu này không biết bao nhiêu lần. Nàng đã luôn hét lên với tâm trí mình rằng nàng là ai? Một cái tên mà tự nàng đặt cho mình. Một quá khứ mờ nhạt và lổ chỗ. Một tương lai không hề có bởi hiện tại của nàng có thể dừng lại bất cứ lúc nào. Nàng đến từ đâu? Người thân nàng đâu? Bạn bè nàng đâu? Nhìn lại xung quanh nàng chỉ một mình. Không, nàng đã bắt nàng phải một mình vì rốt cuộc nàng cũng không biết nàng nên gọi cái quan hệ giữa nàng và những người kia là gì nữa. Sư phụ, Sư tỷ, Sư muội, Ca ca hay... Nàng chỉ muốn khóc nhưng nàng làm gì có nước mắt, thế là nàng cười nụ cười buồn đến đứt ruột. Rồi nàng đứng đó, trầm ngâm suy nghĩ. Nàng không bận tâm đến kẻ theo dõi nàng đã bỏ cuộc từ lâu, cũng như Hàn Phủ đã hiện ra trước mặt. Hoa Vương ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm và những ánh sao mờ nhạt. Nàng cất giọng nói ra điều mà nàng không bao giờ muốn thừa nhận:

- Ta là quý, một con quý mà thân, nhân, ma đều ghét bỏ.

Bước chân Kiếm Trung dừng hẳn. Câu nói của Hoa Vương như thì thầm nhưng đủ khiến chàng đau đớn. Cả hai đứng lặng yên không ai nói thêm câu gì, cả thờ cũng gần như không. Họ không nhìn nhau nhưng họ cảm nhận được nỗi đau của nhau. Kiếm Trung cũng đã từng tự nhận mình là quý, cũng từng nghĩ rằng chàng bị ruồng bỏ, từng muốn giam mình trong một cái hốc nào đó cho đến chết. Xung quanh chàng lúc ấy chỉ có đau đớn, cô đơn và sợ hãi. Bao vây chàng là những tổn thương từ thế xác đến linh hồn. Nhưng chàng đã được cứu rồi bằng tình thương, bằng sự chân thành, bằng đôi bàn tay ấm áp của Sư Phụ. Kiếm Trung muốn xua đi nỗi đau, cô độc của Hoa Vương một chút thôi, một chút thôi cũng được. Nhưng bằng cách nào? Khi mà chàng chẳng biết gì về Hoa Vương, về thân phận và quá khứ của Hoa Vương. Chàng cũng không nhớ hết những điều kì diệu mà Sư Phụ đã ban cho chàng. Kiếm Trung vẫn đứng yên bất động nhìn bóng Hoa Vương biến mất sau bức tường Hàn Phủ. Hoa Vương đã đi mất nhưng nỗi buồn của nàng thì như sương đêm mỗi lúc một dày hơn làm ướt áo Kiếm Trung, ướt cả khoe mắt chàng.

Hồ Cẩm Tú vẫn tiếp tục la hét. Cơ thể nàng như bị ai đó dùng búa đập nhừ. Từng con, từng con đau đớn cứ liên tục ập tới, ập tới. Nó khiến nàng chỉ muốn chết đi. Cái chết đối với nàng lúc này là hạnh phúc hơn cả. Dương Thần Nam nhìn những lần chỉ đỏ trên gương mặt và tay nàng mà đôi chân mày cứ dãn chặt vào nhau. Mạch của nàng lúc có lúc không, nhưng lúc có cũng vô cùng yếu ớt.

- Chủ nhân chẳng lẽ không có cách nào hay sao?

Giọng Nguyên Quân đã nghẹn lại. Kẻ nằm trên giường với nàng vốn chẳng có quan hệ gì. Hai người quen biết nhau cũng chưa lâu, cũng chẳng mấy khi trò chuyện. Nhưng nhìn a đau đớn quần quai, mạng sống mảnh như sợi tơ tằm khiến nàng không khỏi chạnh lòng rơi nước mắt.

- Khi những đường chỉ máu đó đứt a sẽ chết.

Cái giọng lạnh lùng đầy sát khí của kẻ mới bước vào như hút hết không khí của căn phòng ngột ngạt này.

- Ta ra lệnh cho ông cứu cô ta.

Thiên Thư gắt lên khiến kẻ mới bước vào tức giận rút kiếm kẻ vào cổ nàng.

- Ai cho phép ngươi nói năng xác lảo với chủ nhân như thế hả.

Thiên Thư không sợ hãi cũng không đánh trả. Giọng nàng đầy uy hiếp:

- Chủ nhân không cho phép ngươi giết ta đâu.

Phải Dương Thần Nam sẽ không để cho Lý Thượng Nhân giết Thiên Thư bởi mất một Hồ Cẩm Tú là quá đủ rồi.

- Đủ rồi! Lý Thượng Nhân bỏ kiếm xuống.

Dương Thần Nam ra lệnh. Nữ nhân mặt y phục xanh lam tức giận bước lùi lại, ném thanh kiếm trên tay xuống đất. Nàng đau khổ ôm lấy mặt, bước chân lảo đảo ngồi xuống ghế.

- Cái gì khiến ngươi trở nên như thế hả Lý Thượng Nhân?

Nữ nhân mặt y phục xanh lam không trả lời. Nàng không còn là Lý Thượng Nhân điềm tĩnh, lạnh lùng, vô cảm, người người đều khiếp sợ nữa. Mọi thứ đều bị xáo trộn, kể cả kế hoạch được cho là hoàn hảo của Dương Thần Nam. Tất cả như một trò đùa ác ý của số phận. Nếu Liễu Thục Quyên không trúng độc Bạch Tầm thì Kiếm Trung đã không đến Thiên Độc Môn xin thuốc giải, Hoa Vương cũng không có cơ rời Hoa Cung, Cẩm Tú sẽ không bị Hoa Vương hạ độc đến sống dở chết dở như bây giờ. Nhưng điều mà Dương Thần Nam e ngại nhất chính là người có tên Hoa Vương. Hắn biết rõ về Thiên Độc Môn nhưng người này hắn chưa từng nghe tới. Thật ra à là ai? À có tài cán gì? Điều mà Dương Thần Nam biết về Hoa Vương là Thiên chủ mới của Thiên Độc Môn, là một kẻ dùng độc cực giỏi, tính tình cổ quái, cao ngạo và đáng sợ. Những điều này đều do nội gián hắn cài trong Hàn Phủ báo về. Hắn còn cho rằng do thuộc hạ của hắn thân hôn nát thân tính nên mới tăng bốc kẻ thù như thế, cho đến hôm nay hắn mới biết lời nói ấy không

ngoạ.- Chủ nhân Đào tiểu thư đến rồi.

Một gia từ ngoài cửa báo vọng vào. Ngay sau đó cánh cửa được mở ra, một cô nương đáng người mảnh khảnh, nét mặt xanh xao nhanh chân bước vào. Nàng nhìn thấy Dương Thần Nam cuối đầu hành lễ:

- Sư phụ

- Linh nhi con đến rồi. Tốt quá! Con xem có cứu được tiểu Hồ không?

Đôi chân mày của Dương Thần Nam đã dần ra đôi chút. Hắn hi vọng rằng Bạch Tầm của Nhất Linh có thể cứu được Hồ Cẩm Tú. Nhất Linh ngồi xuống bên cạnh Cẩm Tú. Nàng nắm lấy bàn tay lạnh của Cẩm Tú, thận trọng bắn mấy sợi Bạch Tơ vào trong cơ thể Cẩm Tú để thăm dò nhưng Bạch Tơ vừa xuyên qua da đã bị độc trong người Cẩm Tú làm tan biến. Nhất Linh vội vàng rút tay về bởi nếu không chính nàng sẽ tự hút độc vào người.

- Sao rồi Linh nhi?

Dương Thần Nam càng lo lắng hơn khi thấy sắc mặt của Nhất Linh tái đi.

- Kẻ ra tay quá tàn ác rồi. Huyết Tầm của tiểu Hồ không thể cứu được. Độc của kẻ đó quá mạnh. Con e rằng..

- Ta phải giết ả.

Dương Thần Nam rút lên qua kẽ răng. Hắn chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Hoa Vương ngay lập tức. Hắn không thể mất đi Cẩm Tú.

- Tại mấy người đại đột chọn hắn làm con mồi nên mới có hậu quả này. Trong mắt các ngươi hắn chỉ đơn giản là bữa tối thôi sao. Ắ cũng vậy, các người cũng vậy.

Lý Thượng Nhân hét lên rồi bỏ chạy ra khỏi phòng. Miệng nàng vẫn không thôi lẩm bảm câu gì nghe không rõ. Dương Thần Nam nhận ra rằng nàng đã yêu kẻ thù. Đây là điều hắn luôn lo sợ. Khi yêu nữ nhân sẽ trở nên yếu đuối và biết cách phản phúc. Lần này hắn cần phải suy tính kĩ hơn cho kế hoạch của mình nếu không muốn thất bại. Hắn sai người quay về Hàn Phủ điều tra kĩ hơn về Hoa Vương. Còn hắn và những người khác tiếp tục tìm cách giải độc cho Hồ Cẩm Tú

Tiểu Mi bung một ấm trà sen thơm cùng với vài đĩa bánh ngọt mang đến cái đình trong hồ sen. Trong đình một tiểu thư xinh đẹp đang ngồi ngắm hoa sen, không nàng ấy đang đếm hoa sen.

- Lại mất nữa sao?

Đạo gần đây Đào Nhất Linh cứ có cảm giác sen trong hồ bị mất đi từng chút một. Một hồ sen lớn nở trắng cả mặt hồ cách hôm lại trống đi vài chỗ. Không có dấu vết của thuyền hay dấu người lợi xuống hồ. Bên kia bờ hồ là bức tường cao ba thước. Từ bờ bên kia ra đến nơi sen mất cũng hơn mười thước. Ai lại có thể ra đó hái sen. Còn từ cái Đình nàng ngồi ra chỗ đó gần hơn nhưng nếu kẻ trộm bắt đầu từ đây không lý nào nàng lại không hay không biết.

Tiểu Mi đặt bánh ngọt và bình trà xuống bàn rồi rót một tách trà mang đến cho Đào Nhất Linh:

- Tiểu thư đừng nghĩ ngợi nữa. Chẳng có ai hái sen trong hồ đâu. Gia nhân trong nhà không ai dám vào hậu viện huống chi là lợi xuống hồ, kẻ bên ngoài thì càng không thể đột nhập vào...

Tiểu Mi chưa dứt lời thì một cái bóng đen từ bên ngoài phi vào, nhẹ nhàng đáp xuống đứng trên một lá sen giữa hồ. Đáp lại sự kinh ngạc của chủ nhà là nụ cười tinh quái của kẻ đột nhập:

- Đã vài lần đến đây hái sen nhưng đây là lần đầu gặp chủ nhân của chúng, thật là thất lễ thất lễ.

Đào Nhất Linh sau ít phút bất ngờ đã đáp lại bằng một nụ cười không kém phần sắc xảo:

- Khách quý đã đến chơi sao không vào đây ăn bánh uống trà với ta.

Hoa Vương thấy tính tình Nhất Linh sáng khoái lại chẳng đề phòng hay lo sợ gì, thích thú cười:

- Đào tiểu thư đã nhiệt tình như thế ta đây sao nỡ chối từ.

Nói dứt lời Hoa Vương đáp nhẹ xuống lá sen lấy đà phi thân vào bờ. Lúc nàng di chuyển Đào Nhất Linh thấy lóe lên trong ánh nắng một sắc vàng khá chói mắt.

Nói chuyện đôi câu Đào Nhất Linh đã nhận ra kẻ trộm là Hoa Vương, người đã đã thương tiểu Hồ. Nhất Linh bỗng rung mình run sợ. Nàng không sợ Hoa Vương ám hại nàng mà nàng sợ ánh mắt dịu dàng đến kì lạ của Hoa Vương. Đôi mắt đen hun hút của Hoa Vương như đang cuốn nàng vào đây không dứt ra được. Suy nghĩ của Nhất Linh dường như cũng bị ánh mắt đó nhìn thấu. Lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy mình trở nên sợ hãi đến vậy. Nàng vẫn cố giữ sự bình tĩnh trên gương mặt nhưng trước Hoa Vương thì điều đó là vô nghĩa. Hoa vương lấy từ trong người ra một chiếc lọ màu đen đặt xuống bàn, tươi cười nói:

- Xem như là tạ lỗi.

Nhất Linh chưa kịp hỏi thử trong lọ là gì thì Hoa Vương đã phi thân đến giữa hồ hái mấy bông sen sắp nở rồi bay qua tường nhà. Trước lúc hoàn toàn biến mất sau bức tường Hoa Vương đã kịp để lại vài lời quan trọng:

- Đó là Tam Sinh Liên. Đào Tiểu Thư hãy giữ cho mình.

Nhất Linh không biết Tam Sinh Liên là gì? Nó có tác dụng gì? Tại sao Hoa Vương lại bảo nàng giữ cho riêng mình? Nhưng nàng biết đây là một thứ quý giá, có thể nó sẽ cứu được tiểu Hồ. Nhất Linh mang theo lọ thuốc rời khỏi Đào gia trang, đi sâu vào rừng tâm tởm. Nàng vẫn sợ hãi. Đến giây phút cuối cùng của cuộc gặp mặt, Hoa Vương vẫn đọc được suy nghĩ của nàng. Ánh mắt của Hoa Vương vẫn cứ bám lấy nàng. Nàng luôn quay đầu nhìn lại phía sau bởi nàng không biết đây có phải là một cái bẫy hay không? Liệu có ai đó đang bám theo nàng để đến chỗ của Sư phụ hay không? Liệu Hoa Vương có bất ngờ xuất hiện sau lưng nàng không? Nàng là Tam tiểu thư của Đào gia trang nổi tiếng xinh đẹp, thông minh, sắc xảo nhưng đứng trước Hoa Vương nàng chỉ là một con Bạch Tầm nhỏ bé run rẩy trước Kim Tầm Vương uy quyền và hung hãn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thân Phận

- Ta phản đối!

- Hoàng thượng! Ai Da e rằng Ngài không thể phản đối được rồi. Nhưng...

Thái Hậu dừng lại nhìn Trịnh Si rồi tiếp lời:

- Nếu ngài tìm ra được cách nào vẹn toàn hơn thì không cần gả Quận chúa Thiên Tư cho hoàng tử của kẻ thù nữa.

Thái Hậu đúng là biết cách trêu đùa. Bà biết Trịnh Si chẳng có cách nào khác nên nói lời chăm trọc. Trịnh Si chỉ im lặng. Chàng thương Thiên Tư như muội muội ruột của chàng. Nếu phải gả nàng sang phương bắc xa xôi, một chút chàng cũng không muốn. Chàng muốn trực tiếp đánh với chúng một trận nhưng binh của chàng có hạn tướng tài lại chẳng có mấy ai. Nếu thật sự đánh nhau thì người chịu khổ chỉ có con dân của chàng. Chàng trách chàng thật vô dụng. Muội muội của chàng mà chàng còn không bảo vệ được sao có thể bảo vệ cả giang sơn gấm vóc này. Chàng chẳng khác gì con bù nhìn của Thái Hậu. Ngôi vị của chàng cũng là bà giúp chàng giành lấy. Từ việc đại sự, triều chính đến việc nhỏ nhặt trong hậu cung cũng do bà thay chàng lo liệu. Hóa ra làm Vua như chàng thật nhàn hạ.

- Hoàng Huynh đừng nghĩ nhiều nữa. Muội tự nguyện gả về phương bắc mà.

Thiên Tư nhìn Trịnh Si gượng cười.

- Nếu Hoa Nhi ở đây muội ấy sẽ làm gì?

Trịnh Si thở dài nhìn xa xăm.

- Hoàng Huynh! Tỷ tỷ sẽ không để muội gả đi nhưng mà muội không muốn chiến tranh muội không muốn ai chết nữa.

Thiên Tư quận chúa ôm mặt òa khóc. Nàng đã mất quá nhiều người thân rồi, nàng không muốn mất thêm ai nữa, một mình nàng hi sinh là đủ.

- Liệu bọn chúng có thật sự vì muội mà dừng lại?

Câu hỏi của Trịnh Si làm tất cả im lặng. Thái hậu không trả lời, Thân vương gia cũng không trả lời, các quan đại thần cũng chỉ đứng im tại chỗ. Cả căn phòng không một tiếng động chỉ có tiếng khóc của Thiên Tư

- Muội sẽ cố gắng khiến chúng vì muội mà dừng lại.

Giọng Thiên Tư nghẹn ngào. Một cô nương bé nhỏ như nàng có thể làm được điều đó sao?

Trịnh Si chẳng thể làm gì cho Thiên Tư ngoài việc ôm nàng vào lòng dỗ dành. Thiên Tư chỉ ước nàng là tỷ tỷ, chắc chắn nàng sẽ làm điều này thật dễ dàng.

Cả cuộc đời của Thiên Tư là một chuỗi dài mất mát. Nàng là Công chúa An Tư của Tuệ Vương Gia nhưng từ nhỏ nàng đã tự chăm lo cho cuộc sống của chính mình. Phụ thân nàng bỏ cả cuộc đời trên chiến trường. Mẫu thân nàng mất khi nàng lên năm tuổi. Sau ngày mẫu thân nàng mất phụ thân nàng đưa người hoàng huynh mới mười ba tuổi ra biên giới với ông, còn một mình nàng sống trong Tuệ Vương Phủ rộng lớn. Một ngày cuối đông, nàng nhận được tin chiến thắng từ chiến trường. Nàng trang điểm xinh đẹp ra cổng thành đón mừng. Giờ nàng đã là thiếu nữ mười lăm tuổi, xinh đẹp, duyên dáng, đã biết thẹn thùng. Nàng đứng ở cổng thành chờ đợi nhưng nàng chẳng thể đợi được họ trở về. Nàng muốn họ nhìn thấy giờ nàng xinh đẹp như thế nào,

nhưng họ không thấy được. Họ đã vĩnh viễn nằm lại trên mảnh đất đầy xương máu ấy. Lúc nhận được tin từ tướng quân Trần Nghị nàng đứng chết lặng trên tường thành. Nàng ước gì nàng đủ can đảm để gieo mình xuống. Nhưng nàng không làm được bởi nàng sợ. Nàng không sợ chết, không sợ đau, nàng chỉ sợ nàng chết rồi không ai hay biết. Nàng muốn như mẫu thân của nàng, lúc chết có người đau lòng mà khóc, có người thương nhớ đến suốt cuộc đời. Tiên Hoàng thương nàng một thân một mình nên đón vào cung phong làm Thiên Tư công chúa. Nàng không thể kháng chỉ đành mang nỗi buồn sâu thẳm vào cung. Trong Hoàng Cung sâu thẳm ấy, nàng như một con búp bê xinh đẹp, lộng lẫy nhưng tiếc thay nó lại không có cảm xúc. Rồi bỗng một ngày nàng gặp một tiểu cô nương chạt tuổi nàng cũng có thể lớn hơn nàng một chút. Cô ta không có kí ức, không có tên cũng, không có thân phận. Điều đó khiến nàng ngưỡng mộ nhưng cô ta nàng lại đau khổ. Nàng hỏi tại sao cô ta chỉ trả lời:

- Thật khó để nói một tờ giấy trắng xinh đẹp hay xấu xí.

Cuộc đời cô ta cũng như vậy, như một tờ giấy trắng, không có buồn đau nên cũng không có hạnh phúc, không có gì cả, cả một điểm tựa cũng không có. Thiên Tư tự thấy nàng thật hạnh phúc. Niềm hạnh phúc đó hóa thành nụ cười rạng rỡ hơn bao giờ hết.

- Tỷ không có kí ức nhưng tỷ biết một điều chỉ cần cười lên mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn.

Từ đó Thiên Tư và tiểu cô nương ấy trở thành tỷ muội. Nàng dành rất nhiều tình cảm cho tỷ tỷ nhưng thật buồn thay tỷ tỷ cũng bỏ nàng đi trong một ngày xuân rất đẹp. Nàng sẽ vì thiên hạ mà gả về phương bắc xa xôi. Có thể lâu lắm, cũng có thể không bao giờ nàng được trở về cố hương gặp lại Si ca, tỷ tỷ và gặp lại người nàng yêu rất nhiều. Nàng sẽ lại như con búp bê cực kì xinh đẹp nhưng không linh hồn. Nàng từng rất muốn theo Si ca rồi cùng đi phiêu bạt giang hồ nhưng thân phận quận chúa của nàng không cho phép. Nếu như không có cái thân phận này có lẽ nàng đã tự do, đã hạnh phúc.

Thiên tư chán nản mở phong thư ra xem. Chẳng biết ai gửi cho nàng ngoài bì chỉ ghi: "Gửi Tiểu Tư bé nhỏ". Nàng cảm thấy thật kì lạ bởi chẳng ai gọi nàng như thế cả: Si ca hay gọi nàng là Tư Nhi, tỷ tỷ gọi nàng là Tiểu Tiểu Tư, còn người đó cung kính gọi nàng là quận chúa. Thiên Tư đọc những dòng đầu tiên, bàn tay nhỏ của nàng run lên từng hồi: "Tư nhi, Si ca xin lỗi vì đến hôm nay mới có thể viết thư báo cho muội biết: Hoa nhi đã trở về, hiện đang ở Hàn Phủ". Trái tim Thiên Tư như vỡ vụn. Tỷ tỷ, là tỷ tỷ của nàng. Tỷ tỷ vẫn bình an và đang ở Hàn Phủ. Nàng phải làm sao? Nàng phải làm sao? Thiên Tư chẳng giữ nổi bình tĩnh nữa. Nàng hạnh phúc đến chết đi được. Nàng chẳng bận tâm thân phận quận chúa của nàng. Nàng cũng chẳng để ý đến Hoàng Cung ba lớp tường bảo vệ, hàng ngàn cấm vệ quân canh giữ ngày đêm. Nàng quyết định bỏ trốn đến Hàn Phủ gặp tỷ tỷ lần cuối trước khi được gả cho kẻ thù. Là ông trời thương nàng hay số phận an bài Hoàng Cung đột nhiên cháy. Các phi tần vì ghen ghét lẫn nhau mà phóng hỏa? Cũng có thể vì họ thấy nhàm chán nên đốt cho vui. Hoàng Cung đại loạn, nàng nhờ thế mà trốn thoát ra ngoài.

Một quận chúa như Thiên Tư vốn là cành vàng lá ngọc nhưng cực khổ cũng đã từng, thâm trầm cũng mấy phen. Đường đến Trung Sơn không dễ nhưng cũng không làm khó được nàng. Ba ngày đường xa xôi với nàng có là bao so với năm năm dài đằng đẳng. Cuối cùng Hàn Phủ cũng hiện ra trước mắt nàng. Nhưng thật là lạ, Hàn phủ lớn đến thế mà một người canh cửa cũng không có nói chỉ là cao thủ võ lâm. Nàng vào Hàn Phủ như chốn không người. Nàng đi qua đại sảnh thấy có mấy người vây quanh một nam nhân chắc hẳn ta bị bệnh sắp chết. Nàng vẫn tiếp tục đi, đi tìm tỷ tỷ. Nàng chẳng cần biết bố trí của căn nhà nàng chỉ biết nơi tỷ tỷ ở là nơi đầy nắng và hoa. Nàng dừng lại trước một căn phòng có nắng vây quanh có một chậu hoa mới trồng trước cửa. Nàng thấy một cô nương hốt hải từ trong đó chạy ra. Nàng mỉm cười: "Chắc tỷ tỷ lại bắt nạt tiểu cô nương nhà người ta nữa rồi". Nàng nhẹ nhàng mở cửa bước vào. Căn phòng gần như tan nát. Tỷ tỷ nàng là người lộn xộn nhưng đến mức này thì thật kì lạ. Rồi nàng chú ý đến vị cô nương ngồi trước gương: Y phục mỏng manh đủ để nàng thấy bờ vai gầy, làn da xanh xao, bàn tay gầy với những ngón tay nhỏ dài, đó là tỷ tỷ của nàng. Trông tỷ tỷ của nàng thật đau lòng. Thiên Tư nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hoa Vương, lấy chiếc lược hoa từ tay Hoa Vương rồi nàng bắt đầu chải. Chạy cho những nhớ thương, buồn vui, đau khổ và cả niềm hạnh phúc tương phùng. Nàng nâng niu từng sợi tóc mỏng manh, nhẹ nhàng chải chuốt rồi búi lại gọn gàng. Thiên Tư rút cây trâm ngọc trên đầu cài lên tóc Hoa Vương. Nàng trang điểm, sửa soạn cho Hoa Vương thật xinh đẹp. Họ gặp nhau mừng vui, cười nói, có biết bao điều muốn cùng nhau cựa tỏ nhưng Thiên Tư không thể đứng nhìn căn phòng như thế. Nàng dọn dẹp và thay mới mọi thứ. Nàng nhận ra một điều khác lạ, đó là căn phòng luôn đóng kín. Những chiếc cửa sổ được khóa chốt then cài từ lâu khiến nàng không thể nào mở ra được. Tỷ Tỷ của nàng là người ưa nắng nhưng giờ lại như một cái bóng nhốt mình trong bóng tối. Nàng muốn hỏi nhưng rồi lại thôi bởi tỷ tỷ của nàng làm gì cũng có một lý do chính đáng. Nàng nhìn chậu hồng yếu ớt xanh xao bởi thiếu ánh nắng. Cánh cửa sổ phía sau nó cũng chịu cùng số phận với những cái khác. Nàng cố hết sức để mở nó ra cho chậu có chút sức sống, nhưng nàng không tài nào mở được. Vô tình hay cố ý mà Thiên Tư buông một tiếng thở dài. Bỗng từ phía sau nàng, một cánh tay cũng nhợt nhạt, xanh xao vươn tới đẩy mạnh. Cánh cửa bật tung, những tia nắng mừng rỡ ủa vào phòng. Nàng cũng mừng rỡ xoay người lại ôm lấy Hoa Vương.

- Cảm ơn tỷ tỷ!

Hoa vương ôm thiên tư vào lòng, bật cười. Trong phút chốc, mọi hận thù, đau khổ đều biến mất, chỉ còn lại cảm giác hạnh phúc này hiện hữu trong trái tim của Hoa Vương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thân Phận (Tt)

Hoa Vương vừa quay về Hàn Phủ đã thấy một cỗ xe ngựa lớn đỗ ở trước phủ, chắc là của kẻ quan to chức lớn, nên vòng qua cửa sau vào phủ. Hoa Vương cứ nghĩ rằng mình đã thoát nhưng Tiểu Tư đã chờ sẵn ở đó, nhìn nàng cười nham hiểm. Hoa Vương biết mình không thoát khỏi Tiểu Tư nên ngoan ngoãn theo Tiểu Tư ra đại sảnh. Đại sảnh, một bàn tiệc lớn đã được chuẩn bị sẵn chỉ chờ Hoa Vương trở về. Tiểu Tư cứ càu nhàu cả buổi sáng

chuyện Hoa Vương bỏ ra ngoài cả đêm qua để nàng ngủ một mình, vậy mà trời mới hừng sáng đã đi đâu mất. Cả Hàn Phủ đã nghe đủ giờ đến Hoa Vương. Hoa Vương vừa tới đại sảnh đã thấy Hàn Đại Hiệp đang tiến một vị công công tuổi quá lục tuần ra về. Lão công công nghe tiếng của Tiểu Tư quay lại định cuối đầu chào ra về nhưng vừa nhìn thấy Hoa Vương mặt lão liền biến sắc, hai chân run rẩy quỳ mọp sát đất, giọng lắp ba lắp bắp:

- Bệ Hạ vạn vạn tuế, vạn vạn tuế!

Mọi người trong Hàn Phủ đều thất kinh khi nghe lão công công hành lễ với Hoa Vương như thế, chỉ có Trịnh Si và Tiểu Tư là cười thầm. Hoa Vương châu mày tỏ ra khó chịu, xua xua tay:

- Lão đầu già đứng lên, ai bảo lão hành đại lễ với ta vậy hả?

Cái cách nói chuyện của Hoa Vương với lão công công cũng khiến cả phủ kinh ngạc. Họ càng kinh ngạc càng không hiểu chuyện gì xảy ra. Lúc Lão công công đến Hàn Phủ báo cho Trịnh Si biết Tiểu Tư quận chúa đã biến mất (nào ngờ gặp quận chúa tại Hàn Phủ) cũng không hành đại lễ như thế. Tiểu Tư lúc nói chuyện với lão công công cũng có ba phần kính trọng, Trịnh Si cũng chưa bao giờ gọi Lão công công một cách bất kính như thế. Còn nữa, Lão công công vừa rồi gọi Hoa Vương là Bệ Hạ còn hô vạn tuế vậy Trịnh Si là gì? Chẳng ai hiểu gì cũng chẳng dám hỏi gì. Lão công công khó nhọc đứng lên, chân lão vẫn run lẩy bẩy.

- Bệ Hạ vẫn bình an là lão đầu già này mừng rồi. Bệ Hạ ở đây nên quận chúa trốn khỏi cung đến đây là lẽ dĩ nhiên rồi. Nhưng mà, bệ hạ trong gầy và xanh xao quá.

Hoa Vương liếc xéo lão công công một cái, biểu mô không hài lòng:

- Lão lo thân lão trước đi. Lão còn trẻ trung gì đâu mà đi đến nơi xa xôi này, cái bọn ba mùa trẻ đâu không đi mà bắt lão đi thế hả. Thái Hậu cũng thật là quá đáng.

Trong lời nói của Hoa Vương vừa nghe qua như lời châm chọc nhưng nghe kỹ lại là quan tâm tới lão công công. Ngày Hoa Vương còn ở trong cung là một tay Lão công công chăm sóc cho nàng. Bởi quen thói nũng nịu lại được công công chiều chuộng nên có chút không ngoan trong lời nói nhưng tâm lúc nào cũng nghĩ cho người khác. Hoa Vương của năm năm trước là người được Tiên Hoàng chính tay viết chiếu thư truyền ngôi báu, nhưng một kẻ mang khí chất đế vương như nàng cũng chỉ là một nữ nhi tầm thường vì lụy tình mà ăn cỏ độc tự vẫn. Ngôi Hoàng Đế được nàng đích thân trao lại cho Thái Tử Trịnh Hữu Minh (tên thật của Trịnh Si) trước lúc tự vẫn. Cứ ngỡ rằng Hoa Vương đã thành hoa tàn liễu úa, ngọc nát vàng phai, nào ngờ lại được Hàn Đại Hiệp nhờ người đưa đến Thiên Độc Môn không những không chết mà còn quay về để báo thù.

Lão công công không kiềm được nổi xúc động mà đứng khóc. Hoa Vương nhìn thấy châu mày, quay mặt đi, giọng lạnh nhạt:

- Lão mau hồi cung đi, không bà ta lại giãy lên rằng lão mất tích nữa thì mệt lắm. Mà về nhớ nói với bà ta rằng chuyện gã quận chủ Tiểu Tư ta chưa đồng ý đâu. Bà ta liệu mà tự trả lời với bên đó, đừng để chiến sự xảy ra.

- Bệ Hạ đừng làm khó lão già này mà.

Hoa Vương chừng mắt nhìn lão công công một cái:

- Khó, Tổng Quân của Đông cung hét một tiếng 200 tỷ nữ, 300 thái giám run đến tè ra quần, ho một tiếng phi tần, mỹ nữ không ai dám thờ mặt mà sợ. Lão đầu già là người làm khó ta thì có.

Cả Hàn Phủ nghe Hoa Vương nói chỉ có mắt chữ O mà mồm cũng chữ O, còn Trịnh Si cùng Tiểu Tư thì cười hi hi. Tổng Quân của Đông Cung xưa nay không ai dám động cả Đại Tổng Quân cũng kiêng dè mấy phần chỉ có mỗi Hoa Vương là dám lớn tiếng, bắt nạt lão mà thôi. Lão công công trong thân có ba kim bài: miễn tử, miễn tội và miễn nghe lệnh. Võ công của lão thì thuộc hàng cao thủ. Năm xưa không biết bao nhiêu lần lão bảo vệ Tiên Hoàng khỏi ám sát, ba lần cầm quân ra trận dẹp loạn, hai lần dẹp loạn đảng. Nếu Lão muốn làm phản thì Tiên Hoàng chỉ có nước dâng ngôi báu bằng hai tay không cần lão cướp, nếu lão muốn làm quan không biết phải thăng đến chức nào nhưng lão lại cần cẩn trung thành bên cạnh hầu hạ chăm sóc Tiên Hoàng, giờ là Trịnh Si. Hoa Vương lại được lão chăm sóc nên chẳng có gì lạ khi nàng không cần tiền tài danh vọng, cả vương quyền nàng cũng xem như không.

Lão công công nhìn thấy Hoa Vương vẫn mạnh khỏe mừng đến nỗi đôi chân đứng không vững, nói không thành lời. Lão chỉ muốn đến ôm lấy tiểu công chúa vào lòng nhưng lão nhìn sơ qua cũng biết toàn thân Hoa Vương là độc, hơn nữa lại là chốn đông người nên quỳ hành đại lễ. Hoa Vương nhìn thấy lão công công mừng vui vô cùng. Nàng chỉ muốn trở lại thành tiểu công chúa quấn quanh chân lão như ngày nào nhưng nàng biết xung quanh nàng là tai mắt của kẻ thù, cả hai tên tiểu thái giám đi theo lão công công cũng là của thái hậu cài vào làm nội gián bên cạnh lão công công. Hoa Vương đành vờ như không thân thiết với lão lắm chỉ nói những chuyện phải nói mà thôi.

Lão công công hành lễ từ biệt Hoa Vương, Trịnh Si cùng Tiểu Tư rồi hồi cung. Trước lúc về lão còn đưa ám hiệu cho Hoa Vương hẹn nơi gặp mặt. Hoa Vương cầm tin vật trên tay cười thầm. Nếu thật sự Lão công công chịu giúp nàng thì đại thù này muốn báo có khó gì, nhưng Hoa Vương lại không muốn kéo lão vào chuyện tư tình nam nữ, chuyện của nàng sao lại phiền lòng đến sự phụ cơ chứ.

Đại tiệc vẫn diễn ra nhưng chỉ có Hoa Vương là ngồi ăn còn những kẻ khác ngồi nghe Trịnh Si và Tiểu Tư ba hoa về Hoa Vương của năm năm về trước. Kiểm Trung lâu lâu lại liếc nhìn Hoa Vương một cái như thể chàng chẳng thể nào tin nổi cái kẻ không biết giữ lễ tiết, ngang ngược, độc ác, nguy hiểm... kia lại là Trịnh Hoa công chúa mà thiên hạ dùng bốn chữ "băng thanh ngọc khiết" để diễn tả, quả là không tin được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đặt Bẫy

Lão công công vừa rời Hàn Phủ chưa được một nén nhang thì Hoa Vương cũng biến mất. Nàng đã hẹn lão công công ở dịch quán ở ngoại ô Trung Sơn. Hoa Vương mặt y phục trắng, cài hoa trắng trên mái tóc đen dài. Người thường nghĩ nhà nàng có tang sự, kẻ trong giang hồ gọi nàng bằng Tuyết Hoa Tử, tên trong giang hồ trước đây Trịnh Hoa công chúa thường dùng khi trốn khỏi cung. Tuyết Hoa Tử vừa đến dịch quán đã có một tiểu nhị chờ sẵn ở cửa dẫn nàng đi ra hậu viện của dịch quán. Hậu Viện dịch quán thông ra một khu rừng trúc nằm ngoài địa phận của Trung Sơn. Ở đó có một người đợi nàng từ khá lâu. Tuyết Hoa Tử khẽ nhún người thi lễ:

- Hoa Nhi xin ra mắt Đại Minh Chủ

Hoa Vương vừa về đến Hàn Phủ đã bị Tiểu Tư nhảy bổ vào hò hét om sòm:

- Tỷ Tỷ lại có người chết, lại có người chết...

Hoa Vương đưa tay sửa lại mái tóc, giọng lạnh tanh:

- Ban ngày ban mặt sao lại có người chết?

Hoa Vương chưa dứt câu thì từ trong đại sảnh đi ra ba vị quan sai mặt mày dữ tợn. Hàn Đại Hiệp hứa hẹn đủ thứ họ mới chịu về Huyện nha đợi tin. Sau khi tiễn khách Hàn Đại Hiệp quay sang mời Hoa Vương vào trong bàn chuyện. Trong đại sảnh đã có đủ mặt. Mọi người đang bàn luận về các án mạng liên tiếp xảy ra chỉ trong một ngày, ai cũng mặt nhăn mà nhíu không khí ngột ngạt vô cùng. Hoa Vương thấy thế buông lời trêu đùa:

- Ta đi chưa được một canh giờ mà giang hồ lâm nguy đến nước này à?

Thục Quyên thấy tức tối trong lòng, giọng câu gắt:

- Mọi người đang lo đại sự không như ai kia rảnh rỗi đi dạo phố.

- Sư muội

Kiểm Trung lắc đầu ra hiệu cho Thục Quyên, mặt khác lại tìm cách xoa dịu Hoa Vương:

- Sư muội vì quá nóng lòng phá án nên có chút mất bình tĩnh, Hoa Vương đừng..

- Triệu phu nhân nói đúng mà .

Hoa Vương cắt ngang lời Kiểm Trung, trong giọng nói chứa đầy vẻ tức giận. Kiểm Trung vội chuyển hẳn câu chuyện sang vụ án:

- Hoa Vương đi bên ngoài về có nghe qua vụ án liên hoàn chưa?

- Ta chưa nghe.

Hoa Vương vẫn giận. Kiểm Trung kể vắn tắt về vụ án cho Hoa Vương nghe. Sau khi Hoa Vương rời Hàn phủ được nửa canh giờ thì quan sai đến báo tìm thấy mười một thi thể trên cánh đồng phía Bắc. Trong đó mười người được xác định là trúng độc chết có biểu hiện cơ thể chuyển sang màu tím hơi tái, ngũ quan xuất huyết, cơ thể bị co giật. Người còn lại được xác nhận là giống tử thi lần trước, cả người nạn nhân gần như chỉ còn xương với da. Thời gian từ vong của cả mười một người ước tính trải dài từ giờ Mão đến giờ Ngọ. Các nạn nhân đều không có dấu hiệu của sự chống cự, vùng vẫy hay đau đớn do trúng độc. Hoa Vương nghe qua cười khẩy một cái:

- Không tìm được mồi nên săn bầy đây mà, đúng là non nớt.

- Ý Hoa Vương là sao.

Kiểm Trung hỏi.

- Độc Tầm chỉ uống máu đồng nam không phải đồng nam nó sẽ không uống mà quay sang phun độc. Những kẻ mới luyện huyết tầm như bọn chúng không có khả năng nhận biết ai là đồng nam, hơn nữa đêm qua bọn chúng săn huyệt Triệu Đại Hiệp nên giờ rất đói đành làm liều. Xem ra không bắt sớm bọn này không được rồi.

- Hoa Vương có manh mối gì không?

Hàn đại hiệp e ngại hỏi

- Manh mới ta không có nhiều nhưng mà mũi của Triệu đại hiệp nhạy như vậy chắc sẽ ngửi ra mùi của chúng thôi. Hơn nữa chúng mới ăn no mùi còn rất nồng

- Sao tỷ tỷ biết chúng ăn no rồi.

Tiểu tư tuy không hiểu lắm nhưng cũng chen vào hỏi.

- Nếu chưa no thì giờ đã có thêm người chết rồi

Tiểu tư à lên một tiếng. Tiểu Tư muốn hỏi tiếp nhưng Hoa Vương lại tiếp lời:

- Nếu trong hai ngày tới mà không tìm ra chúng chỉ có thể đặt bẫy. Đồng nam ở Trung Sơn tìm không khó nhưng người có đủ khả năng để làm con mồi thì không nhiều. Triệu đại hiệp lại miễn dịch với hoặc tâm hương nên rất khó, đúng là khiến ta đau đầu mà.

- Hoặc tâm hương là gì thế?

Thục Quyên chưa nghe qua loại hương này nên buột miệng hỏi. Hoa Vương im lặng suy tính một chút rồi trả lời:

- Người luyện Bạch Tâm cơ thể tiết ra một hương thơm mê hoặc kẻ khác gọi là hoặc tâm hương. Tâm càng độc hương càng mạnh, người ngửi hương thơm này dù là nam hay nữ đều bị mê hoặc. Triệu phu nhân cũng đã ngửi qua rồi có nhớ không.

Thục Quyên chợt nhớ đến lần đầu gặp Hoa Vương nàng không tài nào kiềm chế được việc ngắm nhìn và ngửi hương thơm trên người kẻ đối diện. Khi hoàn toàn tỉnh táo Thục Quyên luôn cảm thấy kì lạ nhưng không thể nói với ai vì nói ra nghe rất kì hoặc, giờ thì nàng đã hiểu tại sao.

- Vậy ai sẽ là con mồi ?

Trần lâm lên tiếng hỏi. Trong đầu chàng đã có dự định cho riêng mình.

- Con mồi vô công phải tương đối bởi trong lúc đặt bẫy có thể xảy ra chấn thương hay trúng độc người thường thì rất nguy hiểm.

Hoa Vương lướt nhìn Hàn đại hiệp cười ma mị:

- Tuy Hàn đại hiệp vẫn mang thân đồng nam nhưng uy lực của ngài quá lớn bọn chúng không dám động đến.

Câu nói của Hoa Vương khiến toàn bộ ánh mắt dồn về phía Hàn đại hiệp. Có gì đâu mà lạ, dẫu đã quá tứ tuần nhưng Hàn Đại Hiệp vẫn chưa cảm tay nữ nhân bao giờ thì vẫn là đồng nam thế thôi. Chi tui phận cho Trúc Nương đi theo Hàn Đại Hiệp cũng sắp được hai mươi năm rồi, tuổi thanh xuân cũng đã qua mà danh không có phận cũng không, cả một lời tình tứ cũng chưa được nghe. Hoa Vương quay sang nhìn Kiếm Trung liếc một cái rồi quay chỗ ở khác:

- Triệu đại hiệp thì khỏi bàn, bọn chúng chưa thấy đã chạy mất dạng rồi. Còn hoàng thượng...

Hoa Vương vừa công môi thốt lên hai chữ Hoàng thượng đã khiến Trịnh Si lạnh sống lưng.

- Tam cung lục viện ba trăm mỹ nữ nói còn đồng nam có ma nó tin.

Hoa Vương ngừng lại quan sát Trần Lâm nhưng cái mặt lạnh như đồng thau của Trần Lâm khiến nàng không có hứng thú trêu đùa:

- Vậy chỉ còn lại Trần Đại Hiệp đây thôi.

Trần lâm mặt vẫn lạnh tanh không nói gì chỉ gật đầu. Chính Trần Lâm cũng nghĩ mình là người thích hợp nhất bởi Kiếm Trung sức khỏe chưa hồi phục, Trịnh Si lại là vua một nước không thể xảy ra chuyện, còn chuyện Hàn đại hiệp vẫn là đồng nam thì Trần Lâm chưa từng nghĩ đến.

- Hoa Vương thế đặt bẫy làm sao.

Thục Quyên hỏi. Hoa Vương nhìn Thục Quyên cười, nụ cười của kẻ độc được suy nghĩ kẻ đối diện:

- Bẫy không cần đặt chỉ cần tung tin Trần Đại Hiệp là đồng nam ra ngoài thì bọn chúng nhất định sẽ chạy đến. Bọn chúng rất tin vào hoặc tâm hương nên chúng chẳng sợ gì đâu. Nhưng nhất vạn không sợ chỉ sợ vạn nhất, đặt bẫy người hóa ra lại tự rơi vào bẫy.

- Ý Hoa Vương là...

Kiếm Trung ngại ngần hỏi.

- Ta chỉ sợ ta không kiềm chế được mình mà ăn con mồi trước bọn chúng thôi.

Hoa Vương vừa cười, vừa nói như nói đùa nhưng ai cũng suy nghĩ, cũng e sợ. Ai cũng biết Hoa Vương luyện độc giống bọn người kia tuy nói rằng Bạch

Tầm mà Thiên Độc Môn luyện đều là loại Độc Tầm chứ không phải Huyết Tầm nhưng Kim Tầm của Hoa Vương lại có thể luyện cùng lúc song song hai cách. Hoa Vương là kẻ tâm cao trí ngạo nên kẻ thường không thèm dòm ngó, còn những người như Trần Lâm hay Kiếm Trung thì biết đâu được. Hoa Vương là không nhất thiết phải hút máu để sống như bọn kia nhưng máu đồng nam với Hoa Vương lại hấp dẫn vô cùng.

Mọi người đang bàn kế hoạch đặt bẫy thì ngoài sân bỗng có tiếng xô đẩy, hò hét ồn ào, nên vội ra xem. Hoa ra là mấy tên gia nhân của Hàn phủ đang chặn một thiếu niên thân hình nhỏ nhắn. Một gia nhân trong có vẻ khá bình tĩnh vừa can ngăn thiếu niên xông vào vừa khuyên can:

- Thiếu hiệp, tôi đã nói là trong đây không có ai là Tuyết Hoa Nữ rồi. Thiếu hiệp nếu người không dừng lại chúng tôi sẽ ra tay đó.

Nói là vậy nhưng vị thiếu hiệp kia chỉ dùng một tay đẩy lùi cả năm gia nhân cao to gấp đôi chàng mà không tốn mấy sức. Thiếu niên vừa nhìn thấy Hoa Vương vội đạp mạnh hai chân xuống đất phi qua đầu năm gia nhân đứng trước mặt Hoa Vương cuối đầu hành lễ:

- Tuyết Hoa cô cô, sư phụ có vật muốn hiến dâng trao cho người.

Thiếu niên vừa nói vừa lấy trong người ra một chiếc hộp gỗ đưa cho Hoa Vương. Hoa Vương nhận lấy cười đa tạ trong khi mọi người kinh ngạc nhìn cả hai. Giờ họ mới nhận ra cách ăn mặc của Hoa Vương không khác gì Tuyết Hoa Nữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Gánh Nặng

Hoa Vương bình thần nắm tay Tiểu Tư đi vào trong đại sảnh, ngồi xuống ghế mặt kệ những người khác đang kinh ngạc nhìn nàng. Thiếu niên chào hỏi Hàn Đại Hiệp mấy câu rồi cáo từ. Hoa Vương đặt chiếc hộp gỗ vào tay Tiểu Tư dịu dàng cười:

- Tiểu Tư, cái này tỷ tặng muội.

Tiểu tư chẳng nghĩ ngợi gì lập tức mở hộp. Nàng kinh ngạc kêu lên:

- Tỷ tỷ sao lại cho muội cái này, là Bách Kim Ngân cùng đôi trăm Băng Thanh Ngọc Khiết của tỷ mà.

Đó là hai thứ trước đây khi còn là công chúa, Hoa Vương luôn mang theo khi xuất cung với thân phận Tuyết Hoa Nữ. Bách Kim Ngân của Tuyết Hoa Nữ xưa nay chưa mất một cây, cũng chưa từng để thoát mục tiêu. Cùng với kinh công vô ảnh, vô thanh Tuyết Hoa Nữ cũng có chút tiếng trên giang hồ.

Hoa Vương siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Tư, nỗi lòng của Hoa Vương Tiểu Tư có thấu.

- Là tỷ tỷ tặng cho muội làm của hồi môn. Đôi trăm này ta không còn tư cách mà cài nữa rồi.

Vừa nói Hoa Vương vừa cài đôi trăm vàng khảm ngọc lên tóc Tiểu Tư vừa tấm tắc khen.

- Muội cái đẹp lắm. Còn Bách Kim Ngân này, ta sẽ dạy muội sử dụng. Nơi đất lạ xứ người phải có chút gì đó phòng thân.

Tiểu Tư im lặng không nói gì. Tuy là Hoa Vương từng nói với Lão công công rằng không gả Tiểu Tư về Phương Bắc nhưng Tiểu Tư hiểu, Hoa Vương cũng hiểu chuyện chính sự không thể nói muốn là muốn, nói không là không. Tiểu Tư nâng niu những chiếc kim vàng trong tay mà nước mắt giọt ngấn giọt dài. Nàng muốn nói rất nhiều với Hoa Vương nhưng nàng nói không thành lời. Hoa Vương hiểu những gì Tiểu Tư muốn nói, nhẹ nhàng lau nước mắt trên má Tiểu Tư:

- Thân là quận chúa phải hi sinh vì giang sơn xã tắc là điều vinh hạnh, lo cho Non nước thanh bình, dân chúng ấm no là điều hạnh phúc, một chút tư tình đành gạt sang một bên. Tình tỷ muội dầu ngàn trùng xa cách vẫn đông đầy như bể lớn. Tỷ quả thật hồ thẹn không bằng muội. Phụ Hoàng đặt giang sơn vào tay tỷ, tỷ lại chối bỏ. Giờ tỷ chẳng có mặt mũi nào mà khuyên muội hay bảo muội phải hi sinh. Tỷ lấy tư cách làm tỷ tỷ mà nói với muội một điều: Hãy thương thân, rồi thương người, mới thương đến trăm họ. Muội không thương mình mà chỉ thương cho người, thương cho trăm họ cũng sẽ có lúc như tỷ trở thành oán hận. Bối lòng tham của người đời là vô hạn mà lòng bao dung của chúng ta hữu hạn vô cùng. Cứ mãi vì người mà mãi thiệt cho bản thân đến một lúc sẽ không chịu nổi nữa, cảm thấy bất công, cảm thấy phũ phàng, chán nản, bế tắc rồi không biết từ lúc nào biến thành bị thương, ai oán. Muội đừng lặp lại con đường tỷ đã đi qua. Nhớ lấy lời tỷ nếu có thể muội hãy nghĩ cho mình trước.

Tiểu Tư đôi mắt vẫn ngấn đầy lệ, gật gật đầu. Nàng khẽ liếc nhìn sang Trần Lâm mà dòng lệ tuôn tràn nhiều hơn. Tiểu Tư tự hỏi: Nếu có thể chàng có cùng ta bỏ trốn? Trần Lâm nghe những gì Hoa Vương nói mà lòng xót xa, rối bời. Quận chúa có ân rất lớn với chàng nhưng với quận chúa một chút tư tình Trần Lâm cũng không có. Trần Lâm biết tình cảm của quận chúa dành cho chàng nhiều như thế nào mới hi sinh cho chàng nhiều đến thế, nhưng miễn cưỡng đáp lại liệu có mang đến hạnh phúc cho quận chúa. Trần Lâm lại là kẻ khô khốc, không biết nói lời đường mật hay dối trá nên Tiểu Tư quận chúa cũng chịu không ít thiệt thòi. Trần Lâm chỉ có thể cuối đầu im lặng. Tiểu Tư biết lòng Trần Lâm đã nguội lạnh, đối với nàng Trần Lâm ngoài cung kính ra không hề có một chút tư tình nhưng tại sao nàng vẫn hi vọng. Hi vọng Trần Lâm vì nàng mà nói một câu, chỉ cần một câu thôi Tiểu Tư có vạn tuyền xuyên tim, vô ngựa giày xéo cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng nàng có là gì với người ta đâu chứ.

Hoa Vương hiểu tình thế bây giờ, chỉ cần nàng thật sự muốn, thật sự quyết tâm đánh một trận lớn thì Tiểu Tư không cần gả cho kẻ thù. "Đại Việt không phải không có binh tài tướng giỏi mà là thiếu một hoàng đế anh minh. Thái tử tuy thông minh, sắc bén, văn thao võ lược nhưng khí chất để vương, nắm giữ quần hùng lại không có. Công chúa Trịnh Hoa tài trí hơn người biết cách dùng người, giữ người, lại hiểu lòng dân quả là một bậc minh quân nhưng lại không có trí làm Vua, vì tình mà tự vẫn. Quyền hành rơi vào tay thái hậu Nghi Xuân, kẻ có đủ cả tham, sân, si nên triều đình mới đi đến bước đường cùng cực như hôm nay. Nhìn bên ngoài tưởng quốc thái dân an nhưng lại là dân nghèo thấp cổ bé họng sao kêu thấu cao xanh. Quan nhỏ hối lộ quan trên, quan trên bao che quan dưới, hoàng tộc thì tham tiền tài, danh vọng mà áp bức cả Hoàng Đế. Triều đình chia bè kết phái, ra sức xâu xé lẫn nhau hà hiếp dân lành. Hiền tài đều chán ngán kẻ xem như cầm, như điếc, như mù, kẻ bỏ áo mũ cân đai về quê trồng rau nuôi cá. Cả Hoàng Đế cũng bất lực bỏ trốn khỏi hoàng cung ra nhân gian đem chút tài nghệ giúp được ai thì giúp. Hoa Vương nay đã trở về nhưng trong lòng chỉ có hai chữ thù hận làm mờ mắt, chẳng bận tâm đến sinh linh đang lâm than. Lại thêm có kẻ muốn gây đại họa trong dân để soán ngôi đoạt vị. Không biết dân chúng rồi sẽ đi đâu về đâu bây giờ." Hoa Vương nhớ lại từng lời từng chữ mà Lão công công nói với nàng mà châu mày, suy tư, nghĩ ngợi. Nàng sẽ vì bách tính trong thiên hạ mà hi sinh như Tiểu Tư hay gạt bỏ tất cả chỉ để báo thù. Đại Minh Chủ nói với nàng rằng: "Giang hồ gặp đại biến không phải do kẻ trong giang hồ. Lòng tham của hân rất lớn không chỉ muốn thống trị vô lâm. Tuyệt Hoa Nữ tự mà lo liệu". Hoa Vương phải lo liệu làm sao đây? Sao nàng phải vì những kẻ không quen biết kia mà phải cực nhọc, phải chịu thương tổn? Nàng còn thù chưa trả, hận chưa báo sao có thể rảnh rang lo chuyện giang hồ. Nàng mặt kệ, nàng là quý không phải thần tiên, không lo cho ai cả.

Hoa Vương nghĩ đến đó trong lòng buồn bực, rồi ren, đập bàn lớn giọng:

- Kiếm Trung đi ra ngoài với ta.

Cái đập bàn của Hoa Vương làm bao kẻ thót tim. Tiểu Tư đôi mắt vẫn còn đọng nước, nghe Hoa Vương đập bàn sợ đến ngưng khóc. Tiểu Tư chột sợ Hoa Vương vì nàng mà động binh đao, rón rén đi tới chỗ Trịnh Sĩ cầu cứu. Trịnh Sĩ cũng chẳng khá gì hơn Tiểu Tư. Nếu thật sự Hoa Vương muốn gây chiến với giặc phương Bắc thì sẽ có một trận gió tanh mưa máu. Kiếm Trung thì chẳng nghĩ xa như hai người họ. Chẳng chỉ biết lúc này nếu ai đó vô tình chọc phải Hoa Vương thì nguy rồi. Chẳng lập tức lấy kiếm đi theo Hoa Vương.

Đi được một đoạn như nhớ ra điều gì đó Hoa Vương quay sang hỏi Kiếm Trung:

- Nếu người ngươi yêu là kẻ đẩy đất nước cùng dân chúng vào cảnh chết chóc, còn kẻ thù không đội trời chung của ngươi là kẻ có thể cứu dân cứu nước ngươi sẽ giết ai?

Kiếm Trung không cần suy nghĩ trả lời ngay lập tức:

- Ta không giết ai cả.

- Tại sao?

Kẻ thù của ta giúp ta cứu nước, cứu dân, cứu cả ta đã trở thành đại ân nhân rồi không thể giết. Còn người ta yêu lại đẩy đất nước vào cảnh chết chóc, dẫu nàng có là quỷ ma, hay yêu quái cũng là người ta thương, cũng không thể giết. Chẳng phải đất nước đã có người cứu rồi hay sao. Ta sẽ cùng nàng ấy mà chịu tội với thiên hạ, vì nàng ấy mà gánh một nửa trách nhiệm trên vai.

- Nhưng nếu ả không yêu ngươi thì sao?

- Liên quan gì chứ? Rõ ràng Hoa Vương hỏi là người ta yêu thì chỉ cần biết ta yêu nàng là được rồi, nàng có yêu ta không là chuyện của nàng ấy.

- Ngươi...

Hoa Vương không thể nói thêm câu gì nàng cũng từng nghĩ như thế nhưng...

- Nếu nàng ấy đẩy người vào cảnh hại mẹ, giết thầy, tan nhà nát cửa, hủy hoại đất nước ngươi có hận nàng không?

- Không, ta không hận. Ta chỉ không yêu nàng nữa mà thôi. Sẽ không ai có thể tiếp tục yêu một người như thế cả.

Kiếm Trung trả lời dứt khoát. Hoa Vương im lặng không nói thêm gì. Kiếm Trung là một cái đó rất giống nàng trước đây, rất thuần khiết.

- Ngươi yêu bao giờ chưa?

Câu hỏi của Hoa Vương làm Kiếm Trung ngượng đến đỏ mặt, bối rối không biết trả lời làm sao. Nếu Kiếm Trung nói chưa yêu ai thì chắc Hoa Vương sẽ cười đến rụn rồn, nhưng nói chưa yêu ai cũng đâu có đúng. Mấy hôm nay Kiếm Trung nhận ra trái tim chàng có vài điều khác lạ: luôn nghĩ về ai đó (dù toàn nghĩ xấu về người ta), lo cho ai đó (lo ai đó đi gây sự, chém giết vô tội vạ), nhớ ai đó mà tức đến không nói nên lời, ám ảnh bởi ai đó cả trong những cơn ác mộng. Kiếm Trung chột thờ dài. Trước đây lúc nào chàng hành động rất lý trí nhưng từ khi có ai đó xuất hiện chàng bắt đầu hành động theo cảm tính nhiều hơn.

Nhìn biểu hiện của Kiếm Trung đi từ ngượng ngùng sang buồn rầu tâm trạng Hoa Vương bỗng thấy khá hơn. Nàng không thể kiềm chế được mình mà bật cười buột lời chọc ghẹo:

- Ta thật là bậy bạ hết sức sao lại hỏi người đã có thể từ đã động phòng là có yêu ai chưa kia chứ.

Kiếm Trung lờm Hoa Vương một cái. Hoa Vương rõ ràng biết đó là lời nói dối mà suốt ngày cứ đem lời nói dối đó ra đùa cợt. Lỡ như Hoa Vương nghĩ Kiếm Trung thật sự có tình cảm với Thục Quyên thì biết làm sao? Kiếm Trung châu mày nói lảng sang chuyện khác:

- Hoa Vương bây giờ là lúc nào rồi mà còn đùa giỡn.

Hoa Vương nhìn gương mặt khó chịu của Kiếm Trung mà cười thích thú:

- Triệu Đại Hiệp giận rồi. Thôi ta không giận nữa. Thế Triệu Đại Hiệp có muốn bắt bọn người đó không?

- Đương nhiên là muốn.

Kiếm Trung vừa trả lời xong lập tức hối hận bởi chàng biết thế nào Hoa Vương cũng ra yêu sách.

- Vậy mua bánh ngọt cho ta.

Hoa Vương cười rất tươi trong khi Kiếm Trung mặt mày ủ rũ, biết ngay là bị gài mà vẫn bị sập bẫy.

Kiếm Trung mãi lo mua bánh ngọt khi quay sang thì Hoa Vương đã biến mất. Kiếm Trung đưa mắt nhìn xung quanh bỗng tá hỏa khi thấy Hoa Vương đang chăm chú nhìn lên lầu cao của Bách Liên Lâu (ki viện duy nhất ở Trung Sơn). Kiếm Trung vội đi tới để đưa Hoa Vương về trước khi Hoa Vương nảy ra ý nghĩ quái đản nào đó. Kiếm Trung chưa đi đến chỗ Hoa Vương đứng đã vội đưa tay bịt chặt mũi. Hoa Vương quay sang nhìn chàng cười tinh quái:

- Triệu đại hiệp có chịu được không?

Kiếm Trung không nói gì, bỏ tay xuống, cổ kim nén hơi thở, gật đầu. Cả hai cùng bước vào Bách Liên Lâu. Ngoài phố cũng lên đèn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đại Náo Bạch Liên Lâu

Bách Liên Lâu thật náo nhiệt, thật hoa lệ, thật muốn làm điều sai trái. Giữa những đám mây rêu, y phục sang trọng bước vào lại có một tiểu cô nương đi cùng một tên mặt mày hung tợn còn cầm theo kiếm lớn bước vào. Hai tên gia đình canh cửa nhìn thấy vội chặn lại:

- Cô nương đây không phải là chỗ cho cô vào.

- Ta không đến đây để đánh ghen gì đâu. Cho ta gặp ma ma.

Hai tên gia đình nhìn nhau rồi cùng lắc đầu. Nhìn Hoa Vương và Kiếm Trung có khác gì là đi đánh ghen đâu chứ. Thuở đời nay có vị cô nương nào đi ki viện mua vui không chứ. Còn cái tên cầm kiếm đi phía sau như sẵn sàng giết chết người vậy. Tốt nhất là không cho vào.

- Không được.

Hoa Vương nghĩ nếu không cho chúng chút lợi lộc chắc chúng chẳng cho nàng vào, đánh nhau với chúng thì ăn chết rồi nhưng như thế là bứt dây động rừng nên tốt nhất vẫn là cho chúng lợi lộc. Hoa Vương liếc Kiếm Trung một cái, hất đầu ý bảo chàng cho chúng bạc để chúng vào báo cho ma ma một tiếng.

- Hai vị ca ca cho ta gặp ma ma, nếu ma ma không chịu ta sẽ không vào.

Hoa Vương dùng lời ngon ngọt kèm theo một thỏi bạc lớn, hai tên gia đình không thể làm ngơ. Một tên đứng lại canh chừng không cho hai người lên vào, một tên hí hửng vào trong thông báo. Một lúc sau ma ma đi ra cùng tên gia đình. Tên gia đình nói ra nói vào còn ma ma thì cứ lắc đầu không chịu cho đến khi bà nhìn thấy hoa vương thì hai mắt sáng trưng, miệng cười tươi, là lướt mời chào:

- Khách quý. Đúng là khách quý mà. Mời vào, Mời vào.

Hoa ra ma ma vì nhìn thấy mấy thỏi bạc lớn trên tay Hoa Vương mà mờ mắt. Bà đâu có biết đại họa sắp ập đầu.

Bên trong Bách Liên Lâu, lẫn khuất trong mùi nước hoa nồng nặc, mùi rượu, mùi thức ăn, cả trong những mùi tanh hôi khác là mùi thối của tử thi, mùi lúc nào cũng lưu lại trên người kẻ luyện huyết tẩm một cách rất rõ ràng. Hoa Vương quay sang nhìn Kiếm Trung đang cố chịu đựng, trong lòng có chút xót xa. Nàng rút trâm cài trên tóc để mái tóc xỏa dài, rồi dùng khăn tay cột lại. Hương thơm từ tóc cũng như khăn tay của Hoa Vương đã lấn át phần nào mùi hôi thối kia. Kiếm Trung nhẹ nhàng thở ra, lẳng lặng đi theo sát Hoa Vương. Việc nữ nhi vào Bách Liên Lâu khiến mọi người chú ý, nhưng chẳng có mấy người thật sự chú tâm. Bọn họ chỉ tò mò, nhìn ngó, bàn tán mấy câu rồi quay lại cuộc vui của họ.

Hoa Vương nói với ma ma rằng bởi nàng nghe tiếng hát ngọt ngào nên mới muốn vào xem. Ma ma nghe thế liền tần ngần mấy cô nương trong Bách Liên Lâu vừa đẹp vừa có tài. Bà dẫn Hoa Vương cùng Kiếm Trung lên lầu xem múa hát. Bà chọn cho hai người vị trí tốt nhất mà bà chỉ để dành cho khách

quý. Từ trên lầu nhìn xuống thấy một đám người đứng, ngồi, chăm chú xem ca múa. Trên sân khấu có ba bốn cô nương đang đánh đàn, thổi sáo, một cô nương cất giọng hát ngọt ngào, nhưng kẻ làm cho Hoa Vương và Kiếm Trung chú ý chính là vị cô nương đang nhảy múa ở giữa sân khấu. Nàng có dáng người thanh thoát, động tác uyển chuyển, đôi mắt hút hồn, y phục mỏng manh che hờ làn da trắng, gương mặt xinh đẹp ẩn hiện sau chiếc khăn the càng làm nàng thêm quyến rũ. Nhìn nàng cứ như một tiên nữ đang nhảy múa vậy. Chỉ là không ai biết rằng sau nét đẹp thần tiên đó lại là một con quỷ nhỏ giết người, uống máu.

- Cô ta là ai vậy?

Hoa Vương chỉ tay về phía cô gái đang nhảy múa hỏi ma ma.

- Là Hồng Hoa, hoa đáng của Bách Liên Lâu này đây.

Ma ma lại ca một bài ca bất tận về Hồng Hoa: nào là Hồng Hoa xinh đẹp, Hồng Hoa múa rất đẹp, rất khéo tay, nói chuyện rất ngọt ngào... Hoa Vương chẳng để tâm gì đến lời ma ma nói. Nàng đưa mắt liếc nhìn xung quanh bọn nam nhân ở dưới lầu lẫn trên lầu. Chợt mắt nàng dừng lại ở một tên thư sinh, dáng người gầy, nhỏ, ăn mặc có chút nghèo nàn, đang chăm chú nhìn Hồng Hoa múa. Hoa Vương tự hỏi sao trong đám công tôn vương tử lại có một kẻ nghèo hèn? Sao Bách Liên Lâu lại cho kẻ đó vào? Rồi Hoa Vương nhìn sang Hồng Hoa nàng chợt hiểu ra thâm cười. Hồng Hoa múa rất đẹp, đôi mắt rất đa tình nhưng ánh mắt thì chỉ tập trung tại một điểm, đó là tên Thư sinh. Hoa Vương chợt muốn đùa một chút. Nàng bưng ly trà từ từ thưởng thức, từ từ chờ đợi.

Kết thúc điệu múa Hồng Hoa gỡ khăn che mặt tung lên cao làm bọn nam nhân hô hào, chen chúc, tranh giành nhau chụp lấy. Từ trên gác Hoa Vương tung người qua các chần song chụp lấy chiếc khăn tay đang bay trên không, đưa lên mũi ngửi, kèm theo một nụ cười ma mị. Hoa Vương nhẹ nhàng đáp xuống cạnh Hồng Hoa khiến Hồng Hoa giật mình, mắt thẳng băng ngã về phía sau. Hoa Vương nhanh nhẹn vòng tay qua eo Hồng Hoa đỡ lấy nàng. Bàn tay lạnh giá của Hoa Vương làm Hồng Hoa cảm thấy bất an nhưng khi nàng nhìn thấy nụ cười gian ác trên môi Hoa Vương thì nàng bắt đầu lo sợ. Hoa Vương kéo mạnh Hồng Hoa vào sát người mình, kề môi vào tai Hồng Hoa thì thầm. Lúc này Hồng Hoa mới thật sự cảm nhận hết sự nguy hiểm của kẻ đang ôm nàng. Gương mặt hồng Hoa biến sắc, đôi mắt căng lên hết cỡ, âm thanh lọt qua kẽ răng thoát ra ngoài:

- Cô là ai?

Hoa Vương vẫn không buông Hồng Hoa ra, nhìn những nam nhân xung quanh bằng ánh mắt đầy khiêu khích nàng lớn giọng:

- Ma ma ta chọn cô này.

Một đám nam nhân la ó phản đối, một số không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Kiếm Trung thì đang khổ sở không nghĩ rằng Hoa Vương lại quậy phá đến mức này. Chẳng biết Hồng Hoa là một trong năm cô nương tấn công chàng đêm hôm trước nhưng có lẽ Hoa Vương đã làm quá lỗ rồi.

Hồng Hoa tìm mọi cách thoát khỏi cánh tay Hoa Vương nhưng nàng không thể. Nàng bắt lực hết lên:

- Ta chỉ bán nghệ không bán thân.

- Ta cũng đâu có mua thân của nàng làm gì hà tiểu mỹ nhân?

Nói là nói vậy như bàn tay của Hoa Vương lại làm điều trái lại. Hoa Vương đưa bàn tay sờ từ hông Hồng Hoa sờ xuống mong nàng, tay còn lại thì vuốt ve khuôn mặt của xinh đẹp của Hồng Hoa. Bàn tay lạnh giá của Hoa Vương làm Hồng Hoa rùng mình. Hồng Hoa nhắm mắt lại, cố kìm nén hơi thở, bởi nàng sợ đôi mắt ma mị, nụ cười sắc bén cùng hương thơm ngọt ngào trên người Hoa Vương như thể chỉ cần nhìn thêm chút nữa, ngửi thêm chút nữa nàng sẽ sả vào lòng kẻ sở khanh này mất. Bọn nam nhân vẫn đang la ó, ma ma cùng các cô nương khác thì nhón nháo chẳng biết chuyện quái quỷ gì thế này. Tất cả bọn họ đều lo sợ một điều, đó là Hoa Vương sẽ hái hoa giữa đám đông. Ai chứ Hoa Vương dám làm, Kiếm Trung nghĩ thế. Chẳng định đi xuống ngăn cản Hoa Vương làm điều quá đáng thì mắt chàng phát ra một luồng sát khí. Kiếm Trung nhìn thấy trong đám đông ánh sáng của vũ khí, Hoa Vương đang gặp nguy hiểm. Nhưng Kiếm Trung không nghĩ rằng kẻ dám liều mạng tấn công Hoa Vương lại là tên thư sinh nghèo tay không cầm nổi con dao. Hồng Hoa phát hoảng khi thấy Đại Phúc cầm dao lao thẳng về phía Hoa Vương, nàng muốn ngăn Đại Phúc lại nhưng nàng đang bị Hoa Vương ôm chặt, không làm gì được chỉ có thể hét lên:

- Đại Phúc dừng.

Hoa Vương biết có kẻ định giết nàng nhưng một chút bận tâm cũng không có. Hoa vương vẫn giữ chặt Hồng Hoa nhìn Đại Phúc cười khiêu khích. Không kiềm chế được nữa, Đại Phúc liều mạng nhắm thẳng Hoa Vương mà đâm tới. Thật may cho hắn khi Kiếm Trung đã kịp nhảy xuống ngăn hắn lại. Cánh tay của Đại Phúc bị Bàn tay to lớn của Kiếm Trung nắm chặt, đau buốt. Đại Phúc buột phải buông tay để con dao rơi xuống đất. Thật ra Kiếm Trung chưa dùng tới một phần sức chỉ là tên thư sinh quá yếu mà thôi.

- Đại Phúc.

Hồng Hoa lo lắng kêu lên. Đại Phúc là thanh mai trúc mã của nàng, hai người đã được hai bên gia đình hứa hôn từ khi còn nhỏ. Nhiều năm trước cha mẹ Hồng Hoa cùng mất bệnh nặng. Cha nàng không qua khỏi đã liả đời để lại người vợ cũng đang nguy kịch và đứa con gái chưa được mười lăm tuổi. Ma ma của Bách Liên Lâu thấy Hồng Hoa có nhan sắc lại thông minh, nhanh nhẹn nên ngó ý muốn mua. Hồng Hoa cùng đường bí lối đành nhắm mắt đưa chân mà gặt đầu. Tiền bán thân Hồng Hoa dùng để chôn cha, mời lang y chữa bệnh cho mẹ, một ít nàng đưa cho Đại Phúc đi học chữ để sau này thi đỗ làm quan có tiền chuộc thân cho nàng. Đại Phúc không muốn nhìn người thương bên ba chốn phong hoa tuyết nguyệt nhưng nhà hắn cũng nghèo sơ nghèo xác lấy gì mà cứu giúp Hồng Hoa. Hắn bỏ công sức ra học hành, thi cử chỉ mong được như Hồng Hoa nghĩ, đỗ được công danh, có tiền chuộc Hồng Hoa rồi cưới nàng làm vợ. Nhưng chuyện chốn quan trường một kẻ khờ như nàng làm sao hiểu. Học văn Đại Phúc có thừa nhưng tính tình hắn ngay thẳng, chân chất không đả nôi với vương quyền và đồng tiền nên hai lần đi thi đều rớt thê thảm. Mẹ Hồng Hoa cũng đã qua đời, nếu giờ Đại Phúc

cũng có mệnh hệ gì Hồng Hoa cũng không thiết sống nữa.

Kiểm Trung thấy tên thư sinh không còn nguy hiểm nữa nên buông tay ra. Chàng quay sang nài nỉ Hoa Vương:

- Hoa Vương đừng quay nữa.

Hoa Vương nhìn nét mặt khổ sở của Kiểm Trung cười thích thú, buông vị tiểu mỹ nhân ra giọng đầy tình nghich:

- Ta chỉ đùa chút thôi mà sao mọi người căng thẳng quá vậy.

- Người đùa kiểu này chắc ta chết sớm.

Kiểm Trung nhăn mày, Hoa Vương cười trông rất vui vẻ. Hoa Vương không nghĩ rằng có người muốn nàng chết ngay lúc này. Hồng Hoa vừa nghe Kiểm Trung gọi cô nương trước mặt nàng là Hoa Vương thì mọi lí trí của Hồng Hoa đều biến mất. Nàng chỉ biết rằng nếu không giết ả thì nàng, cả Đại Phúc đều sẽ chết. Cái giọng lạnh lẽo như từ địa ngục vọng về của Hoa Vương cứ vang lên văng vẳng trong đầu nàng: “nàng chọn ai trong bọn họ?”, “chẳng có ai là đồng nam ngoài tên thư sinh kia đâu”. Hoa Vương đã nhắm đến Đại Phúc, Hồng Hoa không thể để hắn xảy ra chuyện, không thể để tương lai của nàng tắt lịm ở đây, chỉ còn cách giết Hoa Vương mà thôi.

- Hoa nhi, đừng mà.

Đại Phúc hét lên khi nhìn thấy Hồng Hoa cầm kiếm định giết Hoa Vương. Kiểm Trung nhanh tay kéo Hoa Vương ra phía sau lưng chàng, rút Hắc Kiếm đánh trả. Thanh Kiếm trên tay Hồng Hoa bị đánh văng ra xa, tay nàng cũng bị thương bởi đường kiếm sát bén của Kiểm Trung. Hồng Hoa ôm lấy cánh tay đang chảy máu nhìn Kiểm Trung đầy oán hận. Mọi chuyện càng lúc càng tệ hơn. Bách Liên Lâu hoa lệ phút chốc trở nên hoang loạn, một đám người la hét, nháo nhào, chen chúc, dẫm đạp nhau chạy ra ngoài. Kiểm Trung quay ra sau nhìn Hoa Vương lo lắng hỏi:

- Hoa Vương không sao chứ?

Hoa Vương im lặng lắc đầu. Đương nhiên nàng không bị thương nhưng sao tim nàng lại đau đến vậy.

- Đừng làm bị thương tiểu mỹ nhân của ta.

Hoa Vương vẫn buông lời đùa cợt nhưng chẳng có chút gì là vui vẻ hay thích thú.

- Hoa Vương đừng..

Kiểm Trung bỏ dở câu nói khi nhìn thấy đôi mắt đờm buồn của Hoa Vương. Chàng tự hỏi: Hoa Vương đang nghĩ gì mà buồn đến thế. Hồng Hoa nhìn thấy Kiểm Trung cùng Hoa Vương nói chuyện, tình tứ như thế chẳng có sự tồn tại của nàng mà tức giận. Hồng Hoa lại nghĩ đây là cơ hội tốt của nàng bởi họ không hề chú ý đến nàng nên âm thầm phóng bạch tơ về phía Kiểm Trung. Kiểm Trung đã cảm nhận được, định vung kiếm chém tơ nào ngờ tên thư sinh ngọc Đại Phúc đã đứng chắn trước chàng hứng trọn độc bạch tằm. Hắn nhìn Hồng Hoa lắc đầu, khuyên ngăn:

- Hoa Nhi đừng lại đi.

Hồng Hoa kinh ngạc nhìn Đại Phúc. Tại sao hắn lại làm vậy? Chẳng phải vừa rồi hắn còn định giết Hoa Vương sao? Hồng Hoa vội thu bạch tơ về nhưng đã quá muộn. Tơ của Huyết Tầm vừa chạm vào da thịt thì độc đã chạy thẳng vào tâm mạch. Đại Phúc lúc thấy Hoa Vương đang khinh bạc Hồng Hoa nên bất chấp tất cả cầm dao xông vào, nhưng hắn chỉ mong cứu được Hồng Hoa chứ không có ý định giết người. Lúc hắn nhìn thấy sát khí trong đôi mắt Hồng Hoa, hắn biết nếu hắn không làm gì đó thì hắn sẽ hối hận cả đời. Hắn muốn cứu lấy linh hồn của Hồng Hoa dù đổi cả bằng mạng sống. Đại Phúc ôm lấy lồng ngực, từ từ khụy xuống đất. Hồng Hoa vội đỡ lấy hắn, ôm vào lòng, bật khóc. Nàng nhìn Đại Phúc đau đớn, sợ hãi, giọng đầy oán trách:

- Sao ca lại ngốc như vậy. Ca có mệnh hệ nào muội biết phải làm sao?

Hoa Nhi nhìn thấy cảnh trước mắt mà tâm dao động. Cái cách mà tên thư sinh gọi "Hoa Nhi" khiến nàng không thôi nhớ về quá khứ. Nàng nhớ về một người cũng từng gọi nàng như thế, một người cũng từng nhìn nàng với ánh mắt đầy bất lực như tên thư sinh lúc nhìn thấy Hồng Hoa muốn giết người mà không làm gì được. Hoa Vương chỉ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nhưng lòng nàng lại để tâm vô cùng. Quá khứ cứ thế ùa về như một cơn bão tố. Khi nàng tỉnh lại, nàng đã ở trong hoàng cung. Khi nàng tỉnh lại, mọi thứ chỉ còn lại tiếc nuối. Nàng khóc lóc, nàng oán trách. Nàng chỉ còn lại một mình trên cõi đời này. Người nàng yêu đã chết, vì sự ngốc nghếch của nàng mà chết. Nàng chẳng kịp nói lời gì, chẳng kịp nhìn nhau lần cuối. Khi nàng tỉnh lại, nàng chỉ còn một mình.

- Hoa Vương.

Kiểm Trung nhìn thấy vẻ thất thần của Hoa Vương lo lắng, khẽ lay bờ vai nàng. Hoa Vương dùng đôi mắt bi thương nhất nhìn Kiểm Trung. Nàng ngã vào người Kiểm Trung ngất lịm. Nàng tự cắt đứt tâm mạch của chính mình. Nàng chỉ muốn chết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tình Cùng Nghĩa Tận

Hoa Vương đã hôn mê hai ngày. Từ Đại Phu, đại phu giỏi nhất Trung Sơn, cũng chỉ biết lắc đầu bởi lão không tài nào bắt được mạch Hoa Vương. Rõ ràng người vẫn còn sống nhưng toàn thân lạnh ngắt, hơi thở gần như không có, mạch tượng thì không tìm thấy, chỉ có thể dựa vào ý trời. Hoa Vương trở nên như thế người lo lắng kẻ âm thầm mừng vui. Kiếm Trung vẫn luôn túc trực bên giường Hoa Vương. Chẳng tự hỏi điều gì khiến nàng trở nên như thế. Lúc nhìn thấy Hoa Vương như thế Kiếm Trung chỉ có đau lòng. Một tiểu cô nương như nàng đã trải qua bao nhiêu đau đớn rồi, đã phải chịu đựng bao nhiêu thống khổ rồi. Kiếm Trung nhận ra rằng những gì chàng đã trải qua chẳng là gì với tiểu cô nương này cả. Hoa Vương vẫn nằm trên giường ngủ say. Gương mặt nàng gầy gò, làn da xanh xao, đôi môi nhợt nhạt làm người nhìn thêm đau lòng. Hôm nay đến ngày bọn chúng đi săn, việc tìm ra bọn chúng đã phải dừng lại vì Hoa Vương đang hôn mê, mọi người quyết định vẫn đặt bẫy dù không có Hoa Vương, con mồi vẫn là Trần Lâm.

Dương Thần Nam nhận được tin tình báo về việc Hàn Phủ đặt bẫy các nữ thuộc hạ của hắn. Hắn lại nhận được tin Hoa Vương giờ đây sống dở chết dở. Lúc Dương Thần Nam biết Hoa Vương chính là Trịnh Hoa công chúa hắn cũng có chút dè chừng, e sợ, nhưng giờ Hoa Vương như một cái xác nằm thoi thóp hắn còn ngần ngại gì mà không cho Hàn Phủ biết đến sự hiện diện của hắn.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Trần Lâm làm con mồi chờ đợi ở một khu phố vắng, Hàn Đại Hiệp cùng một vài bộ đầu canh chừng xung quanh. Người của Hàn Phủ phân bố rải rác khắp Trung Sơn để theo dõi động tĩnh của bọn giết người hút máu. Trịnh Si chốt ở cánh đồng phía bắc chặn đường lui của chúng. Kiếm Trung cùng Thục Quyên đi khảo sát khắp nơi, chờ hành động của bọn chúng mà tiếp ứng cho những người còn lại. Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ, trời đã quá nửa đêm mà bọn chúng chưa xuất hiện. Mọi người đều sốt ruột, mệt mỏi, lo lắng. Chẳng lẽ bọn chúng đã tìm được con mồi khác? Không lý nào bọn chúng xuất hiện mà không ai hay bởi người của Hàn Phủ và Huyện nha đã rải khắp Trung Sơn. Hay bọn chúng đã cai được máu? Cũng có thể, Hoa Vương đã tính sai thời điểm? Mọi người gần như bỏ cuộc.

Hàn Phủ chẳng còn mấy ai, đến Tiểu Tư và Trúc Nương cũng đi phụ mọi người một tay. A Ly đứng ngồi không yên lo cho mọi người, không biết có ai gặp nguy hiểm gì không. A Ly buông tiếng thở dài. Hoa Vương vẫn hôn mê như thế. Nếu có Hoa Vương đi cùng thì A Ly đã không lo lắng đến thế. A Ly muốn đi ra ngoài xem thử nhưng bỏ Hoa Vương ở lại một mình nàng cũng không yên tâm. Không có gì làm, A Ly đành bưng nước tưới cây Hồng ở góc phòng cho Hoa Vương.

Hoa Vương mở mắt tỉnh dậy, đôi mắt nàng đỏ ngầu đầy chết chóc. Gương mặt xanh xao hẳn lên những lần chỉ máu chẳng chịt. Nàng nghe thấy tiếng thở dài liên tục ngồi dậy. Nàng nhìn kẻ đang đứng quay lưng về phía nàng mỉm cười để lộ hàm răng sắt nhọn. Nàng lao về phía A Ly như một cơn gió. Trong đêm thanh vắng, Hàn Phủ vang lên một tiếng hét thất thanh.

Trịnh Si vẫn đợi ở cánh đồng phía bắc. Vẫn chưa có tin tức gì từ phía Trần Lâm cũng như Kiếm Trung. Bầu trời tối đen, khó khăn lắm mới nhìn rõ bàn tay. Trong đêm vắng chỉ nghe có tiếng gió xào xạc, tiếng côn trùng kêu rả rít. Ở đây lại gần rừng tối nên muỗi nhiều vô số kể. Trịnh Si chẳng thể đứng yên, lúc nào chàng cũng phải cử động để muỗi không cắn nhưng cả người chàng đã chẳng chịt những nốt đỏ do muỗi cắn. Trịnh Si quyết định không đợi nữa mà đi về xem mọi chuyện như thế nào sao lại chẳng có động tĩnh gì thì sau lưng chàng phát ra tiếng bước chân cùng cái giọng ngọt ngào quen thuộc.

- Si ca!

- Hoa Nhi muội tỉnh rồi à.

Trịnh Si gần như reo lên.

- Dạ.

Nghe cái kiểu dạ ngọt xớt của Hoa Vương Trịnh Si mừng vui vô cùng. Lúc trước Hoa Nhi luôn ngọt ngào, đáng yêu như thế. Trịnh Si nắm nhẹ lấy đôi tay lạnh của Hoa Vương tỏ rõ sự mừng vui.

- Tốt quá rồi. Chúng ta về thôi. Không biết mọi người sao rồi? Bọn chúng đã mất bẫy chưa hay đã xảy ra chuyện gì rồi?

Trịnh Si vừa nói vừa dắt Hoa Vương ra khỏi cánh đồng phía Bắc. Đi được vài bước thì Hoa Vương kéo Trịnh Si đứng lại, thở thè hỏi:

- Si ca có thương Hoa Nhi không?

Câu hỏi ngốc nghếch của Hoa Vương khiến Trịnh Si bật cười:

- Ca không thương muội thì thương ai chứ!

- Vậy ca có sẵn sàng chết vì muội không?

Trịnh Si bỗng hốt hoảng khi nhìn thấy đôi mắt sáng hoắt đỏ ngầu của Hoa Vương trong bóng tối. Bởi quá vui mừng khi Hoa Vương đã tỉnh lại, còn nói chuyện với mình như trước đây mà Trịnh Si không hề để ý. Giờ Trịnh Si nhận ra nguy hiểm thì đã quá muộn màng. Trịnh Si buông bàn tay Hoa Vương ra, bước lùi từng bước, rồi xoay người bỏ chạy. Trên cánh đồng mênh mông một tiếng cười ghê rợn vang lên làm cả côn trùng hoảng sợ mà im bật.

Kiếm Trung, Thục Quyên, Hàn Đại Hiệp đã họp mặt cùng Trần Lâm. Mọi người đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

- Hay ta về Hàn Phủ rồi tính tiếp.

Kiểm Trung đề nghĩ. Kiểm Trung đột nhiên thấy vô cùng bất an. Chẳng muốn quay về Hàn Phủ xem Hoa Vương như thế nào. Mọi người đang bàn tính thì trong bóng tối phát ra tiếng bước chân nặng nề, một cái bóng dài xuất hiện. Tất cả đều cầm chặt chui kiếm sẵn sàng chiến đấu. Nhưng khi người đó bước ra ánh sáng mọi người mới phát hoảng, đó chính là A Ly. A Ly đang lê từng bước chân trên đất, một chân nàng đã bị thương. Trên người A Ly đầy máu, một phần y phục bị xé rách, cánh tay trái gần như bị phế, trên cổ vẫn còn hằn rõ dấu răng. Kiểm Trung nhìn thấy hết hoảng chạy đến đỡ nàng. A Ly nhìn Kiểm Trung bằng đôi mắt sợ hãi tội cùng, giọng run rẩy:

- Thiếu gia cẩn thận, Hoa Vương mất lý trí rồi.

Kiểm Trung như chết lặng. Kẽ có thể khiến A Ly ra nông nỗi này còn ai khác ngoài Hoa Vương chứ. Chẳng luôn sợ điều đó xảy ra. Lúc quyết định đồng ý điều kiện của Hoa Vương, Kiểm Trung đã biết chàng đang đưa một kẻ nguy hiểm về nhà, nhưng trong sâu thẳm tâm chàng vẫn tin rằng Hoa Vương không phải là quỷ dữ. Chàng tự lừa mình rằng chàng có thể khống chế được Hoa Vương. Càng ở lâu bên Hoa Vương, Kiểm Trung càng tin rằng ở đâu đó bên trong Hoa Vương vẫn là một người tốt, hay ít nhất không phải là một kẻ ác, giết người cuồng sát. Nhưng nhìn A Ly mà xem, người đã theo Kiểm Trung suốt bao nhiêu năm qua, không màn gian khổ, tui nhục mà hầu hạ, chăm sóc chàng, giờ đang thoi thóp chờ chết trên tay chàng. Có gì đau đớn hơn khi nhìn người thân bên cạnh mình chết mà không làm gì được. Hàn Đại Hiệp chẳng tin vào mắt, vào tai mình nữa. Hoa Vương ngại biết trước đây chẳng lẽ thật sự đã chết. Trần Lâm vẫn lạnh lùng đứng đó nhưng chàng đang cảm phần vô cùng. Ngay từ đầu Trần Lâm đã đề phòng Hoa Vương bởi cảm giác nguy hiểm mà Hoa Vương mang lại. Thêm vào đó võ công của Hoa Vương thuộc loại tàn độc bậc nhất trong thiên hạ. Một kẻ chuyên dùng độc chẳng phải loại tốt lành gì. Khi Trần Lâm biết Hoa Vương là công chúa Trịnh Hoa, lại hết mực yêu chiều Tiểu Tư quận chúa thì chàng mới bắt đầu thôi đề phòng, nhưng xem ra chàng vẫn quá vội vàng. Thục Quyên nhìn A Ly đau đớn, thoi thóp mà bên trong ngùn ngụt sát khí. Nàng chỉ muốn băm dằm cái kẻ yêu ma quỷ quái đó ra thành muôn vạn mảnh. Chính à đã xáo trộn cuộc đời nàng, khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ như thế này. À có chết trăm vạn lần cũng không đủ.

Trong không khí âm trầm, thê lương một tiếng cười ma quỷ vang lên trên bầu trời. Tất cả ngược lên nhìn thì thấy một bóng người đang mang theo một người khác đang bất tỉnh lướt ngang trên đầu. Trần Lâm rít lên qua kẽ răng:

- Trịnh Si.

Một nỗi sợ hãi vô hình chiếm lấy tâm trí những người có mặt ở đó. Kiểm Trung trao A Ly lại cho Thục Quyên rồi cùng Hàn Đại Hiệp, Trần Lâm đuổi theo Hoa Vương. Họ chưa đi được bao xa thì bị bốn cô nương đột ngột xuất hiện vây quanh. Hàn Đại Hiệp, Kiểm Trung, Trần Lâm đang sốt ruột lo cho Trịnh Si vậy mà còn bị cản đường. Cả ba không cần biết bốn vị cô nương kia trong người có độc, cũng không để ý Hoắc Tâm Hương của họ lợi hại cỡ nào, rút kiếm phá vòng vây. Cả ba vừa đánh vừa chạy, họ không có nhiều thời gian, chỉ cần trễ một khắc thôi họ cũng sẽ không cứu được Hoa Vương.

Bốn nữ thuộc hạ của Dương Thần Nam không hề hay biết Hoa Vương đã tỉnh lại, cũng không biết tình hình tồi tệ đang diễn ra. Họ chỉ nghĩ đến con mồi đang ở trước mặt. Dương Thần Nam tính dùng tương kế tựu kế. Hắn dẫn các nữ thuộc hạ đợi cho đến khi bốn người Hàn Phủ chờ đợi mòn mỏi, mất dần kiên nhẫn lẫn sự cảnh giác sẽ đột ngột xuất hiện mà đánh úp. Hoa Vương đang bất tỉnh những người còn lại không có gì đáng ngại. Tuy Kiểm Trung miễn dịch với Hoắc Tâm Hương nhưng lúc ngửi thấy hương trên người các nữ thuộc hạ hắn cũng dờ dộng chết không làm gì được. Dương Thần Nam đứng trong bóng tối quan sát thấy sự vội vã, lo lắng của Kiểm Trung, Trần Lâm cùng Hàn Đại Hiệp có chút bất thường tính thay đổi kế hoạch nhưng Dương Thần Nam chưa kịp ngăn cản thì các nữ thuộc hạ vì quá đói đã xông ra ngoài. Dương Thần Nam vẫn đứng nhìn ba người của Hàn Phủ cùng bốn vị cô nương đánh nhau mà không có ý ngăn cản hay tiếp cứu. Bất chợt Dương Thần Nam nghe sóng lưng lạnh ngắt. Một ánh mắt vô hồn đang nhìn hắn chằm chặp. Một nụ cười ma quái vang lên khe khẽ sau lưng hắn. Dương Thần Nam từ từ xoay người lại, hắn hết hoảng bước lùi mấy bước thật nhanh. Khi hắn nhận ra thì hắn đã đứng cạnh cuộc hỗn chiến. Tất cả đều dừng tay. Không ai hiểu chuyện gì xảy ra cho đến khi nhìn thấy Hoa Vương. Kiểm Trung khẽ kêu lên:

- Hoa Vương.

Hoa Vương đi ra từ bóng tối. Đi theo phía sau Hoa Vương là một Trịnh Si không hồn phách, chàng đã trung Hoắc Tâm Hương cực mạnh của Hoa Vương.

- Ta vừa nhận ra Thiệu Vương gia đây vẫn là đồng nam.

Tất cả ánh mắt đều dồn về Dương Thần Nam. Cả Dương Thần Nam cũng kinh ngạc. Dấu rằng Hoa Vương là Trịnh Hoa công chúa nhưng hắn và nàng chưa từng gặp mặt sao có thể nhận ra hắn là Thiệu Vương Gia. Thật ra Hoa Vương lợi hại đến mức nào. Dương Thần Nam nhìn gương mặt vô cảm của Trịnh Si mà e sợ. Hắn đã từng nhìn thấy cách Hoắc Tâm Hương khống chế kẻ khác nhưng đến mức vô thức vô hồn như Trịnh Si hắn chưa bao giờ thấy. Một cơn gió thổi qua mang theo hương thơm ngọt ngào của Hoa Vương. Hoa Vương chợt thật đẹp, thật quyến rũ, nụ cười của nàng như đang tỏa nắng. Dương Thần Nam khẽ thốt lên ba chữ " Bạch Liên Hương". Hoa Vương nhìn hắn cười ma mị:

- Xin lỗi ta không phải thiên hạ đệ nhất kĩ nữ.

Câu nói của Hoa Vương làm Dương Thần Nam chợt bừng tỉnh. Hắn đứng cách xa Hoa Vương đến ba thước vậy mà suýt nữa đã bị Hoắc Tâm Hương của nàng khống chế nói gì đến Trịnh Si đang đứng cạnh nàng. Hắn ra hiệu cho các nữ thuộc hạ lùi lại để tránh trúng phải Hoắc Tâm Hương. Kiểm Trung lo lắng cho Trịnh Si, cũng lo lắng cho Hoa Vương muốn xông lên phía trước đánh thức Hoa Vương nhưng đã bị Hàn Đại Hiệp avf Trần Lâm kéo lại.

- Đây không phải là lúc. Chúng ta đang rơi vào thế bất lợi đành phải chờ thời cơ ra tay vậy.

Hàn Đại Hiệp thì thầm khuyên can Kiểm Trung. Kiểm Trung đành im lặng nghe theo.

Hương thơm của Hoa Vương vẫn cứ bám lấy Dương Thần Nam. Hắn sợ mình không chống lại nổi liền lấy thanh kiếm từ một nữ thuộc hạ phía sau tự cắt vào tay mình. Mùi máu tanh của hắn, cùng cơn đau từ vết cắt tạm thời giữ hắn an toàn.

- Trịnh Hoa, ta với ngươi không thù không oán, nếu hôm nay ngươi để ta đi ta hứa sau này sẽ hậu tạ ngươi.

- Không cần sau này.

Dương thần Nam kinh ngạc nhìn Hoa Vương hỏi:

- Thế ngươi muốn gì?

- Bỏ lại bốn vị tiểu mỹ nhân đó, ngươi cứ tự nhiên mà đi.

- Ta không hiểu?

- Trong người bọn họ có bạch tâm, máu bọn họ lại thuần khiết. ta rất thích. Ngươi thấy sao. Vụ làm ăn này quá lời rồi. dẫu sao bọn họ cũng không sống nổi quá tháng sau ngươi giữ lại làm gì. Mang cho ta làm bữa tối. Ngươi lại được an toàn rồi đi. Quay trở về Vô Thần Phái của ngươi mà chuyên tâm nghiên cứu lại cách nuôi bạch tâm và luyện huyết tâm. Sau này tìm ta trả thù cho bốn tiểu mỹ nhân kia. Ngươi có đồng ý.

Những gì Hoa Vương nói không hề sai. Dương Thần Nam đã biết cách luyện huyết tâm của hắn có vấn đề cũng như các nữ thuộc hạ của hắn sẽ chết bởi bạch tâm đang chết dần trong cơ thể họ. hắn chỉ không ngờ là Hoa Vương lại biết rõ như thế lại để hắn đi dễ dàng như thế. hay là Hoa Vương có ý đồ gì khác? hắn không nghĩ được nhiều như thế. lúc này giữ mạng sống là trên hết.

- Ta đồng ý.

Dương Thần Nam vừa nói vừa dùng kinh công bay đi mất dạng trong bóng tối để lại bốn thuộc hạ hoang mang, sợ hãi, thất vọng, đau đớn cùng một con quỷ dữ. Hoa Vương tiến về phía các nàng với sự thèm khát không kìm chế. Các nàng sợ hãi ôm chặt lấy nhau, run rẩy chờ chết.

- Hoa Vương dừng lại.

Giọng nói danh thép của Kiếm Trung làm các nàng bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn. Trước mắt các nàng, Hàn Đại Hiệp, Trần Lâm cùng Kiếm Trung tay cầm chắc kiếm sẵn sàng chiến đấu với Hoa Vương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Muộn Phiền

Trung Sơn ngập tràn trong bóng tối, bao trùm lên tất cả bầu không khí đầy chết chóc. Ở một góc phố sự tức giận của Thục Quyên đang sôi sục, A Ly đang thoi thóp trong vòng tay bất lực của nàng. Cách đó một dãy phố, bốn vị cô nương luyện huyết tâm đang đứng ôm nhau run sợ. Con đoi của họ đang dần khiến họ mất sức, còn con đoi của kẻ khác đang muốn kết thúc cuộc đời họ. Hoa Vương hai mắt đỏ ngầu, toàn thân tỏa ra hoặc tâm hương cực mạnh cùng sát khí. Đứng bên cạnh nàng là Trịnh Si đang trong tình trạng vô hồn vô thức. Đang đứng chắn ngang ngăn không cho Hoa Vương tiếp cận bốn cô nương kia là Hàn Đại Hiệp, Trần Lâm, và Kiếm Trung. Cả ba người đều tay cầm chặt kiếm sẵn sàng hy sinh nếu đó là điều cuối cùng họ có thể ngăn Hoa Vương lại. Khi chắc rằng Dương Thần Nam đã đi xa Kiếm Trung lập tức tra thanh Hắc Kiếm trở về võ trong sự kinh ngạc của mọi người. Lúc Kiếm Trung nhìn thấy A Ly toàn thân là máu vì quá phần nộ mà chẳng kịp nghĩ suy. Lúc đó Kiếm Trung đã nghĩ rằng Hoa Vương trở mặt chứ chưa bao giờ nghĩ rằng Hoa Vương đánh mất lý trí. Một người chưa bao giờ để lộ tâm cơ như Hoa Vương dẫu có đánh mất lý trí thật sự cũng không để kẻ khác nhìn thấy có chăng là Hoa Vương cố tình cho hắn thấy. Giờ Kiếm Trung nhìn Hoa Vương đôi mắt thâm sâu, gương mặt xương xẩu, toàn thân tỏa ra sát khí ngùn ngụt, hoặc tâm hương lại mạnh mẽ đến kinh người chàng mới nhận ra rằng Hoa Vương chưa động đến một giọt máu hay một giọt độc nào cả. Hoa Vương biết trận này không đánh thắng nổi Dương Thần Nam nên Hoa Vương đành ra kẻ hung hiểm này. Chỉ có một điều Kiếm Trung không hiểu đó là Hoa Vương đâu cần làm thế, bởi những người có mặt ở đây quá nửa là kẻ Hoa Vương đang muốn giết, nửa còn lại đâu liên quan gì đến cuộc đời của Hoa Vương. Kiếm Trung không biết nhiều về quá khứ của Hoa Vương, cũng không thể hiểu được toan tính, suy nghĩ của Hoa Vương nhưng Kiếm Trung biết hành động hôm nay của Hoa Vương không phải vì dân chúng ở Trung Sơn, càng không phải vì chàng.

Hoa Vương nhìn Kiếm Trung thu Hắc Kiếm về, thì cũng thu về sát ý, buông rơi cơ thể như một cánh hoa rơi xuống đất. Kiếm Trung nhìn thấy chỉ muốn bay đến để đỡ lấy Hoa Vương nhưng Trịnh Si đã đón lấy Hoa Vương ôm vào lòng. Kiếm Trung nhận ra rằng Hoa Vương là một đóa hoa vương giả đầy cao sang, dẫu đang bị nhân gian vui đập thì chàng cũng không thể nào với tới.

Trịnh Si nhìn tiểu cô nương nhỏ nhắn trong vòng tay, đau lòng rơi nước mắt. Trịnh Si nhớ rõ mòn một ánh mắt lúc Hoa Vương nói với chàng về thân phận của Dương Thần Nam trên cánh đồng phía bắc. Trong ánh mắt đó ngoài hận thù và đau khổ chẳng còn lại gì. Lúc đó Trịnh Si chẳng còn nhận ra tiểu cô nương trước trước mặt là Hoa Nhi ngày nào nữa. Hoa Nhi của ngày ấy trong đôi mắt ngập tràn một tình thương yêu to lớn và dịu dàng hết mực. Mỗi nàng cười ảm áp như những tia nắng buổi sớm xua tan đi những giọt sương lạnh lẽo, cô độc. Vậy mà giờ đây...

Trịnh Si bế Hoa Vương đi bỏ lại tất cả sau lưng:

- Hoa Nhi à! Một tiểu cô nương như muội đáng lẽ ra phải có một cuộc sống hạnh phúc trong một ngôi nhà bình thường mới đúng. Sao lại đặt trên vai

muội nhiều gánh nặng như thế chứ? Trong lòng muội chỉ hận thù thôi cũng đã nặng nề lắm rồi. Giang sơn để ca thay muội gánh, dù gánh không nổi ca cũng sẽ gánh. Ca không chạy trốn nữa. Ca sẽ làm tất cả vì muội, chỉ cần muội cười thôi.

Hoa Vương đã hôn mê một đêm một ngày khiến tình hình Hàn Phủ càng thêm rối rắm. Bốn vị cô nương luyện Huyết Tầm đang bị Huyết Tầm hành hạ vì không có máu cho chúng uống. Từ đại phu và Hàn Đại Hiệp vì kẻ cùng lực cạm nên xin máu của các đồng nam trong phủ cho bọn họ uống để giữ tính mạng. Vị cô nương thứ năm đã được tìm thấy trong căn nhà nhỏ ở rừng Tầm Tối. Tên thư sinh Đại Phúc cũng ở đó. Cả hai đều bị trúng độc rất nặng. Trịnh Si cùng A Ly cùng bị trúng Thiên Niên Độc của Hoa Vương. A Ly vẫn còn cầm cự được, còn Trịnh Si tuy lượng độc bị trúng không nhiều nhưng lại dùng đến chân khí nên độc chạy vào tim đang nguy kịch. Tất cả mọi người đều chờ Hoa Vương tỉnh dậy.

Kiểm Trung vẫn luôn túc trực bên giường của Hoa Vương. Nhìn cơ thể Hoa Vương tiều tụy, hơi thở thoi thóp mà Kiểm Trung đau lòng khôn xiết. Chẳng hạn chính mình quá kém cỏi, quá vô dụng để cho Hoa Vương bao phen nguy hại đến tính mạng. Lúc đưa Hoa Vương rời Hoa Cung là Kiểm Trung đã hứa bảo vệ Hoa Vương, nhưng người được bảo vệ lại là chàng, chàng chẳng làm gì được cho Hoa Vương cả. A Ly đặt chậu nước xuống bàn, cầm một con dao nhỏ chia ra về phía Kiểm Trung, giọng đầy đau đớn:

- Kim tâm của Hoa Vương vốn dĩ là Huyết Tầm.

Kiểm Trung nhìn A Ly trân trối như muốn hỏi rằng: chắc chắn chứ. A Ly gật mạnh đầu khẳng định lời nàng nói là sự thật. Kiểm Trung khẽ mỉm cười nhận lấy con dao từ tay A Ly. Kiểm Trung biết Hoa Vương thích máu của chàng, đã mấy lần chàng bị hoặc tâm hương ngọt ngào của Hoa Vương không chế khiến chàng tự đưa cổ cho Hoa Vương hút máu. Kiểm Trung cũng biết dầu là bạch tâm hay kim tâm đã ăn độc hay là đã uống máu thì chỉ cần làm điều ngược lại sẽ chết. Độc tâm là ăn độc sinh máu, nếu cho nó uống máu cũng như đổ nước xuống sông hoàn toàn vô dụng, độc tâm không có độc sẽ đối chết. Còn nếu huyết tâm lại ăn phải độc thì bị trúng độc mà chết bởi cơ thể nó chỉ có thể sinh ra độc từ việc hút máu chứ không chuyển hóa được độc. Kiểm Trung luôn nghĩ Kim Tâm của Hoa Vương là dạng độc tâm bởi Hoa Vương trước giờ luôn dùng độc, tuy cũng có lúc Hoa Vương có biểu hiện hứng thú với máu, nhưng cũng chỉ là đùa cợt chứ chưa bao giờ thấy Hoa Vương thật sự uống máu. Kiểm Trung không hiểu tại sao Kim Tâm của Hoa Vương trước đây là Huyết Tầm giờ lại là Độc Tâm, nhưng chàng không muốn nghĩ nhiều đến thế bởi cứu Hoa Vương mới là quan trọng nhất. Từng giọt, từng giọt máu đỏ thẫm của Kiểm Trung rơi xuống chạm vào đôi môi tái nhợt khô nứt của Hoa Vương như những giọt nước rơi xuống xa mạc cần cỗi nhiều năm, thật vô dụng. Kiểm Trung như muốn cắt cả mạch máu, đổ cả dòng sông máu vào miệng Hoa Vương nhưng A Ly đã kịp thời ngăn lại. A Ly băng bó vết thương cho Kiểm Trung mà đứt ruột, bầm gan. A Ly chưa bao giờ nhìn thấy Kiểm Trung đau đớn, bất lực đến mất lý trí như thế này. Hóa ra yêu một người có thể khiến người ta thành một kẻ ngu khờ, điên dại. Kiểm Trung đã thức canh Hoa Vương một đêm, một ngày mà chẳng ăn uống gì, lại vừa cắt rất nhiều máu cho Hoa Vương một môi tựa thành giường thiếp đi.

Hoa Vương mơ hồ tỉnh lại, vị tanh tươi của máu tươi vẫn còn trong miệng, môi vẫn vương màu đỏ thẫm dầu đã được Kiểm Trung lau kỹ. Nàng hốt hoảng ngồi dậy thì nhìn thấy Kiểm Trung đang tựa lưng thành giường mà ngủ, sắc mặt tái nhợt, trên cổ tay vẫn đang quấn vải trắng, máu từ vết thương rịn ra nhuộm đỏ cả tấm vải. Hoa Vương chợt hiểu ra sự việc. Hoa Vương nhìn kẻ đối diện mà châu đôi mày: "Là do ngươi ngốc hay là ngươi quá lương thiện đây. Ngươi chẳng qua chỉ là con cò trong tay ta, ngươi là con chốt qua sông để ta giành thắng cả bàn cờ, nhưng khi ta thắng rồi ta cũng sẽ vứt ngươi đi mà thôi. Hôm nay ngươi cứu ta về sau ngươi sẽ hối hận. Bởi những kẻ ta muốn báo thù trong đó có mẫu thân của ngươi, sư phụ của ngươi, bằng hữu của ngươi. Nếu ngươi biết điều này liệu ngươi có sẵn sàng cứu ta nữa không. Ta sẽ không vì hôm nay mà dừng lại, cũng không phải vì chút hi sinh của ngươi mà xóa bỏ thù hận. Nếu ngươi trách ta thì hãy trách sự ngu ngốc của ngươi trước. Sao trên thế gian này lại có kẻ ngốc là ngươi chứ". Tâm tư Hoa Vương nặng trĩu. Ngày nọ nàng bảo Kiểm Trung đưa nàng rời Hoa Cung, trong đầu đã lập ra một kế hoạch lợi dụng chàng để trả thù Triệu Tú Quyên. Nhưng trong kế hoạch hoàn hảo đó của nàng chưa bao giờ tính đến sự ngu ngốc của Kiểm Trung. Nhìn chàng, Hoa Vương lại thấy đầu đó hình ảnh của chính nàng năm xưa. Với chàng, dường như Hoa Vương cảm thấy có chút không nỡ ra tay bởi nếu nàng tiếp tục thì kẻ chịu đựng đau khổ nhiều nhất chính là Kiểm Trung, kẻ không một chút liên quan gì đến hận thù suốt bao năm qua của nàng. Nhưng dừng lại ư? Vì một kẻ không liên quan mà dừng lại ư? Không được. Trịnh Thiếu Nam, tên đầy đủ Thiệu Vương Gia cũng là Dương Thần Nam, phải chết trong trăm vạn lần đau khổ nàng đã chịu. Triệu Tú Quyên, mẹ của Kiểm Trung cũng là sư phụ của Hoa Vương, phải chịu dày vò, đau khổ để trả lại những ngày tháng địa ngục của Hoa Vương. Còn những kẻ ngoài kia, những kẻ dù vô tình hay cố ý đẩy nàng vào cảnh hôm nay đều không được sống yên ổn. Hoa Vương quyết trả thù cả thiên hạ này.

Kiểm Trung chấp chôn nửa tỉnh nửa ngủ thấy Hoa Vương đang ngồi suy tư cố gắng hết sức để ngồi dậy. Kiểm Trung lo lắng cho sức khỏe của Hoa Vương hỏi han đủ điều nhưng lòng chàng lại lạnh lẽo vô cùng. Hai người đang ngồi trên một chiếc giường, đối diện nhau hai mắt nhìn nhau nhưng Kiểm Trung nhìn trong mắt Hoa Vương chỉ thấy có thù hận, không có sự tồn tại của chàng. Nếu hôm nay Kiểm Trung thật sự vì cắt máu cho Hoa Vương mà chết, có lẽ Hoa Vương sẽ nhanh chóng quên chàng, quên rằng chàng từng xuất hiện trong cuộc đời Hoa Vương. Kiểm Trung dấu tiếng thở dài vào trong vờ như chẳng có gì để nặng trong lòng, bưng bát nước đến cho Hoa Vương thấm môi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Lựa Chọn

"Ai cũng không được, nhưng Hoa Vương thì được"

A Ly nhìn cả Kiểm Trung lẫn Hoa Vương đều như thế không khỏi đau lòng. Nàng biết làm sao để giúp họ đây. Một người là người nàng thầm ngưỡng mộ từ lâu. Một người là người nàng muốn dùng cả đời mình để bù đắp. Giữa họ là một sợi dây oan nghiệt được gọi là số phận.

A Ly nhớ rất rõ lần đầu gặp Hoa Vương, lúc đó Hoa Vương chỉ vừa mới nhập cung vài ngày. Liễu Gia là một gia tộc chuyên buôn bán lụa là gấm vóc. Các phi tần cung nữ trong cung rất yêu thích loại vải thượng hạng của Liễu Gia. Hoàng Thượng cũng không ngoại lệ. Liễu Nhi Gia lại nổi danh là thợ may

gỏi nhất cả nước nên lễ dĩ nhiên hẳn được triệu vào cung may y phục mới cho Trịnh Hoa công chúa. Đi cùng Liễu Nhị Gia là con gái thứ hai của hán Liễu Bất Phán Ly. A Ly vẫn nhớ tấm biển vát vàng trên cánh cửa của cung công chúa năm đó đề ba chữ: Thiên Hoa Cung. Lúc A Ly cùng cha theo vị công công bước vào trong, A Ly chẳng thể nào tin được vị tiểu cô nương trước mặt là một công chúa nếu không có vài chục nha hoàn cùng thái giám đang quỳ hầu. Đó là một tiểu cô nương nhỏ nhắn, gương mặt rất bình thường, cả người không tỏa ra bất kì khí chất vương giả nào, y phục mặc trên người tiểu cô nương lại là y phục của nha hoàn đã cũ. Tất cả thợ may trong hoàng cung đều bị công chúa đuổi đi bởi chẳng có ai may y phục vừa ý nàng. Nàng thà mặc đồ của nha hoàn chứ không mặc đồ họ may. Ngồi trên ghế đang uống trà, mặt cho công chúa quăng hết đồng y phục xuống đất và chửi mắng bọn thợ may vô dụng là một lão công công, lão luôn tự gọi mình là lão thân dù tuổi vừa qua tứ tuần, gương mặt ôn nhu, đôi mắt như nước hồ thu khẽ chớp động, nổi bật hơn tất cả là mấy tóc trắng như tuyết, một nét đẹp hoàn mỹ mà không lời nào có thể tả được. Nơi hoàng cung này nếu nói lão là đệ nhất mỹ nhân không ai không đồng ý.

Tiểu công chúa tức giận ngồi xuống ghế, thì lão công công cũng đặt mạnh chén trà xuống bàn thêm lời đe dọa

- Nếu các người để Hoàng Thượng thấy công chúa mặc y phục của nha hoàn thì đầu các người e rằng không giữ nổi rồi.

Tất cả đều run sợ, quỳ rạp sát đất, một lời cầu xin tha mạng cũng không dám nói ra. Vị công công đưa hai cha Liễu Nhị Gia đến may y phục cho công chúa cũng không khỏi sợ hãi, khúm núm bước vào trong giọng run bần bật:

- Dạ bẩm công chúa.

- Chuyện gì?

Công chúa hét lên. Công chúa trong nhỏ nhắn nhưng giọng nói lại rất uy lực có thể vì nàng là công chúa. Vị công công nghe công chúa lớn tiếng nạt sợ hãi quỳ mọp xuống sát đất, giọng run cầm cập:

- Cha con Liễu Gia đã đến rồi ạ.

Công chúa nghe vị công công nói thế liền hướng ánh mắt ra cửa. Đôi mắt công chúa chợt sáng lên khi nhìn thấy A Ly. A Ly ngăn người nhìn công chúa, không hiểu sao A Ly lại thấy công chúa không có chút gì là đáng sợ, nếu như không muốn nói nhìn công chúa rất đáng yêu và gần gũi. A Ly chợt giật mình nhận ra mình đang bị cha nắm tay kéo quỳ xuống vái lạy, nhưng gối A Ly chưa chạm đất thì công chúa đã ngăn lại:

- Không cần hành lễ. Ta thích tiểu cô nương này, giữ lại làm nha hoàn.

A Ly tròn mắt nhìn kẻ ngang ngược trước mặt. Có lý nào như vậy, chỉ cần thích là giữ lại làm nha hoàn sao? Sao không chịu hỏi người ta là ai? Có đồng ý hay không?

- Bẩm công chúa chuyện này e lại không được.

Liễu Nhị Gia mạnh mẽ trả lời dẫu hấn vẫn chưa được đứng lên.

- Hà?

Chỉ một chữ "Hà?" của công chúa mà ai nấy cũng run sợ, trong giọng nói của nàng đầy sự giận dữ và uy lực. Liễu Nhị Gia nhìn thẳng vào mặt công chúa kiêu ngạo nói:

- Tiểu nữ A Ly của thảo dân sau khi tròn 17 sẽ gả vào Hạnh Cung (Cung của Thái Tử) làm vương phi của Thái Tử nên không thể làm nha hoàn cho công chúa được ạ.

Liễu Nhị Gia tuy lời nói có vẻ khiêm nhường nhưng giọng điệu lại chẳng xem công chúa trước mặt ra gì. Công chúa quay sang hỏi lão công công đang ngồi trên ghế:

- Lão đầu già có đứng không.

Lão công công không nói gì chỉ gật đầu. Công chúa đưa ánh mắt liếc qua hai cha con Liễu gia hứ một tiếng rồi bỏ đi. Công chúa vừa ra khỏi cửa, một nha hoàn liếc mình, lê gối đến quỳ lạy dưới chân:

- Công chúa tính đi đâu ạ?

- Ta đi xin Thái Tử nhường tiểu cô nương ấy lại cho ta.

Nói rồi công chúa bỏ đi. Nha hoàn quỳ dưới chân công chúa rón rén đi theo sau. Sau nha hoàn đó là mười tên thái giám đi theo sau. Liễu Nhị Gia ngờ ra không biết chuyện gì đang xảy ra với hấn thì lão công công ngồi trên ghế bồi thêm mấy câu như sét đánh ngang tay:

- Thái tử rất chiều tiểu công chúa. Liễu Nhị Gia, ta e là ngài không làm nổi quốc cử rồi.

Lão công công vừa nói vừa đứng lên đi theo tiểu công chúa. Lúc đi ngang qua Liễu Nhị Gia, lão vỗ vỗ nhẹ tay lên vai Liễu Nhị Gia, cái vỗ tay không dùng sức mà gần như dùng toàn bộ sức. Liễu Nhị gia ngồi bệt xuống đất. Hấn mất tất cả rồi. Chỉ vì một chữ "thích" của tiểu công chúa đó mà giấc mộng là Quốc Cữu của hấn ta tanh. Hấn luôn kiêu căng chẳng xem ai ra gì. Lúc nào hấn cũng nói với mọi người con gái hấn sẽ gả cho Thái Tử. Trong Hoàng Cung, hấn cũng chỉ nể sợ thật sự vài ba người, những người còn lại hấn không để vào mắt. Giờ hấn chỉ là cha của một nha hoàn mà thôi.

A Ly cũng không biết việc nàng trốn khỏi Liễu Gia là đúng hay sai nữa. Lúc gặp lại Hoa Vương A Ly đã chẳng thể nào nhận ra cho đến khi nàng gặp lại lão công công năm xưa và nghe Trịnh công tử khẳng định rằng Hoa Vương là Trịnh Hoa công chúa ngày xưa. A Ly không nhận ra được công chúa không phải vì công chúa lớn lên đã đổi thay mà vì A Ly chưa lần nào có dịp nhìn vào mắt Hoa Vương. A Ly chợt nhận mặt đưa tay bịt chặt vết cắn của Hoa Vương trên cổ nàng. Nàng đang kim chế chất độc bằng số Vô Độc Hoàn mà Hoa Vương đã cho nhưng chúng sắp không còn tác dụng với chất độc đang mạnh lên từng phút, từng giây trong cơ thể nàng. A Ly ước gì lúc đó Hoa Vương thật sự uống máu của nàng thì mọi chuyện đã không tệ như lúc này.

Kiểm Trung đưa Hoa Vương quay về từ Bách Liên Lâu trong tình trạng hôn mê bất tỉnh. Từ Đại Phu có cố gắng bao nhiêu cũng không bắt được mạch của Hoa Vương. Rõ ràng là người còn sống nhưng toàn thân lạnh ngắt, hơi thở như không, mạch tượng như cá lặn sâu dưới đáy biển không tìm thấy. Kế hoạch đặt bày lại không thể dừng lại nên đành tiến hành mà không có Hoa Vương. A Ly biết Hoa Vương không dễ chết như vậy. Nàng chỉ lo những kẻ ở ngoài kia đang gặp nguy hiểm. A Ly muốn ra ngoài phụ giúp mọi người nhưng Hoa Vương thì sao? Không thể để Hoa Vương ở lại một mình. A Ly nhìn chậu hồng bệ bậu cửa sổ sắp héo khô mà lòng lo sợ. Thường ngày Hoa Vương vẫn chăm sóc chậu hồng và không cho ai đến gần bởi nó cực độc. A Ly muốn chậu hồng tươi trở lại cũng như Hoa Vương tỉnh lại nên bạo gan dùng kim trích máu tươi cho cây. Chiếc kim nhỏ vừa chạm vào ngón tay, một giọt máu đỏ liền ứa ra, mùi máu tươi lập tức lan tỏa khắp cả căn phòng làm thức tỉnh kẻ đang hôn mê trên giường. A Ly vẫn chẳng hay biết gì cứ nặn máu tưới hoa. Đột ngột có kẻ vô lý nàng từ phía sau, cần phập hăm rặng sắc nhọn vào cổ nàng. A Ly hoảng sợ hét lên thất thanh. Tiếng hét của A Ly nhanh chóng chấm dứt bởi nàng nhận ra bàn tay lạnh của kẻ phía sau đang siết chặt eo nàng, là Hoa Vương. A Ly cắn chặt răng, hai bàn tay bấu chặt vào bậu cửa sổ để không phát ra bất kỳ tiếng kêu đau đớn nào. Nàng không hề muốn Hoa Vương dừng lại. Nhưng Hoa Vương lại ý thức được người nàng sắp giết chính là A Ly. Những giọt máu nóng của A Ly chạm vào môi Hoa Vương, đi qua đầu lưỡi, chạy vào cổ họng, rồi từ đó theo kim tự chạy khắp cơ thể. Chúng là thứ quyến rũ nhất trên đời nhưng cái giá của chúng cũng đắt nhất trên thế gian này. Hoa Vương vội vã đẩy A Ly ra, liên tục lùi về phía sau. Nàng dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn A Ly đầy đau đớn. Hoa Vương cả thở cũng không dám bởi chỉ hít vào một chút thôi là mùi thơm của máu sẽ khiến nàng mất đi lý trí. Hoa Vương thì thầm một điều làm A Ly quá đau lòng:

- Ai cũng được, A Ly không được.

A Ly từ từ đi đến bên Hoa Vương. Nàng không sợ Hoa Vương làm hại nàng, nàng chỉ sợ Hoa Vương sẽ biến mất. A Ly nhẹ nhàng lau vết máu trên môi Hoa Vương, chạm bàn tay nhỏ vào gương mặt mặt lạnh giá, nhợt nhạt, chẳng chịt những lần chỉ máu màu đỏ. Nàng khẽ ôm lấy Hoa Vương, giọng đầy mỉa mai:

- Ai cũng không được, Hoa Vương thì được.

Hoa Vương gần như gục ngã trên vai A Ly. A Ly thật gần, mùi máu thật ngon, nó làm cho Hoa Vương chẳng thể nào tỉnh táo được. Hoa Vương nuốt khan một cái như nuốt con dúi vào trong, cố gắng kim chế con quỷ bên trong mình:

- A Ly làm ơn, băng bó vết thương lại và tránh xa ta ra có được không.

A Ly chợt nhận ra nàng đang làm khổ Hoa Vương, vội vàng buông Hoa Vương ra, cố gượng cười.

- A Ly xin lỗi! Chút nữa thì A Ly làm khổ Hoa Vương rồi.

A Ly nói xong lặng lẽ lui ra ngoài để Hoa Vương một mình ngồi lại trong căn phòng vắng lạnh. A Ly cứ nghĩ, chỉ cần Hoa Vương bình phục dần cho nàng có chết cũng cam tâm tình nguyện, nhưng nàng chợt nhớ ra một điều quan trọng: kẻ còn sống có sống tiếp được không? A Ly chợt nhớ về Kiểm Trung, toàn thân nàng run lên. Nếu hôm nay nàng chết, liệu Hoa Vương có vì nàng mà trở nên điên loạn. A Ly ngoái đầu nhìn lại căn phòng phía sau lưng, nàng tự hỏi Hoa Vương đã nghĩ gì lúc ấy, lúc Hoa Vương bất giác thốt ra lời từ trái tim: "Ai cũng được, A Ly không được"?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lời Thì Thầm Của Quá Khứ

- Si Nhi lại đây

Một nam nhân trạc ngũ tuần, toàn thân khoác kim y, gương mặt lạnh lùng, dáng đứng uy nghiêm vẫy tay gọi một thiếu niên độ 16, 17 tuổi đang đùa giỡn cùng các cung tần mỹ nữ. Thiếu niên nghe nam nhân gọi lập tức dừng cuộc vui chạy về phía nam nhân, đôi mắt sáng lên ngáy ngồ chẳng khác gì một đứa bé. Nam nhân nắm lấy bàn tay của tiểu cô nương đang nép phía sau lưng kéo về phía trước mặt thiếu niên:

- Đây là Hoa Nhi, từ nay Hoa Nhi sẽ là muội muội của con. Con hãy chăm sóc muội muội thật tốt nhé.

- Vâng thưa Phụ Hoàng.

Thiếu niên vừa nói vừa đón lấy bàn tay của tiểu cô nương từ tay nam nhân, miệng cười rục rờ:

- Con sẽ chăm sóc tốt cho muội muội.

Trịnh Si giật mình tỉnh dậy, mồ hôi ướt đầm cả áo. Trịnh Si nằm nhìn trần nhà, giờ bàn tay lên trước mặt mà nhìn ngắm. Giấc mơ là tiếng gọi từ quá khứ vọng về, thật ngọt ngào nhưng cũng đầy xót xa. Chàng buông một tiếng thở dài:

- Là mơ thôi sao?

- Ca tỉnh rồi à. Mơ thấy cô nào mà trông thất thần vậy.

Cái giọng đầy mỉa mai của Hoa Vương làm Trịnh Si hoàn toàn tỉnh khỏi giấc mộng. Chàng nhào người ra khỏi giường nhìn Hoa Vương, mỉa lại một câu:

- Ta mơ thấy một tiểu cô nương thân mật kim giáp, tay cầm trường thương, bám áo ta đòi ăn bánh ngọt.

Trịnh Si vừa nói vừa bật cười trong khi Hoa Vương đang chừng mắt nhìn chàng đe dọa. Trịnh Si bỗng nhìn lãng đi nơi khác, giọng trầm buồn:

- Muội còn đau không? Mấy vết sẹo có còn đau không?

Hoa Vương ngẩn người ra một lúc rồi chợt hiểu ra Trịnh Si đang hỏi về thương tích của những tháng ngày trên xa trường. Nàng nở một nụ cười buồn đến xót xa:

- Muội mất cảm giác lâu rồi.

Là mất cảm giác từ tác động bên ngoài. Nàng không thấy nóng lạnh, không cảm nhận được sự mềm mại hay cứng cáp, dù bị thương như thế nào cũng không cảm thấy đau đớn. Cũng không biết là trong quá trình luyện độc đã khiến cơ thể Hoa Vương mất đi xúc giác hay là do đau đớn quá nhiều khiến nỗi đau từ bên ngoài cứ như không.

- Muội có hận ta không?

Giọng Trịnh Si trầm hơn nữa gần như không nghe thấy.

- Muội dẫu cho có hận cả thiên hạ cũng không hận ca đâu.

Hoa Vương nhìn Trịnh Si bằng ánh mắt triu mến nhất, nở một nụ cười dịu dàng hết mực.

- Cảm ơn vì muội đã ở đây

Trịnh Si vừa nói vừa bước xuống giường, chàng lê tấm thân rã rời, bước chân lú xú như sắp ngã đi đến bên cạnh Hoa Vương. Chàng chậm rãi ôm nàng vào lòng:

- Cảm ơn muội vì đã ở xuất hiện trong đời ta. Ta hứa sẽ làm cho muội hạnh phúc trở lại.

Đáp lại những lời nói ngọt ngào của Trịnh Si là cái giọng lạnh lùng, vô cảm, đáng ghét của Hoa Vương:

- Ca không sợ chết hả?

Trịnh Si buông Hoa Vương ra gãi đầu cười hi hi:

- Dẫu sao cũng đang trúng độc, trúng thêm chút nữa thì có sao.

- Ca chỉ giỏi nói thôi.

Hoa Vương liếc Trịnh Si một cái rồi ném đồng ý phịch vào tay chàng.

- Mặt vào rồi đi theo muội.

- Muội dìu ta đi?

- Không bao giờ.

-

Tiếng cười nói từ trong phòng của Trịnh Si không quá lớn nhưng đủ làm kẻ đứng bên ngoài đau lòng, tủi phận, buồn bã bỏ về. Một người là Hoàng Thượng, Vua của một nước. Một người là công chúa lừng lẫy một thời. Hai người là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau, lại không cùng huyết thống. Hai người vốn có hôn ước từ trước chỉ là chưa chịu thành thân. Hắn có tư cách gì mà chen vào. Hắn làm sao có thể chạm vào kẻ vương giả đầy cao ngạo đó. Hắn chỉ có thể chôn chặt nỗi lòng này, tình cảm này. Hắn sẽ không bao giờ nói ra, không bao giờ để lộ ra dù chỉ một chút tư tình. Hắn đi thật nhanh rời khỏi nơi đau lòng ấy, để không nhìn thấy, nghe thấy, cảm nhận thấy sự hạnh phúc của người ta. Hắn từ bỏ.

A Ly nghe nói Trịnh Si đã tỉnh lại vội chạy đến phòng chàng để giúp Hoa Vương giải độc cho Trịnh Si trong khi thân nàng cũng đang mang độc. Từ xa, Kiểm Trung đang từ phòng Trịnh Si vội vã đi về phía nàng. A Ly định cất tiếng gọi nhưng nàng chưa kịp mở miệng thì Kiểm Trung đã lướt qua nàng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó A Ly cảm nhận được 1 giọt nước mắt đã rơi xuống từ đôi mắt đầm buồn của Kiếm Trung. A Ly chưa bao giờ thấy Kiếm Trung như thế. Chuyện gì đã xảy ra? Điều gì đã khiến Trung Nhi đau lòng đến khóc?, A Ly tự hỏi mình. Nàng muốn đuổi theo Kiếm Trung nhưng bóng chàng đã khuất sau hành lang. Không được, không thể để Trung Nhi một mình trong tâm trạng tồi tệ như thế được. Thế nào Trung Nhi cũng tìm gốc nào đó để trốn. A Ly phải đi tìm Kiếm Trung, đưa chàng về.

Hoa Vương từ xa nhìn thấy A Ly đứng ngơ ngời ra nhìn về phía cuối hành lang một lúc rồi bỏ đi về phía đó vội gọi lại:

- A Ly

A Ly nghe tiếng Hoa Vương gọi miễn cưỡng dừng lại. A Ly chờ Hoa Vương đi đến gần rồi cuối đầu chào:

- Hoa Vương

Hoa Vương nhìn thần sắc nhợt nhạt của A Ly cùng dáng vẻ thất thần, lo lắng lúc này cũng hiểu ra điều gì đó:

- A Ly đi làm việc cần làm đi. Độc của A Ly không quá nặng trị liệu sau cũng được.

- Vậy còn Trịnh công tử.

- Một mình ta lo cho ca ấy được. A Ly cứ đi đi.

A Ly như gỡ được đoạn tơ rối trong lòng, vội vã cảm ơn rồi chạy đi tìm Kiếm Trung. Hoa Vương quay về phòng giải độc. Chưa bao giờ tâm trí nàng lại rối như lúc này. Nàng thật sự không đọc được suy nghĩ của kẻ đó. Hoa Vương khẽ lắc đầu, cười một cái, lập tức trở về là Hoa Vương lạnh lùng và đáng sợ.

Hoa Vương mang thêm thuốc đổ vào bồn thuốc Trịnh Si đang ngâm, vờ thờ dài một tiếng. Trịnh Si ngồi trong bồn thuốc, tay chống lên thành bồn, cười chăm chọc:

- Hoa Nhi vẫn là mềm lòng trước nữ nhi nhi?

Hoa Vương nhìn Trịnh Si nhếch môi cười đắc ý:

- Đương nhiên là muội phải mềm lòng trước hoàng tẩu rồi.

Trịnh Si kinh ngạc đến nỗi đứng thẳng người dậy, chồm về phía trước, chụp lấy cánh tay của Hoa Vương lay mạnh:

- Muội nói cái gì cơ, nói là nói dối đi.

Hoa Vương gạt tay Trịnh Si ra, ấn mạnh vai chàng đè chàng ngồi xuống bồn thuốc chậm rãi nói:

- A Ly chính là Liễu Bất Phân Ly, hôn phu của ca đã bỏ trốn hơn 10 năm về trước.

- Không

Trịnh Si hét lên như thể cuộc đời chàng sẽ tàn lụi từ đây. Hoa Vương nhìn vẻ mặt đau khổ của Trịnh Si buông lời đùa cợt:

- Mà ca có thể đừng tùy tiện để người khác thấy thân thể tuyệt mỹ của ca không. Lỡ muội không kiềm chế nổi thì biết phải làm sao.

- Muội mới là kẻ không có phản ứng với ta thì có.

- Vậy ca có phản ứng với muội à?

- Không.

Trịnh Si và Hoa Vương nhìn nhau bật cười. Lâu lắm rồi hai người chưa cười vui vẻ như thế. Ngày xưa cứ như thế ủa về. Hai người kể về những ngày tháng thật đẹp ấy cứ như mới hôm qua, cứ như năm năm đau khổ chưa từng tồn tại. Hiện thực bị xóa nhòa trong khoảnh khắc này. Tiếng cười đùa vang vọng cả một góc Hàn Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sự Thật

Rượu là thứ càng uống càng khiến người ta nhớ về quá khứ một cách rõ ràng nhất. Nó sát mạnh vào vết thương lòng, làm cho người ta đau đớn, khôn khổ. Nhưng người ta vẫn muốn uống, uống đến đánh mất lí trí, uống đến khi nỗi đau quay quắt. Có lẽ vì những lúc như thế người ta vẫn cảm nhận được sự tồn tại của chính mình, sự tồn tại của kẻ khôn cùng, đây tội lỗi. Mấy tóc đen dài, dáng hình thanh mảnh, hương thơm ngọt ngào, nàng như thật sự hiện diện trước mắt Trần Lâm bằng xương bằng thịt. Nàng nhìn Trần Lâm mỉm cười. Sao nàng lại cười với hắn, sao không một lời trách mắng hay oán hận, mà có kịp với lưỡi kiếm của hắn đâu. Nàng tên gì nhỉ? Trần Lâm cũng không biết? Nàng thoáng qua cuộc đời Trần Lâm chỉ trong cái chớp mắt vậy mà ám ảnh lấy Trần Lâm cả đời. Nàng là "Đoạn bị thương" lớn nhất trong cuộc đời Trần Lâm, sẽ không ba giờ buông tha Trần Lâm.

- Người lại uống rượu!

Cái giọng lạnh lùng nhưng lại rất dịu dàng của Tiểu Tư làm Trần Lâm giật mình trở về hiện tại. Chàng chậm rãi ngược mặt lên nhìn Tiểu Tư, ánh mắt như một đứa trẻ bị bỏ rơi ở nơi tối tăm cùng cực, ánh mắt cầu cứu đầy tuyệt vọng. Tiểu Tư không thể buông một lời trách mắng nào khi nhìn thấy đôi mắt đó của Trần Lâm. Bây giờ không, ngày xưa cũng không, Tiểu Tư bước qua mấy cái vỏ bình rượu nằm ngổn ngang trên mặt đất, ngồi xuống cạnh Trần Lâm. Nàng đưa đôi tay nhỏ nhắn của nàng về phía trước như nói với đứa trẻ trước mặt: đừng sợ, có ta ở đây rồi, mọi chuyện ổn rồi. Trần Lâm gục đầu lên đôi tay nhỏ đó mà khóc. Giọt nước mắt hiếm hoi của Trần Lâm chỉ có Tiểu Tư thấy, cũng chỉ có Tiểu Tư cảm nhận được. Nhưng Trần Lâm có hiểu không? Tiểu Tư cũng chỉ biết âm thầm khóc than sau mỗi lần từ chỗ Trần Lâm quay trở về. Tình cảm đơn phương của nàng liệu Trần Lâm có hiểu.

Tiểu Tư rời khỏi phòng Trần Lâm khi nàng chắc rằng chàng đã thật sự yên ổn trong giấc ngủ say. Hoa Vương vẫn đợi Tiểu Tư ở bên ngoài cùng chiếc áo choàng màu xanh nhạt. Hoa Vương khoác áo lên người Tiểu Tư, giọng đầy lo lắng:

- Hắn ổn chứ?

- Dạ tạm ổn.

Hoa Vương đưa Tiểu Tư trở về phòng. Nhìn sắc mặt của Tiểu Tư, Hoa Vương không thể làm ngơ.

- Hắn có vấn đề gì với tỷ à?

Tiểu Tư đứng lại suy nghĩ một chút rồi đi tiếp, ngập ngừng trả lời:

- Không liên quan tới tỷ nhưng vì tỷ mà ca ấy nhớ lại chuyện trước đây.

- Ta không hiểu?

Tiểu Tư ngạc nhiên nhìn sang gương mặt kẻ bên cạnh cũng đang chăm chú nhìn nàng. Lần đầu tiên Tiểu Tư nghe ba chữ này từ miệng Hoa Vương. Xưa nay có gì mà tỷ tỷ nàng không hiểu đâu chứ? Có không hiểu tỷ tỷ cũng không để cho người ngoài thấy, huống hồ nói ra cửa miệng Tiểu Tư như hiểu ra điều gì đó lại cuối mặt xuống đất, bước đi chậm rãi, giọng cũng chậm rãi

- Hương thơm trên người tỷ khiến ca ấy nhớ tới tỷ tỷ của mình.

- Hương thơm..

Hoa Vương bỏ lưng câu nói suy nghĩ, rồi lại nhoen miệng cười:

- Liên quan đến Trương Ngọc San đúng không?

Tiểu Tư trợn hai mắt nhìn Hoa Vương kinh ngạc.

- Sao tỷ lại biết...

Hoa Vương đột nhiên ra hiệu cho Tiểu Tư im lặng. Nàng vừa nhận ra sự xuất hiện của kẻ lạ mặt gần đó.

- Tiểu Tư muội trở về phòng nghỉ ngơi đi. Ta có chút việc.

- Vậy chuyện của...

- Ta sẽ nói với muội sau.

Giọng Hoa Vương vừa dứt thì thân ảnh của nàng cũng biến mất. Tiểu Tư cũng không biết làm sao hơn đành một mình trở về phòng. Nhưng Tiểu Tư không thể hiểu sao Hoa Vương lại biết tỷ tỷ của Trần Lâm? Ngoài nàng, Trần Lâm, Si ca, và một vài người từng làm trong phủ của Trần Tướng Quân, thì không ai biết gì về người con gái này, những người biết đa phần đều đã chết.

Hoa Vương đi theo kẻ đột nhập đến gần phòng của Hàn Đại Hiệp thì bắt gặp A Ly đang vội vã đi về phía của nàng nên dừng lại đợi.

- May quá gặp Hoa Vương ở đây.

A Ly vừa thở vừa nói. Mặt nàng tái nhợt chẳng có chút sức sống.

- Có chuyện gì với Kiếm Trung à?

- A Ly đã tìm khắp nơi nhưng không thấy Thiếu Gia, cả những chỗ Thiếu gia vẫn thường trốn cũng không thấy. A Ly định đi tìm Lão Gia thì may quá gặp được Hoa Vương. Hoa Vương tìm Thiếu gia giúp A Ly có được không?

Hoa Vương chau mày một cái, vờ như không muốn đồng ý.

- Hoa Vương muốn A Ly làm cái gì cứ nói.

Hoa Vương nhoen miệng cười còn A Ly thì rầu rĩ, lại cam tâm tình nguyện rơi vào bẫy của Hoa Vương.

- Bây giờ A Ly quay về phòng uống thuốc, sau đó đến phòng Si ca chăm sóc ca ấy giúp ta.

- Hoa Vương không có ý gì chứ?

A Ly nhìn Hoa Vương đầy nghi ngại. Không hỏi nàng cũng biết Hoa Vương đang cố ý ép nàng ở cạnh Hoàng Thượng. Nhưng dầu cho Hoa Vương có ép uống thế nào thì cũng chẳng thành được. A Ly dùng dằng một lúc bị Hoa Vương dọa nạt rồi mới chịu nghe theo.

Hoa Vương chờ A Ly đi xa rồi quay trở về con đường lúc này nàng vừa mới đi qua. Hoa Vương đi về phòng mình thì thấy Kiếm Trung đã chờ sẵn ở đó. Trong tay chàng cầm khư khư một quyển sổ đã xin màu. Hoa Vương nhìn Kiếm Trung cười nửa môi:

- Triệu Đại Hiệp ở đây chờ ta mà A Ly đi tìm khắp nơi không thấy.

- Ta có chuyện muốn nói với Hoa Vương.

- Triệu Đại Hiệp có gặp Tiểu Tư không?

- Quận chúa đang ở trong phòng.

- Vậy chúng ta ở ngoài này nói chuyện.

Hoa Vương đã nhận ra kẻ lúc đột nhập đã đi theo nàng đến tận đây.

- Chuyện Triệu Đại Hiệp muốn nói là gì?

- Ta hỏi Hoa Vương ta luyện độc gì?

Hoa Vương nhếch môi cười. Ngồi xuống chiếc ghế đặt ngoài hiên phòng. Nàng ngước mặt nhìn vầng trăng sáng vằng vặc.

- Bạch Tầm.

- Hoa Vương nói dối, ta chẳng có chút biểu hiện nào là luyện độc cả.

Kiếm Trung đưa quyển sổ cho Hoa Vương, giọng chàng đầy vẻ tức giận:

- Hoa Vương tự đọc đi.

Hoa Vương cầm quyển sổ lên đọc những dòng chữ đã nhòe:

- Ngũ đại ác công. Quyển 4: thập nhất độc

Hoa Vương lại nhếch môi cười. Nàng đứng lên bỏ quyển sách xuống ghế, tiến đến Kiếm Trung thật gần giọng thì thầm chỉ đủ Kiếm Trung nghe thấy

- Từ bao giờ ngươi lại nghi ngờ ta? Định phản ta đúng không?

Hơi thở lạnh giá của Hoa Vương phả vào cổ khiến Kiếm Trung rùng mình. Đôi mắt Hoa Vương đánh lại như một thanh kiếm sắc nhọn đe dọa kẻ đối diện. Nụ cười nửa môi của nàng như muốn nói với kẻ đó rằng: nàng thắng. Kẻ đứng trong bóng tối nhìn nàng điều khiển Kiếm Trung trong lòng vô cùng tức giận. Hắn chỉ muốn một kiếm giết chết Hoa Vương, không phải giết nàng bằng trăm ngàn mũi kiếm. Kiếm Trung vẫn đứng yên bất động. Hoắc Tâm Hương của Hoa Vương khiến chàng không thể cử động hay nói gì. Chàng nghe và hiểu những gì Hoa Vương nói chỉ là không thể nói bất cứ lời giải thích rằng chàng không có ý nghi ngờ Hoa Vương, chống lại Hoa Vương, chàng chỉ muốn biết sự thật. Hoa Vương sau khi cảnh cáo kẻ trong bóng tối liền thu Hoắc Tâm Hương về, lùi lại ngồi xuống ghế đọc quyển sổ như thể nàng chưa từng đứng lên.

- Ta không đọc được mấy chữ khó này, Triệu Đại Hiệp đọc giúp ta nhé.

Hoa Vương lại cười, nụ cười ngây ngô như thật sự chẳng biết gì.

- Hoa Vương đừng đùa nữa. Nói cho ta biết sự thật đi.

- Sự thật quan trọng lắm sao?

Kiểm Trung gật đầu.

- Triệu Đại Hiệp sẽ trả bất cứ giá nào để biết được sự thật?

- Phải.

Kiểm Trung quả quyết. Chẳng muốn biết sự thật đâu cho sự thật đó có khủng khiếp như thế nào. Cái chết đối với Kiểm Trung không đáng sợ, điều đáng sợ còn kinh khủng hơn nhiều. Kiểm Trung đã nhận ra sự khác thường giữa cơ thể chàng và những gì chàng biết về luyện độc. Kiểm Trung đã tìm đến Thư Các của Hàn Đại Hiệp và tìm được quyển sổ nói về mười một cấp luyện độc trong thiên hạ. Luyện Bạch Tầm là cấp bậc thứ 6 trong luyện độc. Dù là luyện độc ở cấp bậc nào đều có chung những đặc điểm: cơ thể tự sinh độc, khát độc và quá trình phản độc. Cả ba đặc điểm này Kiểm Trung đều không có. Huống hồ loại Kiểm Trung luyện theo như lời Hoa Vương là Bạch Tầm nghĩa là trong người chàng phải có Bạch Tầm và phải sinh tơ. Theo như trong sách có ghi: Bạch Tầm sau khi vào cơ thể sẽ trú ở tim chủ thể. Từ tim chủ thể sinh ra tơ theo kinh mạch đi khắp cơ thể, điều khiển cơ thể. Chủ thể có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Bạch Tầm. Có đoạn lại ghi: Bạch Tầm là loại cực kì háo ăn, nếu không đáp ứng đủ nhu cầu của Bạch Tầm sẽ bị nó hành hạ đau đớn. Bạch Tầm có thể vì đói mà giết chết chủ thể của nó và sau đó nó cũng chết sau khi chủ thể chết. Trong khi đó, Kiểm Trung không hề cảm nhận bất cứ sự hiện diện nào của Bạch Tầm. Chàng cũng ăn những thức ăn thường ngày như mọi người chỉ có chút khác biệt là không có canh Bạch Liên thì chàng không ăn được thứ gì cả, chứ không hề có biểu hiện khát độc. Nếu Hoa Vương nói chàng đang luyện Bạch Tầm là thật, vậy những điều trong sách ghi là sai, cả việc người luyện Thiên Niên Độc không còn là con người cũng là sai. Kiểm Trung thật sự ước Hoa Vương sẽ nói với chàng rằng quyển sách đó chỉ là một trò đùa.

Hoa Vương nhìn gương mặt nghiêm trọng của Kiểm Trung mà trong lòng có chút xao động. Liệu Kiểm Trung có rút kiếm giết nàng ngay tại đây nếu biết toàn bộ sự thật. Liệu chàng có tin lời nói dối của nàng một lần nữa. Trong đầu Hoa Vương chợt hiện ra một viễn cảnh: Kiểm Trung đang đứng trước mặt nàng; Thanh kiếm trong tay chàng đang xuyên qua lồng ngực nàng; Nàng một tay nắm lấy thanh kiếm, một tay cố chạm vào gương mặt Kiểm Trung; Toàn thân nàng nhuộm đầy máu đỏ. Cũng không đến nỗi tệ. Hoa Vương thở ra nhẹ nhàng, môi khẽ cười. Chưa bao giờ nàng thấy cái chết lại nhẹ nhàng đến thế. Hoa Vương nhìn thẳng vào đôi mắt Kiểm Trung, đôi môi chuyển động, thanh âm phát ra những lời đáng sợ:

- Sự thật là

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Kết Tội

Hoa vương nhấp ngụm trà một cách từ tốn, rồi chậm rãi đặt chén trà xuống bàn, cũng chậm rãi lấy chiếc khăn tay vò chậm chậm lau lau ít trà dư trên đôi môi đỏ thắm. Những người khác thì đang sốt ruột, lòng như lửa đốt mà Hoa Vương cứ từ từ chậm rãi như vậy, muốn mở miệng hỏi lại thôi không dám. Hàn Đại Hiệp tuy là bậc trưởng bối, thường ngày Hoa Vương nói năng cũng có phần kính trọng, nhưng trong tình huống như thế này thì Hàn Đại Hiệp cũng đang dưới cơ nàng nên tốt nhất vẫn nên can trọng. Hồ Đại Nhân cả thờ còn không dám nói chi là mở miệng. Lão chỉ nhìn sắc mặt của Hàn Đại Hiệp mà thấp thóm lo sợ, thỉnh thoảng liếc nhìn Hoa Vương một cái rồi lập tức cụp mắt xuống. Lão chỉ muốn quý xuống mà van xin Hoa Vương. Nhưng, Con gái lão, Hồ Cẩm Tú, một trong năm vị cô nương luyện huyết tằm, giết người hút máu, chết bao nhiêu lần cũng không hết tội thì lão có tư cách nào cầu xin Hoa Vương cứu con gái lão. Nhưng lão là cha, lão không đành lòng nhìn con gái lão đau đớn đến chết như thế được, lão đau lòng lắm. A Ly rón rén đi vào đại sảnh cuối đầu hành lễ với Hoa Vương, Hồ Đại Nhân và Hàn Đại Hiệp. Hàn Đại Hiệp thấy A Ly đến sốt ruột hỏi:

- Sao rồi?

A Ly rầu rĩ lắc đầu:

- Thiếu gia cứ nhốt mình trong phòng. A Ly nói cách nào, năn nỉ cỡ nào thiếu gia cũng không chịu ra mặt.

Hàn Đại Hiệp biết chuyện của Hồ Đại Nhân thật sự rất khó nhờ vả Hoa Vương nên sai A Ly đi gọi Kiểm Trung hi vọng chàng sẽ nói giúp được vài lời. Hoa Vương chẳng nề mặt ai trong phủ, nhưng thỉnh thoảng lại nghe lời Kiểm Trung nên Hàn Đại Hiệp nghĩ Kiểm Trung mở lời thì may ra Hồ tiểu thư có hi vọng.

- Sao lại như vậy?

Hàn Đại Hiệp rầu rĩ, đang lúc như thế này Kiểm Trung lại dỡ chứng. A Ly chỉ biết lắc đầu, thờ dài. Nàng ngoảnh đầu nhìn Hoa Vương, lấy hết can đảm nói lời muốn nói:

- Chắc Hoa Vương đã nói gì đó. Hôm qua thiếu gia từ chỗ Hoa Vương về mới bị như vậy.

- Hoa Vương?

Hàn Đại Hiệp ngần ngại nhìn Hoa Vương, trong lòng đặt ra trăm ngàn câu hỏi: Hoa Vương đã nói gì? Hoa Vương có nói về Quyên Nhi (Triệu Tú Quyên) hay không? Hoa Vương liệu có nói điều gì về sự thật thân thế của Trung Nhi hay không?

Hoa Vương tuy ngồi cách xa không nghe rõ Hàn Đại Hiệp và A Ly nói gì nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng, bất an của hai người nàng cũng đoán ra được đôi phần. Hoa Vương mỉm cười nhìn A Ly nhẹ nhàng nói:

- A Ly trở về báo với Triệu Đại Hiệp một tiếng. Rạng sáng ngày mai Triệu Đại Hiệp sẽ được quay lại Thiên Độc Môn để xác minh những gì ta đã nói.

A Ly ngo ngắc đứng nhìn không hiểu gì muốn mở miệng hỏi thì Hoa Vương đã phất tay bảo lui. A Ly nhìn sang Hàn Đại Hiệp. Hàn Đại Hiệp gương mặt tái nhợt, ừ rừ gật đầu. A Ly chỉ biết chấp nhận lui ra ngoài. Hoa Vương đã nói hết rồi sao? Vì vậy mà Trung Nhi mới giam mình trong phòng như vậy? Liệu Trung Nhi có chịu đựng nổi sự thật này hay không? Trong lòng Hàn Đại Hiệp là vô số nỗi sợ vô hình. Ngồi sợ những thứ ngài cô công gìn giữ, những người ngài dùng toàn tâm toàn sức bảo vệ sẽ hoàn toàn biến mất. Hơn 20 mươi năm ngài giữ bí mật đó, cũng hơn 20 mươi năm ngài vì một mối bận lòng mà phụ bạc nữ nhân bên cạnh. Hơn mười năm chăm sóc Kiếm Trung xem Kiếm Trung như là con ruột, chỉ mong Kiếm Trung có thể bình bình an an sống hạnh phúc. Vậy mà giờ đây tất cả có thể vụt tan bất cứ lúc nào.

Hồ Đại Nhân nhìn thấy Hàn Đại Hiệp sắc mặt càng lúc càng tệ, thần khí lại suy sụp nghĩ rằng con gái lão chẳng cứu nổi, lão rung rung hai hàng nước mắt. Lão thầm nghĩ nếu con gái lão chết, lão sẽ chết cùng con.

Hoa Vương nhìn Hồ Đại Nhân đưa bàn tay run run lên lau hai hàng nước mắt mà có chút động lòng. Nhìn bàn tay nhăn nheo của Hồ Đại Nhân nâng tự hỏi tay phụ thân nàng có phải cũng như thế? Nếu người nằm trong kia là nàng liệu phụ thân nàng có khóc như thế? Hoa Vương chợt cười. Nàng làm gì có phụ thân. Ai mà chẳng có phụ thân, chỉ có điều nàng là ai nàng còn không biết thì làm sao nàng biết phụ thân nàng là ai. Không chừng nàng từ dưới đất chui lên thật thì sao. Hoa Vương không kiềm chế được bật cười thành tiếng trước suy nghĩ của chính nàng. Mà nàng có phụ hoàng yêu thương rồi mà, sao lại ganh tị với một kẻ sắp chết? Nếu Phụ Hoàng mà còn sống, nhìn thấy nàng thoi thóp sắp chết chắc chắn Phụ Hoàng chém đầu hết thái y trong cung sau đó lừng sục lang y giới trong toàn thiên hạ để chữa cho nàng chứ không bắt lực ngồi khóc như Hồ Đại Nhân thế kia.

- Chuyện của Hồ Tiểu Thư...

Cái giọng ngọt ngào, lạnh lùng của Hoa Vương cất lên rồi nhanh chóng dừng lại làm cho người nghe thêm phần lo sợ. Bốn ánh mắt nhìn nàng như cầu khấn một đặt ăn.

- Ta tạm tha tội chết nhưng tội sống nhất định phải tính.

Hồ Đại Nhân thở ra nhẹ nhõm được một chút còn Hàn Đại Hiệp thì không đâu được về kinh ngạc. Ngài không nghĩ Hoa Vương dễ dàng tha tội chết cho Hồ tiểu thư như vậy. Ngài cùng Hồ Đại Nhân hồi hộp chờ đợi những lời phán xử từ Hoa Vương.

- Hồ Tiểu Thư trúng độc quá nặng mà kim châm của ta vừa bị đánh thức huyết tính nên ta không thể trực tiếp hút độc được. Vì vậy, Hồ Tiểu Thư muốn sống phải nhanh chóng đưa đến Thiên Độc Môn để chữa trị. Ta thì chưa thể quay về, Thiên Độc Môn lại không đón tiếp người lạ, duy chỉ có Triệu Đại Hiệp đã từng vào Thiên Độc Môn nếu mang theo tín vật của ta nữa thì dễ dàng ra vào. Hồ Tiểu Thư đến được Thiên Độc Môn nhất định sẽ được cứu sống.

- Đa tạ Hoa Vương

Giọng Hồ Đại Nhân run run vì mừng. Lão đứng lên đi ra giữa sảnh, đứng đối diện với Hoa Vương toan hành đại lễ tạ ơn thì bị Hoa Vương ngăn lại:

- Hồ Đại Nhân đừng vội mừng. Đó là tội chết ta đã tha. Còn tội sống ta tính như vậy: Hồ Tiểu Thư cả đời này sẽ ở lại Hoa Cung, không được rời cung nửa bước. Trong trời đất kể từ giờ phút này không còn ai tên Hồ Cẩm Tú nữa. Con gái quan tri huyện Hồ Ngọc Nhân là Hồ Cẩm Tú phạm tội tày trời bị xử tử âm thầm, thì thế mang đi hỏa táng để tránh lây lan độc chất làm hại người dân vô tội. Hồ Đại Nhân thấy ta xử như thế có nặng tay quá không?

Hoa Vương hỏi Hồ Đại Nhân rằng nàng có xử nặng tay quá không nhưng Hồ Đại Nhân có muốn nói nặng cũng không nói được, chỉ biết lắc đầu một cách cam chịu. Từ nay lão không được gặp con gái nữa chẳng khác gì giết chết lão đâu. Hoa Vương mang con gái lão nhốt trong Thiên Độc Môn đến hết đời có khác gì giết con lão đâu. Trong đầu lão chợt lóe lên ý nghĩ điên rồ: hay là xin Hoa Vương cho con gái lão được chết một cách nhẹ nhàng nhất. Không được, còn sống là còn hi vọng. Giam cầm thì đã sao miễn con gái lão còn sống là được.

- Hồ Đại Nhân hối hận rồi sao?

Giọng nói lạnh lạnh của Hoa Vương làm Hồ Đại Nhân giật mình thoát ra khỏi những suy nghĩ quay cuồng trong đầu:

- Không có, không có. Đa tạ Hoa Vương đã nương tay.

Hồ Đại Nhân quỳ sụp xuống hành đại lễ. Hoa Vương cả nhìn cũng chẳng buồn nhìn nói chỉ là nói câu gì đó cho Hồ Đại Nhân đứng lên. Hàn Đại Hiệp thấy Hồ Đại Nhân cứ quỳ như thế vội đỡ Hồ Đại Nhân đứng lên nói vài câu an ủi rồi vội tiễn Hồ Đại Nhân ra về để nói chuyện riêng với Hoa Vương. Hai người chưa đi đến cửa đại sảnh thì bị lời nói của Hoa Vương làm cả hai chết đứng tại chỗ:

- Hồ Đại Nhân cũng nên về sớm chuẩn bị hậu sự cho chính mình là vừa. Ngài chẳng sống qua nổi tháng này đâu.

- Hoa Vương nói vậy là sao?

Hàn Đại Hiệp kinh ngạc hết lên. Chẳng lẽ Hoa Vương dùng mạng của Hồ Đại Nhân đổi mạng cho Hồ Tiểu Thư? Hoa Vương đâu phải là người như thế.

- Hồ Đại Nhân chỉ là trúng dư độc của Hồ Cẩm Tú. Tuy dư độc từ cơ thể của người luyện bạch tằm tiết ra không nhiều nhưng tiếp xúc trong thời gian dài lại không có biểu hiện trúng độc rõ ràng, không biết trúng độc, không được chữa trị, đến một thời gian gian sẽ chết mà không rõ căn nguyên.

- Vậy Hồ Đại Nhân có cứu được không?

Hàn Đại Hiệp cảm thấy trong lòng nhẹ đi một chút nhưng vẫn nặng nề không tả nổi.

- Dư độc là trúng từ từ thì phải giải từ từ. Chuyện nhỏ này Từ Đại Phu cũng chữa được chỉ là có vẻ như Hồ Đại Nhân cũng đâu có muốn sống, chữa làm gì cho phí thuốc.

Hàn Đại Hiệp quay sang nhìn Hồ Đại Nhân đang run lấy bầy, đứng không vững, ngồi bẹp xuống đất. Suy nghĩ của Lão Hoa Vương đã đọc hết rồi. Lão thật sự chẳng muốn sống nữa.

- Hồ Đại Nhân, ngài thật sự nghĩ như vậy sao. Ngài chết rồi Hồ Phu Nhân phải làm sao? Hồ Tiểu Thư có vui vẻ mà sống tiếp được không? Gia đình ngài cần ngài, cả trấn Trung Sơn này cần một vị quan thanh liêm như ngài.

- Nhưng mà tôi không có xứng đáng.

Hồ Đại Nhân ngồi khóc như một đứa trẻ. Lão làm sao có thể làm quan, làm sao xét xử ai được khi mà lão lại thỏa hiệp tạo một kết án giả để cứu con gái cơ chứ. Giết con gái thì tâm lòng người cha không làm được, cứu con gái thì lương tâm lão không cho phép. Sao ông trời cay nghiệt với lão như thế này. Lão làm gì nên tội mà lại hành hạ lão thế này.

Hoa Vương mặt kệ Hồ Đại Nhân khóc lóc, than trời, trách đất. Nàng không được làm gì hơn thế. Trước lúc Hồ Đại Nhân rời khỏi, Hoa Vương cũng chỉ có thể dặn Lão đưa toàn bộ người trong huyện nha đến Từ Đại Phu để kiểm tra bởi không thể biết được ai có tiếp xúc với Hồ Tiểu Thư, ai bị trúng dư độc. Hồ Đại Nhân gật gật đầu rồi lùi thui ra về. Lão sẽ không chết nữa. Lão phải cố gắng sống để thay con gái lão trả nợ người dân ở trấn Trung Sơn.

Trong đại sảnh lúc này chỉ còn lại Hoa Vương và Hàn Đại Hiệp. Hàn Đại Hiệp chưa kịp hỏi chuyện của Kiếm Trung đã bị Hoa Vương chặn lời:

- Đã đến lúc để đứa trẻ học cách trưởng thành rồi. Hàn Đại Hiệp có nghĩ giống ta không?

Hàn Đại Hiệp chỉ biết im lặng. Hoa Vương đã nói, nói tất cả sự thật. Hàn Đại Hiệp đứng nhìn theo bóng Hoa Vương khuất dần trong ánh nắng chói. Tâm cơ của nàng Ngài không hiểu được. Thật sự hận thù làm thay đổi một con người nhiều đến vậy sao? Hàn Đại Hiệp chẳng biết Hoa Vương thay đổi là tốt hơn hay tệ đi. Nếu là Trịnh Hoa Công Chúa mà năm xưa Ngài biết đã xử một mạng đền một mạng, một mạng đền không đủ dùng nhiều mạng đền đền cho đủ. Hoa Vương tha cho những kẻ đáng xử tội chết lại cay nghiệt với Kiếm Trung. Chẳng phải trong tất cả những người ở đây, kẻ vô tội nhất là Kiếm Trung hay sao? Hàn Đại Hiệp lo sợ, thật sự lo sợ. Ngài chưa bao giờ lo sợ như lúc này. Ngài thật sự sợ hận thù sẽ hủy hoại cả Kiếm Trung lẫn Hoa Vương.

- Đông Tàn -

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Niềm Tin

Hồ Đại Nhân vừa đi thì một Đình Thiết Diện vừa đến. Đi cùng hắn và mười nam đệ tử thân hình vạm vỡ, mặt mày dữ tợn, tay cầm binh khí lớn. Đình Thiết Diện thoạt nhìn như một thư sinh, tuổi vừa tứ tuần, ăn mặc nho nhã, tay cầm quạt lụa, ai biết rằng hắn đường chủ của Uy Hồ Đường nổi danh thiết hạ mặt lạnh như sắt. Hắn nhìn thấy Hồ Đại Nhân từ đại sảnh đi ra liền cuối đầu chào lịch thiệp, hắn không muốn gây sự với quan phủ lúc này. Hàn Đại Hiệp vẫn chưa kịp tỉnh tâm thì Đình Thiết Diện đã vào tới Đại Sảnh. Ngài muốn đến xem Kiếm Trung như thế nào nhưng hôm nay lại là một ngày quá bận rộn đối với Ngài. Hàn Đại Hiệp và Thiết Diện gặp nhau liền cuối đầu hành lễ. Hàn Đại Hiệp chưa kịp mời hắn ngồi, sai người dâng trà thì hắn đã nói ngay vào vấn đề. Nữ đệ tử của hắn, Hà Nguyên Quân, do có tranh cãi với hắn đã bỏ đi từ vài tháng trước. Thiết diện chẳng thể ngờ được nữ đệ tử lại làm ra chuyện tày trời như thế. Lúc Hàn Đại Hiệp gửi thư đến hắn còn cho là lời ngông cuồng, nhưng người gửi lại là Hàn Đại Hiệp nên không thể sai được. Hắn đã vội vã lên đường đến Trung Sơn chỉ mong đón được nữ đệ tử về. Hắn thấy thật quá hổ thẹn. Hắn chỉ hi vọng có thể thay Hà Nguyên Quân chịu tội, hắn chết cũng được chỉ cần nữ đệ tử giữ được mạng là được. Thiết Diện được gọi là Thiết Diện vì gương mặt hắn lúc nào cũng lạnh lùng, không cảm xúc nhưng khi nói ra những lời cầu xin cho nữ đệ tử gương mặt hắn lại đau khổ vô cùng. Hàn Đại Hiệp chỉ có thể tỏ ra quan ngại bởi Ngài không quyết định được việc sống chết của Hà Nguyên Quân. Hà Nguyên Quân phạm đại tội giết mười hai mạng người ở Trung Sơn nên do Quốc Pháp định tội. Hiện tại người cao nhất ở Trung Sơn là Hoàng Thượng nhưng Hoàng Thượng lại dưới một người đó là Hoa Vương. Ngài cũng chỉ biết nghe theo. Thiết Diện nghe qua cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Sao Hoàng Thượng lại có thể ở chốn nhân gian như thế này? Sao Hoàng Thượng lại dưới một người là Hoa Vương? Hàn Đại Hiệp trả lời một cách rầu rĩ:

- Có những chuyện Đình Đường Chủ không nên biết, biết rồi chỉ mang khổ vào thân.

Thiết Diện nhìn sắc mặt và nghe lời nói của Hàn Đại Hiệp không khỏi lo lắng cho ngài. Hẳn biết Hàn Đại Hiệp đã nhiều năm, lúc nào hần cũng ngưỡng mộ Hàn Đại Hiệp phong thái ung dung hơn người, hóa ra Hàn Đại Hiệp cũng có lúc như người bình thường cũng lo lắng, cũng bất an, cũng bị thương như thế.

Hàn Đại Hiệp đã sai người đi mời Hoa Vương cũng đã hết nửa canh giờ nhưng chẳng thấy Hoa Vương đến. Ngài nhìn thiết diện sốt ruột đứng ngồi không yên, hai người lại có nỗi bận tâm riêng nên cũng không có gì để nói với nhau, liền sai người đi mời Hoa Vương lần nữa. Tiểu nha hoàn chưa ra khỏi cửa thì A Ly bước vào ngăn tiểu nha hoàn lại. A Ly cuối đầu hành lễ với Hàn Đại Hiệp và thiết diện một lượt rồi chậm rãi báo lại lời Hoa Vương:

- Hoa Vương bảo Đình Đường Chủ đến phòng trị độc. Hoa Vương ở đó đợi. Còn lão gia cứ làm việc cần làm, mọi chuyện Hoa Vương tự lo được.

A Ly chẳng cần sự đồng ý của Hàn Đại Hiệp liền hướng về phía thiết diện:

- Mời Đình Đường Chủ theo A Ly

Thiết Diện không hiểu rõ ngọn nguồn nhưng cũng đi theo A Ly. A Ly và Thiết Diện vừa đi, Hàn Đại Hiệp lập tức đến phòng của Kiếm Trung. Xem như lần này Hoa Vương giải vây cho Ngài, nhưng Ngài lại sợ Hoa Vương không nương tay cho nữ đệ tử của Uy Hổ Đường như Hồ Tiểu Thư. Nhưng người Ngài cần lo lúc này là Kiếm Trung.

Hàn Đại Hiệp mở cửa phòng Kiếm Trung mất một lúc lâu, gọi một hồi Kiếm Trung mới ra mở cửa. Hàn Đại Hiệp nhìn căn phòng rối tung, lại nhìn sắc mặt Kiếm Trung nhợt nhạt không khỏi lo lắng:

- Trung nhi con không sao chứ?

- Sư phụ người có giữ bức thư phụ thân con chưa kịp gửi mẫu thân không?

Hóa ra là chàng kiếp ki vật của phụ thân đã qua đời.

- Con tìm để làm gì?

- Hoa Vương nói trong thư có ghi danh tính của mẫu thân con.

- Con nói gì?

- Hoa Vương nói trong thư có ghi danh tính của mẫu thân. Hoa Vương còn nói mẫu thân là độc nữ của Thiên Độc Môn vì vậy từ khi sinh ra con đã có khả năng kháng độc nên Bạch Tầm đều đã chết. Những độc trước đây con trúng không cần giải cơ thể cũng sẽ tự thải ra ngoài chỉ là quá trình sẽ kéo dài và đau đớn hơn mà thôi. Hoa Vương còn nói mẫu thân hiện vẫn ở Thiên Độc Môn. Nếu con tìm được thư, lần này quay lại Thiên Độc Môn con nhất định sẽ tìm được mẫu thân.

Hàn Đại Hiệp nhìn sự mừng vui trên gương mặt của Kiếm Trung mà đau lòng. Hoa Vương đã không nói hết tất cả cho Kiếm Trung biết. Nàng cho Kiếm Trung một hi vọng, một niềm hạnh phúc để rồi dập tắt tất cả một cách tàn nhẫn nhất. Hay Hoa Vương cố tình cho ngài một cơ hội, một cơ hội để Ngài tự làm tổn thương Kiếm Trung sâu sắc hơn hay là một cơ hội để Ngài hạn chế thấp nhất nỗi đau của Kiếm Trung đây. Hoa Vương thật ra người đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

- Trong thư không có danh tính của mẫu thân con.

Hàn Đại Hiệp chậm chậm nói.

- Hoa Vương sẽ không gạt con.

- Làm sao Hoa Vương biết được trong thư viết gì khi mà lá thư chưa từng gửi, Hoa Vương cũng chưa từng đọc qua.

Kiếm Trung ngẩn người ra một lúc, rồi cười như một đứa trẻ:

- Hoa Vương lại chọc ghẹo con nữa rồi. Sư phụ đã đọc thư của phụ thân con? Vậy lá thư sư phụ đang giữ có đúng không? Cho con mượn có được không?

Kiếm Trung không thể giấu được niềm vui khi biết mẫu thân chàng còn sống, và chàng sắp gặp lại bà. Tuổi thơ của chàng đầy đau khổ và thiếu thốn tình thương của mẫu thân. Nay chàng sắp có thứ tình thương mà chàng chưa thôi một phút giây nào khao khát. Mẫu thân chàng là độc nữ thì sao, là người của Thiên Độc Môn thì sao. Mẫu thân chàng là mẫu thân chàng, yêu thương chàng là được. Chàng sắp hạnh phúc. Không, chàng đang hạnh phúc.

Hàn Đại Hiệp cuối đầu nhìn xuống đất, hai bàn tay ngài nắm chặt đôi vai lớn của Kiếm Trung giữ chàng đứng yên một chỗ. Ngài không đủ can đảm để đối diện với Kiếm Trung khi ngài sắp cướp đi niềm hạnh phúc to lớn của chàng.

- Ta chưa đọc thư nhưng ta biết phụ thân con chẳng viết gì về danh tính của mẫu thân con cả. Nhưng ta sẽ nói tên mẫu thân con cho con biết.

- Hóa ra sư phụ biết mẫu thân con là ai. Sao sư phụ không nói với con sớm hơn?

Kiểm Trung vẫn rất hạnh phúc cho đến khi ba chữ “Triệu Tú Quyên” thốt ra từ môi Hàn Đại Hiệp.

Triệu Tú Quyên thiên chủ của Thiên Độc Môn, kẻ trong một đêm tức giận đã giết toàn bộ Trần Phúc Lạc, không còn một ai sống sót, cả súc vật cũng không tha, một đại ma đầu khát máu, một kẻ giết người vô số không cần lý do...

- Không thể nào. Không thể nào là bà ấy. Chỉ là trùng tên thôi đúng không sư phụ?

- Lúc con đến Thiên Độc Môn ta đưa con một cây trâm vàng gói trong chiếc khăn thêu hoa. Cây trâm ấy là của nàng. Khi nàng nhìn thấy nó sẽ nhận ra con, sẽ cứu Thực Quyên.

- Sao ngay từ đầu sư phụ không nói với con.

Kiểm Trung hét lên, đẩy mạnh Hàn Đại Hiệp ra. Hàn Đại Hiệp loạng choạng đứng không vững, không phải vì Kiểm Trung đẩy ngài quá mạnh mà vì ngài chẳng còn chút sức lực nào nữa, ngã xuống nền đất. Ngài ngẩng đầu lên nhìn Kiểm Trung để lộ hai dòng lệ nhòa trên gương mặt khắc khổ của một vị đại hiệp. Ngài làm sao nói được khi mà ngay từ nhỏ Kiểm Trung đã căm ghét, khinh bỉ mẫu thân của mình. Những câu chuyện đồn đại trên giang hồ đã khắc họa một Triệu Tú Quyên mà Kiểm Trung không bao giờ chấp nhận như một vị đại hiệp không bao giờ chấp nhận cái ác hay sự tàn độc.

Kiểm Trung vẫn không thể chấp nhận được. Trần phúc lạc sau 25 năm vẫn là một vùng đất chết, chỉ có cỏ dại mọc, không một cây nào sống được nói chi là con người hay súc vật. Chẳng nghe rất về thiên chủ Thiên Độc Môn Triệu Tú Quyên, chẳng biết bà ta tàn độc đến mức nào. Chẳng nghe người ta kể rằng Triệu Tú Quyên đã chết. Chẳng chẳng thể ngờ vị thiên chủ Thiên Độc Môn từng bồng bế chàng, yêu thương chàng mà sư phụ nói chính là mẫu thân chàng, cũng là Triệu Tú Quyên. Kiểm Trung thật sự không chịu nổi nữa. Chàng vùng chạy ra khỏi phòng.

A Ly đứng bên ngoài phòng đã nghe tất cả nhưng nàng không biết làm gì cho Kiểm Trung lúc này. Hoa Vương từ xa nhìn phản ứng của Kiểm Trung mà bật cười. Đúng lý nàng sẽ cười đắc ý vì kế hoạch của nàng đã thành công, nhưng sao nụ cười của nàng lại chưa chất thép. Mẫu thân của chàng, chàng còn không chấp nhận được, thì làm sao chàng chấp nhận được nàng.

Đinh Thiết Diện rời khỏi Hàn Phủ cùng mười nam đệ tử. Lúc đến thì tay không, lúc về lại mang theo cái gương lớn. Lúc đến đi bằng ngựa, khi về lại về bằng xe ngựa. Lúc đến đầu chẳng ngẩng cao, lúc về đầu cúi xuống đất.

Lệnh trên ban xuống: Vụ thám án mười hai mạng người ở Trần Trung Sơn do năm nữ nhân luyện huyết độc gây tội gồm: Hà Nguyên Quân, nữ đệ tử của Uy Hồ Đường, Hồ Cẩm Tú, con gái của quan tri phủ Hồ Trọng Đức, Phạm Nhu Nhi nha hoàn Hàn Phủ, Triệu Như Ngọc, tức Hồng Hoa kĩ nữ của Bách Liên Lâu và Quận Chúa của Đại Việt Trịnh Uyển Lam, tức Văn Trường quận chúa. Theo như điều tra từ quan phủ cùng người của Hàn Phủ đã điều tra và phá được án. Tuy kẻ chủ mưu và hai thuộc hạ khác đã trốn thoát nhưng cũng đã mang lại sự bình yên cho Trung Sơn. Riêng Quận Chúa Văn Trường đã phát hiện ra âm mưu luyện huyết độc giết người nên đã trả trả trộn vào để phá án. Tuy Quận Chúa đã lập công, góp phần phá án nhưng cũng đã giết người. Nay quận chúa bị phạt lưu đầy sang Bắc Quốc ba năm, bảo hộ Quận Chúa Thiên Tư trong hoàng cung Bắc Quốc. Còn bốn nữ nhân còn lại âm thầm xử tử, hỏa táng thi thể để tránh việc lan truyền huyết độc. Trong thiên hạ từ nay không có ai tên Hồ Cẩm Tú, Hà Nguyên Quân, Triệu Như Ngọc hay Phạm Nhu Nhi nữa.

Đó là những gì Hoa Vương đã nói với Thiết Diện. Sau đó nàng sai người mang ra từ phòng trị độc một cái gương lớn bảo hẩn mang về. Hẩn không mở ra cũng biết bên trong là Hà Nguyên Quân. Hẩn cũng biết là nàng vẫn còn sống. Hẩn muốn cảm ơn nhưng lại không dám mở lời cuối đầu hành đại lễ rồi ra về. Thiết Diện vừa đi, Hoa Vương lập tức đến phòng Kiểm Trung.

Văn Trường vẫn không tin nổi vào tai mình. Hoa Vương thật sự đưa tay ra cứu nàng một mạng, cứu cả những người còn lại. Là Hoa Vương nhân từ hay là Hoa Vương đang nuôi thù đoạn khác. Nàng không hiểu được con người Hoa Vương, xưa không hiểu, nay càng không hiểu. Trịnh Sĩ nhìn về mặt ngây ngốc của Văn Trường nhẹ nhàng vỗ chiếc quạt giấy lên đầu nàng:

- Muội mới vừa tỉnh lại, đừng suy nghĩ nhiều thế.

- Nhưng mà ả ta. Sao có thể dễ dàng như thế. Nếu là trước đây sẽ một mạng đền một mạng, một mạng đền không đủ thì mang cả dòng họ ra đền tội

Trịnh Sĩ bật cười:

- Trước đây Hoa Nhi nắm binh quyền thì phải vô tình như vậy. Chứ muội ấy lúc nào cũng đặt chữ tình lên tất cả. Chỉ tại muội không hiểu Hoa Nhi thôi.

- Muội không tin đâu.

- Muội không tin cũng không sao. Nghi ngơi cho khỏe đi.

- Tình trạng của bọn họ sao rồi?

Văn Trường lo lắng nhìn sang những chiếc giường bên cạnh. Tất cả dường như đều chưa tỉnh lại.

- Hoa Nhi nói trừ Hồ Cẩm Tú bị phản độc quá nặng phải đưa đến Thiên Độc Môn còn lại mọi người chỉ cần tỉnh lại uống vài thang thuốc giải độc là

khỏe lại. Muối từ nhỏ đã được uống các loại thảo dược quý, võ công lại cao hơn bọn họ nên khỏe lại sớm. Hồng Hoa cũng đã tỉnh lại vài canh giờ trước chỉ là vì chăm sóc cho thư sinh ngọc nên mệt quá ngủ thiếp đi thôi.

- Vậy thì tốt quá. Nhưng sao ả ta không cứu Hồ Cẩm Tú luôn mà phải đưa đến Thiên Độc Môn chỉ cho phiền hà.

- Huyết tính của Kim Tầm trong người Hoa Nhi bị Kiếm Trung đánh thức nên tạm thời Hoa Nhi không thể hút độc. Phải mất bảy đến mười ngày Hoa Nhi mới có thể thuần hóa lại huyết tính, mới lại hút độc được. Nếu đưa Hồ tiểu thư về Thiên Độc Môn sẽ nhanh hơn, khả năng cứu được Hồ tiểu thư sẽ cao hơn.

- Hoàng Huỳnh tin lời ả ta?

Vân Trường tức giận hỏi còn Trịnh Si ôn nhu nhìn nàng cười:

- Ta tin chứ. Ta luôn tin muội ấy. Ta tin trái tim Hoa Nhi vẫn thuần khiết như ngày nào.

- Sao Hoàng Huỳnh chẳng bao giờ nhìn thấy. Nhìn thấy trái tim ả ta ngay từ đầu đã ngập tràn một màu đen tối.

Vân Trường hét lên trong bất lực. Trịnh si luôn tin Hoa Vương thay vì tin nàng. Phụ Hoàng cũng tin Hoa Vương chứ không tin nàng. Nàng mới con gái ruột của Phụ Hoàng, là Hoàng Muội ruột của Hoàng Huỳnh. ả ta là ai chứ? Là kẻ Phụ Hoàng nhốt từ đâu đó về rồi phong công chúa. Đùng một cái ả nắm toàn bộ binh quyền. ả là gì, còn nàng là gì chứ? Nàng ngồi khóc mà nước mắt chẳng thể rơi, đau đớn quá, chua chát quá. Từ khi ả ta xuất hiện, nàng như kẻ vô hình chốn cung son hoa lệ, trở thành hư không trong mắt mọi người, bởi mọi sự chú ý, mọi ánh sáng đều dồn về cho ả ta. Nàng căm ghét ả ta chỉ muốn mang ả ta ra xéo từng mảnh thịt nhỏ, chặt từng đoạn xương mang cho quỷ xử ả. Vậy mà, giờ đây ả không giết nàng, lại chạy tội cho nàng cứu nàng. ả biến nàng trở thành một kẻ ác hèn hạ, tiểu nhân và đáng thương.

A Ly mặt mày ủ dột đến tìm Hoa Vương, Hoa Vương vừa nhìn thấy A Ly liền mở một nụ cười:

- A Ly trước giờ chưa cầu xin Hoa Vương điều gì, lần này A Ly có thể cầu xin Hoa Vương một chuyện được không?

- A Ly cứ nói.

- Hoa Vương đi an ủi thiếu gia có được không?

- A Ly tin ta sao

A Ly không trả lời chỉ gật đầu. Nàng luôn tin Hoa Vương, luôn tin vào mắt nàng. Nàng nhận ra tình cảm đặc biệt giữa Hoa Vương và Kiếm Trung. Nàng tin dẫu cho Hoa Vương có giết cả thiên hạ cũng không làm Kiếm Trung tổn thương. A Ly tin vào tình yêu sẽ xóa mờ tất cả.

Hoa Vương đặt tách trà xuống bàn, nhìn A Ly mỉm cười:

- A Ly đã nói vậy ta không đi không được rồi. Chuẩn bị ít bánh ngọt và một ấm trà ngon chờ ta về.

A Ly nghe thế gương mặt tươi hẳn lên, giọng cũng ngọt ngào hơn.

- Dạ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Gió Đêm

Giữa Trần Trung Sơn có một con sông nhỏ chảy qua. Người ta bắt chiếc cầu nối 2 bờ sông với nhau đặt tên cầu uyên ương, bởi sau khi cầu xây xong rất nhiều cặp đôi từ đây mà nên nghĩa phu thê. Đêm nay là đêm cuối Thiên Tư ở Trần Trung Sơn. Nàng muốn đến đây cùng một người nàng vẫn yêu bấy lâu, Trần Lâm. Hai người cùng đứng trên cầu ngắm nhìn dòng sông trôi lững lờ. Một cơn gió thổi ngang đùa nghịch, làm rối tóc Thiên Tư. Nàng vội đưa tay vuốt lại tóc. Trần Lâm cũng đưa tay vuốt lại tóc cho nàng. Nhìn hai người cứ như một đôi uyên ương yêu thương sâu nặng. Nhưng sự thật là một nặng lòng yêu, một kẻ nặng lòng cung kính. Thiên Tư ngại ngần ứng hồng đôi má, Trần Lâm bình thản tiếp tục vuốt lại mái tóc rối cho nàng.

- Sang Bắc Quốc, Quận Chúa phải tự chăm sóc mình.

Thiên Tư khẽ gật đầu, cười hạnh phúc. Với nàng như vậy là đủ, chẳng cầu mong tình cảm này được Trần Lâm đáp lại chỉ cần hắn biết, hắn hiểu và hắn vẫn nhớ nàng, quan tâm nàng là được.

- Người ở lại cũng phải tự chăm sóc mình, đừng có uống rượu nữa.
- Ta bỏ rượu lâu rồi.
- Thế hôm ai uống rượu say mềm, rồi khóc lóc trước mặt ta.
- Ta lại làm quận chúa phải bận tâm rồi.

Trần Lâm thu tay về khi tóc Thiên Tư đã vào nếp trở lại.

- Tại ta không thể nào chống chọi được nếu không có rượu.
- Không có ta ai sẽ chăm sóc cho người? Ta thì già sang Bắc Quốc không về được nữa. Nếu người không bỏ được rượu ta chẳng thể an lòng nơi Cung cấm của kẻ thù.

Đôi mắt Thiên Tư bắt đầu ngấn đầy nước. Nhưng kẻ khóc trước lại là Trần Lâm, trên gương mặt lạnh một hàng nước mắt trải dài. Thiên Tư vội vàng dùng khăn tay lau cho Trần Lâm. Nhưng bàn tay nàng đã bị Trần Lâm giữ lại:

- Ta phải tập những ngày tháng không có quận chúa thôi.

Thiên Tư cảm thấy đau lòng quá đỗi nhưng trong nỗi đau đó lại chen lẫn một chút hạnh phúc. Đối với Trần Lâm nàng quan trọng đến thế sao? Xưa nay Trần Lâm chỉ khóc vì quá khứ, giờ đây chàng vì nàng mà khóc, vậy là được rồi, hạnh phúc rồi.

Trần Lâm không phải không biết tình cảm sâu nặng mà quận chúa Thiên Tư dành cho chàng nhưng chàng cũng tự chất vấn chàng tại sao lại không thể yêu quận chúa. Nếu chàng yêu quận chúa một chút thôi thì đã mang đến hạnh phúc cho quận chúa rồi. Nhưng đối với quận chúa ngoài sự kính trọng, sự biết ơn, và dựa dẫm chàng không có một chút tình cảm nam nữ nào. Với chàng quận chúa là người cứu rỗi, là điểm tựa cho cuộc đời chàng. Mất đi quận chúa chàng không biết phải sống làm sao nhưng chàng không thể ích kỉ giữ quận chúa lại cho riêng mình. Quận chúa sẽ rất vui nếu được ở cạnh chàng nhưng niềm vui này được bao lâu? Bao lâu sao thì chàng làm đau khổ cả hai? Từ khi Hoa Vương xuất hiện quá khứ cứ theo mùi hương trên cơ thể Hoa Vương ùa về, giờ quận chúa lại phải già sang Bắc Quốc. Từ nay điểm tựa của đời chàng bị lấy mất. Chàng không chịu đựng nổi nữa chàng đành mượn rượu giải sầu nhưng rượu càng uống lại càng sầu. Chàng nghĩ đã đến lúc phải buông tay quận chúa, biết đâu Hoàng Tử Bắc Quốc sẽ yêu thương quận chúa mang lại hạnh phúc cho quận chúa. Nghĩ thế lòng chàng đau lắm, chàng lo sợ cuộc hôn nhân này không mỹ mãn như chàng nghĩ, chàng sợ quận chúa sẽ đau khổ. Chàng muốn đưa quận chúa bỏ trốn nhưng chàng lại sợ chàng lại gây ra trọng tội, chàng sẽ hối hận, sẽ lại dẫn vạ cả chàng lẫn quận chúa.

- Trần Lâm, ta ra lệnh cho người!

Đột nhiên Thiên Tư lớn giọng làm Trần Lâm giật mình. Chàng nhìn Thiên Tư mỉm cười, quỳ hạ dưới chân nàng:

- Thảo dân nghe lệnh!
- Ta lệnh cho người phải tìm được một nữ nhân đặc biệt để yêu thương. Người bắt buộc phải hạnh phúc.

Trần Lâm ngẩn đầu lên nhìn Thiên Tư. Những giọt nước mắt từ đôi mắt ngọc ngà của nàng rơi xuống trên gương mặt của Trần Lâm. Trần Lâm khẽ cúi đầu tuân lệnh:

- Thảo dân bắt chấp cả tính mạng để thực hiện mệnh lệnh của quận chúa.

Bỗng nhiên hai người cùng phát lên cười. Thiên Tư rất ít khi thấy Trần Lâm cười, hôm nay lại thấy chàng cười nhiều như thế. Lúc nàng nói ra câu đó trong lòng đau lắm khi nghĩ đến cạnh Trần Lâm đang vui vẻ cùng nữ nhân khác, nhưng nàng lại nghĩ: "...

Lúc Trần Lâm tuân lệnh của Thiên Tư chàng đã nghĩ: "...

“Chỉ có như vậy ta mới có thể hạnh phúc”

“Chỉ có như vậy quận chúa mới có thể hạnh phúc”

Và cả hai thật sự cười hạnh phúc.

Dịch quán ngoại ô Trung Sơn Trấn, toàn bộ người trong dịch quán tay cầm chắc binh khí, mắt không rời khỏi kẻ gây sự vô cớ lấy một giây. Chủ dịch quán cố ngăn kẻ trước mặt:

- Tuyết Hoa Nữ xin hãy dừng lại, lão đã nói là Triệu Đại Hiệp không có ở đây.
- Ta nói có là có.

Hoa Vương tức giận hét lên. Ngay sau đó và những sợi kim tơ gần như vô ảnh được phóng ra từ những ngón tay thon thả của nàng, phóng thẳng tới

người của dịch quán. Nhưng trước khi những sợi kim tơ chạm đến người đối diện thì chúng đã bị chặn lại bởi một thanh Hắc Kiếm.

Hoa Vương vừa nhìn thấy Kiếm Trung liền thu kim tơ về:

- Ta đã nói hần ở đây là hần ở đây mà.

Hoa Vương nhìn Kiếm Trung tươi cười, còn Kiếm Trung thì châu mày tức giận:

- Hoa Vương có thể đừng như trẻ con đi gây sự khắp nơi không.

Kiếm Trung tra thanh Hắc Kiếm vào vỏ không nói gì thêm quay lưng bỏ đi. Nụ cười trên môi Hoa Vương lập tức biến mất. Nàng đoạt thanh kiếm từ tay chủ dịch quán đặt vào cổ mình:

- Ngươi bước thêm một bước ta giết cả Trung Sơn. Không ta mà chết thì không chỉ có Trung Sơn mà còn có An Lạc Trấn, Bình Nguyên Thôn cũng sẽ chết cùng ta.

Kiếm Trung đứng lại nhưng không hề quay lại nhìn Hoa Vương dù chỉ một cái quay đầu:

- Hoa Vương muốn gì ở ta?

Hoa Vương ném thanh kiếm xuống đất, rần giọng từng chữ:

- Ta muốn ngươi nhìn thấy cảnh ta hành hạ Triệu Tú Quyên như thế nào. Ta bắt ả sống không bằng chết, đòi đòi đau khổ, kiếp kiếp dằn vặt...

- Ngươi dám!

Kiếm Trung hét lên cắt ngang lời nói tàn nhẫn của Hoa Vương, còn thanh Hắc Kiếm của chàng cũng đã tàn nhẫn chĩa thẳng người Hoa Vương.

- Ngươi cứ giết ta, giết luôn cả nơi này để cứu mẫu thân của ngươi. Vậy thì kế hoạch của ta thành công rồi.

Hoa Vương nở nụ cười nửa môi đắc ý. Nếu Kiếm Trung giết Hoa Vương ngay lúc này chẳng khác gì chính chàng giết chết cả ba Trần Trung Sơn, An Lạc và Bình Nguyên. Chàng sẽ mang theo tội lỗi, đau khổ, dằn vặt suốt cả đời. Người được chàng vì muốn bảo vệ mà hạ sát Hoa Vương sẽ chịu đựng tất cả gập chàng trăm vạn lần. Nhưng cứ thế để mất Hoa Vương thì bà ấy phải làm sao đây? Tuy Kiếm Trung không muốn nhận người mẫu thân này nhưng bất chàng đứng nhìn mẫu thân chàng vì chàng mà đau khổ chàng không làm được. Kiếm Trung lại tra thanh hắc kiếm vào vỏ, xuống giọng:

- Rốt cuộc Hoa Vương muốn gì?

- Ta muốn ngươi cả đời, cả kiếp này không được gặp bà ấy.

- Nếu ta không gặp bà ấy Hoa Vương sẽ để cho bà ấy yên chứ?

- Ngươi yên tâm chỉ cần bà ấy ngoan ngoãn ở lại Thiên Độc Môn thì cứ thế mà sống hết quãng đời còn lại trong cô độc, trong nhớ mong, trong hi vọng trong tuyệt vọng.

- Ta hứa với Hoa Vương, cả đời này sẽ không gặp bà ấy.

Nói xong Kiếm Trung lăm lăm bỏ đi. Sao lúc Kiếm Trung hứa với Hoa Vương “cả đời này sẽ không gặp bà ấy”, trái tim chàng lại đau thế. Rõ ràng là chàng không nhận bà ấy là mẫu thân thì không gặp bà ấy cũng đúng thôi, nhưng sao lại khó chịu thế này, sao nước mắt lại rơi lã chã như thế này.

Từ phía trong dịch quán, một nam nhân cao lớn, tóc đen búi cao, râu gổ vất ngang búi tóc, y phục nho nhã vén màn bước ra. Mọi người vừa nhìn thấy nam nhân liền quỳ xuống hành lễ: Đại Minh Chủ. Đại Minh Chủ Nguyễn Tịch Hiền phát nhẹ tay áo ra hiệu cho mọi người lui. Hoa Vương định hành lễ thì bị Đại Minh Chủ ngăn lại. Ngài vẫn không nói gì, chấp hai tay sau lưng đi về hướng hậu viện, Hoa Vương lẻo đẻo theo sau. Rừng trúc gió thổi xào xạc khiến mái tóc Hoa Vương chốc chốc lại rơi tung, nàng liên tục đưa tay vuốt tóc. Hai người vẫn cứ đi trong im lặng, có lẽ họ mãi suy nghĩ điều gì đó. Đại Minh Chủ bỗng dừng lại đợi Hoa Vương đi đến ngang với mình rồi khẽ lên giọng:

- Hoa nhi!

Hoa Vương đã biết Đại Minh Chủ muốn nói gì, giọng thoáng buồn:

- Đại Minh Chủ cứ nói.

- Ngươi thấy, sau này hần có hiểu những gì hôm nay ngươi nói không?

Hoa Vương ngược mắt lên nhìn bầu trời đêm cao vút, đưa tay lên vuốt lại mái tóc, đôi môi khẽ mỉm cười:

- Làm sao Hoa Nhi biết được.

- Ngươi chấp nhận bỏ hết thù hận sao?

Hoa Vương quay sang nhìn người bên cạnh mỉm cười:

- Bảo thù quan trọng nhưng hạnh phúc của hần quan trọng hơn.

Hoa Vương đã nhận ra trái tim mình vì Kiếm Trung lạc nhịp, vì Kiếm Trung mà xáo trộn. Một lần nữa nàng đặt một nam nhân khác lên trên tất cả. Nhưng nàng luôn bảo với mình rằng không được ngu ngốc như trước kia nữa. Trải qua yêu thương một lần, đau khổ một lần, mất mát một lần, thù hận một đời... nàng nhận ra rằng chỉ cần bên hần thôi, là gì cũng được, kẻ thù cũng được bên cạnh hần là được. Nàng từng từ bỏ cả vương vị, vậy bỏ cả thù hận cũng có sao, hần vui vẻ là được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.